MARY PEARSON

Soare și umbră

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era foarte cald, iar ziua era luminoasă, așa cum sunt unele zile în această zonă a Spaniei.

Laura opri mașina pentru o clipă, admirând munții care se zăreau în depărtare. Era mai mult decât frumusețe în măreția lor; vârfurile înalte păreau să binecuvânteze terenurile care se întindeau la poalele lor. Era sigură că făcuse o alegere bună, venind aici. Era un sentiment profund de siguranță, și se simțea de parcă ar ajunge în sfârșit acasă.

Un sat se zărea în depărtate, dar claritatea atmosferei îl făcea să pară la câteva sute de metri distanță. În călătoria prin Spania ajunsese să înțeleagă că este un alt fel de lume, unde nimic nu este imposibil. Era un ținut magic, în care prezentul se împletea cu trecutul, unde întunericul și lumina călătoreau împreună, ca tovarăși de drum.

Dincolo de fațada prezentată turiștilor, aștepta adevărata Spanie, veche de secole, plină de romantism.

Se înfioră la acest gând, iar figura i se lumină într-un mod care le-ar fi făcut pe fostele ei colege să se întrebe dacă este ea. Sora Laura Marsh, încântată ca o școlăriță, gândindu-se la romantism și aventuri. Îi părea foarte bine că venise, că lăsase totul la o parte și scăpase de inevitabilitatea vieții pe care începuse s-o ducă.

Porni din nou motorul, îndreptându-se spre râul zglobiu, care susura în apropiere. Dincolo de el, va fi aproape de munți, călătorind pe un drum mărginit de copaci înalți, care își întindeau umbra asupra călătorilor.

De unde se afla, pădurea părea întunecată, alarmantă, dar soarele îi încălzea brațele și făcea ca părul ei auriu să strălucească. Figura ei cu trăsături delicate era hotărâtă. Putea înfrunta orice se afla în fața ei. Venise aici cu ochii larg deschiși și nimic nu putea fi mai înfricoșător decât eventualitatea căsătoriei spre care era împinsă de prietenii lui David.

Avusese nevoie de timp să se gândească, să privească lucrurile din alt punct de vedere, iar acesta părea un loc potrivit pentru a scăpa de letargia care o copleșise. Va descoperi în curând dacă afecțiunea pentru David era doar un sentiment de prietenie, sau era dragoste. Poate că greșea așteptând mai mult de la dragoste decât un sentiment cald de prietenie, dar nu era pregătită să se căsătorească și să descopere că a făcut o greșeală.

Nici măcar nu știa prea bine cum ajunsese întreg spitalul să vorbească despre ea și David ca despre un cuplu. Doctorul Elliot și sora Marsh. Presiunea lui David, care încerca s-o convingă să fie soția lui, împreună cu acceptarea acestui lucru cu foarte mare ușurință de prietenii lor, fuseseră motivele pentru care acceptase această aventură.

Când zărise anunțul în ziar, acționase fără nici o ezitare. Asistentă medicală și însoțitoare în Spania, pentru o contesă spaniolă. Nu era tocmai specializarea Laurei, care era obișnuită cu probleme cardiace, dar cel puțin va avea timp să se gândească.

Spania era foarte departe de Londra... poate chiar prea departe, își spusese ea, de-a lungul călătoriei obositoare prin Franța. Spre surprinderea firmei care intermediase contractul, renunțase la biletul de clasa întâi și, în loc să zboare spre Spania, preferase să conducă propria mașină. I se păruse un fel de vacanță, după care va putea să reînceapă lucrul.

În timp ce străbătea dealul împădurit, atenția îi fu atrasă de un castel. Poziția și frumusețea lui îți tăiau respirația, iar Laura opri mașina să-l poată admira.

Zidurile înalte și turnurile cu cupole străluceau în lumina soarelui. Ferestre înalte, cu arcade și balcoane de piatră, se zăreau de-a lungul zidurilor și, chiar dacă era foarte departe, clădirea o cuprinse în farmecul ei, de parcă ar fi fost vrăjită.

Zidurile mai scunde erau acoperite de verdeață, iar castelul dădea impresia că se ridică dintre copaci ca un miraj, aproape strălucind pe fondul întunecat al pădurii.

Un sentiment ciudat o copleși, în timp ce stătea nemișcată, cu privirile ațintite asupra castelului. Într-un fel special, simțea că era vorba despre un moment important din viața ei. Orice ar face, nu trebuie să ignore acest semn. Era sigură în inima ei că avea în fața ochilor "Castelul Focului", "Castillo del Fuego", destinația ei și casa de generații a familiei aristocratice Montanas.

Avocații care o angajaseră fuseseră foarte impresionați de trecutul tulbure al acestei familii și nu-i lăsaseră nici o îndoială că era o adevărată onoare să lucreze acolo. În plus, performanțele ei urmează să se reflecte asupra firmei lor, care reprezenta interesele familiei spaniole în Anglia.

Acum nu i se mai părea atât de ridicol. Putea să înțeleagă sentimentele reprezentantului firmei și se întrebă curioasă dacă fusese vreodată invitat aici.

Dorința de a rămâne pe loc întreaga zi, admirând priveliștea din fața ochilor, era foarte mare, dar datoria era mai puternică. A doua zi trebuia să înceapă să lucreze, și nu se îndoia că toată lumea se va aștepta să înceapă cu bine. Își mușcă buzele, aducându-și aminte cuvintele mânioase ale lui David, înainte de plecare:

– Sper că-ți dai seama ce faci, Laura? Ai renunțat la o poziție importantă, demisionând de la spital. Acolo, nu vei avea nici un fel de

autoritate, fetițo. Vei fi un soi de servitoare într-o reședință spaniolă. O însoțitoare plătită și asistentă medicală care va trebui să îngrijească toate moțele unei contese ramolite. Nu va dura foarte mult până când îți vei de seama la ce ai renunțat. Nu vei mai auzi nici o "Da, soră Marsh. Imediat, soră Marsh". O să fii într-o poziție inferioară, probabil într-unul dintre turnurile castelului.

Ei bine, erau foarte multe turnuri, va vedea. Porni mașina și-și continuă drumul, adâncindu-se în amintiri și impresii, prinsă între lumea reală pe care o părăsise și magia castelului din fața ei. Nu mai știa nici ea dacă făcuse sau nu o greșeală venind aici. Ar fi putut la fel de bine să plece din spital în orice alt loc, unde să nu-l aibă pe David în fiecare zi în preajmă, presând-o și dându-i ordine până când nu mai știa nici ea ce vrea.

Cu siguranță, grandoarea castelului o impresionase, chiar dacă se simțise ușurată la vederea lui. Întoarse capul o ultimă oară pentru a admira castelul, iar această mișcare se dovedi o greșeală. Roata din față a mașinii lovi o piatră și Laura intră în panică, în clipa în care volanul îi fu smuls din mână. Recăpătă imediat controlul, dar nu suficient de repede, deoarece mașina se îndrepta cu viteză spre un șant de lângă drumul îngust și nu mai avea destul timp s-o împiedice. Roțile din față intrară în șanț, iar capul el se lovi de volan, lăsând-o amețită câteva secunde.

Opri motorul și rămase o vreme nemișcată, șocată și amețită. Ca accident, nu era decât unul minor, dar știa foarte bine că un accident minor poate provoca un șoc major. Chiar dacă nu se ridicase în picioare, le simțea moi. Durerea de cap pe care o simțea îi spunea că va începe a doua zi cu o vânătaie impresionantă în frunte.

Din apropiere răsună un zgomot puternic și Laura întoarse capul, străduindu-se să se miște, dar descoperind cu frustrare că ușa era blocată.

– Stai liniștită!

Vocea răsună din senin, ca o plesnitură de bici, iar ea se întoarse să descopere de unde venea, înghițind țipătul care îi venise pe buze.

Un bărbat se apropia cu repeziciune spre ea. Zgomotul pe care-l auzise fusese produs de copitele calului lui, care se apropiase de drum străbătând pădurea.

Ochii Laurei urmăriră înaintarea calului, dar nu mărimea lui impresionantă o făcuse să se teamă, ci bărbatul din șa.

Era îmbrăcat în negru, cămașa întinzându-se fără vreo cută pe pieptul larg, iar mânecile largi fiind fixate de încheieturi. Un sombrero negru îi ascundea fața întunecată, iar tânăra se simți cuprinsă de frică.

Probabil că sentimentele ei puteau fi citite cu ușurință, deoarece bărbatul clătină din cap iritat și sări din șa, apropiindu-se de ea.

– Ușa... e blocată! Nu pot să ies!

Se strădui să-și recapete calmul, dar nu se simțise niciodată astfel, iar bărbatul putea vedea fără probleme ce efect avea asupra ei.

– Îmi dau seama că asta e problema, replică el scurt. O să te scot. Se simte un miros puternic de benzină, iar soarele este foarte fierbinte. Nu vreau să te văd prinsă ca un porumbel într-un cuptor, senorita.

Vocea lui părea sălbatică, iar prezența copleșitoare, de parcă ar fi coborât dintr-o poveste cu bandiți. Laura se înfioră la auzul cuvintelor lui, spuse cu calm, iar sentimentul de teamă fu înlocuit de unul de iritare.

– Cred că...

– Tăcere! Trebuie să te scot.

Vocea lui dură o făcu imediat să-l asculte. Faptul că vorbea englezește aproape fără urmă de accent nu reușea s-o liniștească. Mintea ei se învârtea nebunește de la realitate la fantezie. Bărbatul părea, ca și castelul, coborât din vremuri apuse, în care cavalerii se luptau pentru onoare.

El făcu un pas lateral, iar un picior puternic încălțat într-o gheată neagră se ridică și izbi cu putere mânerul portierei. Acesta cedă ime-

diat, făcând-o pe Laura să se întrebe cine ar fi putut rezista, în timp ce-l privea cu ochi mari.

– Ești liberă, senorita.

Câteva secunde, ochii întunecați se fixară asupra ei, iar tânăra rămase hipnotizată. Figura rece și aristocrată nu se îmblânzise și nu arăta nici un semn de emoție, chiar dacă fusese convins că mașina va exploda la un moment dat. Era o figură frumoasă, dură și colțuroasă, cu pomeți înalți, nas drept și sprâncene întunecate.

Mirosul de benzină era foarte puternic, iar gândul unei posibile explozii o făcu pe Laura să se străduiască să părăsească scaunul. Mașina era înclinată într-un unghi ciudat și ieșirea se dovedi destul de dificilă, dar el rămase nemișcat urmărind-o cu privirea, chiar dacă vedea că e șocată și tremurătoare.

Enervarea o făcu să se îmbujoreze, o îmbujorare care spori când descoperi că efortul îi făcuse fusta să se ridice deasupra genunchilor, iar ochii lui urmăreau lungimea picioarelor ei. Urmară apoi fără jenă curba corpului ei, destul de ușor de văzut în rochia subțire de voal albastru.

Tânăra reuși să se ridice în ciuda prezenței lui deranjante și a unghiului ciudat în care era înclinată mașina, dar imediat după ce picioarele îi atinseră pământul simți că n-o pot susține și ar fi căzut, dacă o pereche de brațe puternice n-ar fi prins-o imediat.

– Ah! Bănuiam că veți avea probleme să rămâneți în picioare, senorita. Te-aș fi ajutat să te ridici din mașină, dar expresia de pe figura dumitale mi-a dat de înțeles că, dacă te-aș fi atins măcar cu un deget, țipetele s-ar fi auzit de la castel.

O ținu la pieptul lui puternic, apoi plecă privirea spre ea.

– Ești incredibil de blondă, murmură el.

Părul ei se răsfirase pe mâneca lui, iar bărbatul îl privea cu uimire.

– Părul tău e ca argintul topit în lumina soarelui. Ai ochi ca safirele, adăugă gânditor, cercetându-i fața.

Lumină și întuneric, tu și eu... soare și umbră.

Se opri brusc, încruntându-se ca și cum s-ar fi supărat pe propria persoană din cauza alunecării în speculații poetice.

– Vino, suntem încă prea aproape de mașină, deși acum nu prea cred că mai este vreun pericol. Oricum, trebuie să te duc la spital; nu e foarte departe. Cred că ai primit o lovitură destul de serioasă, și probabil ești în stare de șoc.

Laura simțea că șocul se datora în mare parte prezenței întunecate a salvatorului ei, și indiferenței de care dădea dovadă acesta. Era uimită că era destul de interesat de starea ei încât să sugereze să vadă un medic.

– Mă simt bine, senor. Puteți să mă lăsați jos, spuse ea cu atâta fermitate câtă îi permiteau buzele tremurătoare.

– Nu prea cred, răspunse el, începând să se meargă cu pași mari.

– Așteptați! se zbătu Laura, fără nici un efect în afară de faptul că bărbatul se opri. Pot să merg, nu este nevoie să mă duceți în brațe. Și ce se va întâmpla cu bagajul meu? adăugă ea fără suflare, descoperind că bărbatul n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea drumul.

El păru neinteresat și o privi zâmbind slab.

– Intenția mea este să te duc în brațe cel puțin până la Diablo, senorita. Și nu trebuie să mă privești cu ochi mari cât farfuriile, deoarece mă refer la cal și nu la cel care bănuiești că-mi este stăpân.

– Dar nu putem să încercăm să pornim mașina? se bâlbâi Laura, iritată din nou de aprecierea corectă pe care o făcuse părerii ei despre el.

– E într-un șanț, senorita. Sunt puternic, dar nu mi s-a cerut niciodată să înlocuiesc un camion. Nu e intenția mea să încep acum!

– Dar calul? N-am putea lega o frânghie...

Vocea i se stinse în clipa în care o privire întunecată o țintui, ca o săgeată.

– Diablo este un armăsar pursânge arab, un miracol de mușchi și oase, cu viteza și puterea unui vultur și cu focul soarelui deșertului în

nări. Nu e un cal de povară! N-aș risca frumusețea lui și nici temperamentul destul de nesigur, cerându-i să-ți scoată mașina din poziția nefericită în care se află!

Bărbatul continuă să meargă cu pași mari, iar Laura se simți pusă la punct.

– Aș putea măcar să-mi iau poșeta? Restul bagajului este încuiat în portbagaj. Mă aștept să fie în regulă.

– Va fi, senorita. Ești pe domeniul Montanas. Nici un răufăcător nu se va aventura aici și chiar dacă o va face, nu prea cred că va avea chei pentru a deschide.

– Dumneavoastră v-ați aventurat, senor, replică Laura repede, fiind fixată cu o privire dezaprobatoare.

– Din fericire pentru tine, senorita. De fapt, am tot dreptul să mă aventurez pe aceste terenuri. De fapt, aceasta este una dintre îndatoririle mele.

– Lucrați la castel?

Tânăra femeie se întreba ce slujbă putea avea cineva atât de mândru și de arogant ca acest străin întunecat, cu pielea arsă de soare și părul negru și lucios.

– Da, dar pentru moment nu te voi întreba care este motivul pentru care ai intrat pe terenurile domeniului. Să mergem la spital, unde medicii pot arunca o privire la starea ta.

– N-am nevoie de un medic, senor! Nu sunt rănită și știu foarte bine cum mă simt. Sunt asistentă medicală.

– Asistentă medicală? repetă el, privind-o cu atenție. Cum te numești?

Întrebarea era rostită pe un ton poruncitor, al cuiva care este obișnuit să dea ordine și Laura se simți nesigură în clipa în care fu lăsată jos.

– Laura Marsh. Dar nu prea cred că vă spune ceva, senor.

– Ba da, senorita. Ești asistenta medicală care va trebui să aibă grijă de contesă, nu-i așa? Sora Marsh, dacă nu mă înșel, dădu el din cap,

oarecum dezaprobator. Mă așteptam la cineva mai în vârstă și mai... solid. Ești prea subțire pentru a face ce este nevoie și mult prea tânără. Se pare că în Anglia calificările se dau cu ușurință, dacă o persoană atât de tânără și de fragilă poate fi într-adevăr asistentă medicală!

Insolența lui îi tăie respirația, dar numai pentru moment.

– Am douăzeci și patru de ani, senor, iar mărimea nu are nici o legătură cu eficiența! Am trecut prin toate probele necesare la angajare și nu văd de ce v-ar preocupa! Ca să vă fac pe plac, o să vă citesc recomandările și calificările mele, dar nu le țin lipite pe mine!

Tonul ei sugera că se îndoia de capacitatea lui de a citi, iar figura întunecată se întunecă și mai mult.

– Soră Marsh, ai limba unei țigăncuțe enervate! Devii din ce în ce mai nepotrivită pentru această slujbă!

– De unde știți cum sunt? întrebă Laura cu răceală. Oricum, nu trebuie să stau de vorbă decât cu angajatorii mei, contele și contesa. Sper cu sinceritate că nu va trebui să-mi dovedesc abilitatea în fața oricărui lucrător de pe domeniu!

– Sosirea ta, soră Marsh, este așteptată cu respirația tăiată, explică el, zâmbind ironic. Întreg castelul tremură în așteptare. Cred că s-au lustruit toate argintăriile, iar paturile au fost făcute cu cea mai mare grijă. De asemenea, sunt sigur că li s-a explicat tuturor că nu vei verifica în fiecare zi dormitoarele și că nu vei patrula pe coridoare la miezul nopții cu o lampă în mână, dar continuă să tremure. Aici, în munți, suntem oameni simpli, senorita. O asistentă medicală din Anglia este privită cu uimire. Nici nu-mi dau seama ce vor crede despre silueta zveltă și părul arginitiu. Cu siguranță, li se va părea dificil să te ia în serios. Mă îndoiesc foarte mult că vei rezista în acest post, presupunând că ți se va permite să începi.

Tonul lui și zâmbetul ironic o înfuriau pe Laura la fel de mult ca senzația de a fi în brațele lui.

– Sunt asistentă, nu locotenent în armată, senor! se răsti ea.

Și dacă sunt sau nu potrivită nu vă privește! Aș fi recunoscătoare dacă mi-ați permite să-mi iau poșeta, ca să putem continua drumul spre castel.

– O clipă, murmură el, ridicând-o fără nici un efort și punând-o în șaua calului.

Lui Diablo nu-i plăcu mai mult decât ei, iar Laura îi zări ochii mari și expresia pe care o califică drept răutăcioasă. Nu mai avu timp să se îngrijoreze deoarece fusta se ridicase din nou, descoperindu-i picioarele.

– Încet, murmură bărbatul în spaniolă, mângâind armăsarul pe gâtul mătăsos. O să-ți aduc poșeta, se întoarse el spre femeia din șa.

Se întoarse în câteva secunde, întinzându-i poșeta înainte să sară cu ușurință în șa în spatele ei.

– Cred că e mai bine să te țin. Sper că nu vei considera acesta încă un semn de insolență, senorita?

Vocea lui părea tensionată, dar Laurei nu-i păsa. Cu cât mai repede ajungea la castel, departe de acest bărbat enervant, cu atât mai bine. De fapt, era prea enervată ca să fie în vreun fel neliniștită că este singură în pădure cu un necunoscut.

– Mă simt foarte bine!

Avusese impresia că e cazul să spună repede aceste cuvinte, înainte ca bărbatul să ia o altă măsură drastică.

Aproape fără să vrea, compară comportamentul lui arogant cu blândețea de care dădea dovadă David. Dacă David ar fi salvat pe cineva, s-ar fi comportat cu totul altfel. Acest spaniol plin de autoritare crezuse că are nevoie de un consult medical, dar asta nu-l împiedicase s-o insulte și să se amestece în problemele ei. Ar fi putut muri din cauza unei sângerări interne, în timp ce-și aruncau cuvinte mânioase despre lucruri care oricum nu-l priveau.

– Nu mă gândeam la tine, senorita, ci la Diablo. Ești în siguranță în șa doar pentru că eu te-am pus în spatele lui. Este neobișnuit să

ducă orice altă persoană în afara mea și e nesigur cum va reacționa la această schimbare.

Laura își dădea seama despre ce vorbea. Calul era încordat ca un arc, cu urechile lăsate pe spate, iar când un braț puternic în cuprinse talia, trăgând-o mai aproape de corpul suplu al bărbatului, alese să rămână tăcută. Desigur, își spuse ea enervată, se gândise la cal, nu la ea. Poate că se înțelegea mai bine cu animalul acesta înfricoșător, decât cu restul semenilor lui. Nu e de mirare că nu știe să se poarte! Probabil că slujba lui presupunea raiduri în pădure, și nu ieșea prea des din ea. Era o adevărată minune că-și aducea aminte cum se vorbește; dar cum ajunsese să vorbească o engleză impecabilă era și mai ciudat. Gândul acesta o nedumerea și o neliniștea.

Cu siguranță, avea o educație aleasă. Un sălbatic educat! Un bărbat imposibil.

Oricum, nu-și putu împiedica un fior de încântare și de teamă simțind puterea corpului lui masculin și fermitatea brațului care o cuprinsese. Se îmbujoră, auzind din nou murmurul lui:

– Încet!

Nu știa dacă i se adresase ei sau calului, dar râsul slab care urmă cuvintele îi dădu impresia că, de această dată, nu vorbise cu Diablo. Poate că era doar un muncitor pe domeniu, dar era prea bărbat ca să poată fi ignorat în totalitate. Tânăra femeie spera din toată inima că nu-l va mai întâlni. O transformase dintr-o femeie stăpână pe ea, într-una furioasă și tremurătoare, doar cu câteva cuvinte.

Castelul era mai aproape decât crezuse, iar neliniștea o părăsi când constată că se îndreptau în direcția cea bună. Ritmul calului, confortul ciudat oferit de corpul de care se sprijinea și siguranța brațului care o cuprinsese strâns o făcură aproape să adoarmă. Se relaxă în brațele lui și străbătură împreună luminișul însorit al pădurii. Aproape că regretă că totul va lua sfârșit, în clipa în care își dădu seama că vor ajunge curând la castel.

– Ești în siguranță, răsună vocea profundă a însoțitorului ei. Diablo cunoaște drumurile cele mai sigure și nu vei aluneca din șa. Poți să te relaxezi din nou.

Dar aceste cuvinte nu-i permiteau să se liniștească. Bărbatul simțise că se sprijinise de el, iar Laura fu recunoscătoare că părul argintiu care-i cădea pe față îi ascundea obrajii roșii. După câteva momente de pace, se dovedise din nou arogant și imposibil. Se îndreptă, rămânând aceea în poziția prea puțin confortabilă tot restul drumului, ignorând sentimentul că bărbatul râdea de ea, fără îndoială continuând să completeze lista defectelor ei.

Dacă ar fi fost în căutarea spectaculosului, intrarea în curtea "Castelului Focului" ar fi fost tot ce și-ar fi putut dori. Zgomotul copitelor calului pe dalele din interior părea să vină din secolele apuse ale conchistadorilor, fiind un semnal ușor de perceput, care determină apariția imediată a doi servitori.

– Mașina mea, imediat!

Bărbatul rosti aceste cuvinte în timp ce sărea din șa, depunând-o cu ușurință pe Laura pe pavaj și predând calul unuia dintre servitori.

– Dă-mi cheile de la mașină, senorita, adăugă el, întorcându-se s-o privească. Când ne vom întoarce de la spital, bagajul tău va fi deja aici și voi avea grijă ca mașina să fie scoasă din șanț și reparată.

Ar fi vrut să-i spună să dispară și să-și vadă de treburile lui, dar toți servitorii păreau să-l asculte și nu părea momentul cel mai potrivit să se certe cu el. Îi întinse imediat cheile, cu o promptitudine care o uimi și pe ea. Bărbatul predă cheile unuia dintre servitori, care spuse repede câteva cuvinte în spaniolă, încheind cu:

– Da, domnule conte.

Laura rămase privindu-l fix, fără să se miște, în timp ce mașina pe care o ceruse fu adusă cu repeziciune, iar bărbatul deschise portiera privind-o nerăbdător, cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Sunteți... sunteți contele? murmură ea, uimită.

– Da, senorita, răspunse el imediat, privind-o cu răceală. Rodrigo Esteban Diaz, conte de Montanas, la dispoziția ta și așteptând să te ducă la spital.

El făcu un semn spre mașină, dar era rămase pe loc.

– A fost îngrozitor din partea dumneavoastră să nu-mi spuneți cine sunteți, senor conte! îl acuză ea cu supărare. Mi-ați dat voie să-mi închipui că interveniți în probleme care nu vă privesc. Nu e tocmai reacția unui gentleman!

– Poate că nu, ridică el din umeri disprețuitor, dar mi-a permis să aflu mai multe despre tine decât dacă am fi purtat acea conversație politicoasă cum obișnuiți în Anglia. Mi-ai descoperit niște lucruri care nu-mi plac prea mult, dar vom vorbi despre ele mai târziu. Cred că spitalul este prima preocupare.

Făcu din nou un semn spre mașină, dar Laura rămase pe loc, privindu-l cu neplăcere.

– Nu este nevoie de asta, senor conte. Sunt perfect capabilă să apreciez starea mea de sănătate. Am venit aici pentru o slujbă și v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați conduce la soția dumneavoastră.

– Asta ar fi dificil, senorita, murmură el, sprijinindu-se de portieră, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume și intenția să fie ascultat cu orice preț. Nu sunt căsătorit. Contesa este mama mea și va fi pacienta ta dacă vei rămâne, dar nu te voi prezenta în această clipă. Ai o vânătaie pe frunte, rochia ta nu e tocmai curată și obrajii palizi sunt neobișnuit de îmbujorați. Este clar că ai avut un accident și poate că mama se va gândi la același lucru la care m-am gândit în clipa în care am descoperit cine ești. Cum se poate aștepta cineva să ai grijă de sănătatea unei persoane, când nu ești în stare să ai grijă de tine? Nu dă o impresie prea bună despre abilitățile tale, în afară de celelalte scăpări.

– Mă insultați, senor conte!

Laura își dori din toată inima să nu-i mai tremure picioarele; ar fi trebuit să intre în castel și să-l sfideze.

Să se prezinte singură în fața contesei!

– Sunt doar speculații, soră Marsh. Mergem?

Bărbatul ținu portiera larg deschisă, iar ea nu avu altă soluție decât să-l asculte, producându-i o satisfacție evidentă. Era obișnuit să fie ascultat și fiecare mișcare a lui vorbea despre acest lucru, în timp ce ocoli mașina cu pași mari și ușori ca de felină, strecurându-se la volan.

– Sper că această plimbare nu va fi la fel de iritantă ca cea cu Diablo. Să sperăm că nu vei fi la fel de agitată, observă el cu cinism, făcând-o să se înfurie din nou.

Acum era agitată? Lista defectelor ei părea să nu aibă sfârșit!

– Sunt recunoscătoare că m-ați salvat, senor conte, răspunse Laura cu răceală, dar nu-mi aduc aminte să fi fost agitată!

– După cum am observat deja, continuă el cu un calm enervant, ești prea tânără pentru acest post. Desigur, acțiunile tale au fost determinate de instincte de protecție, dar această situație nu este una obișnuită, soră Marsh. Trebuie să ai grijă de mama mea. Dacă dai dovadă de vreun fel de disciplină dobândită în spital, cu siguranță te-a părăsit în timpul călătoriei prin pădure. Mă așteptam la o asistentă medicală eficientă, obișnuită cu responsabilitățile și cu luarea deciziilor. Nu ești decât o femeie... aproape o adolescentă.

Ultimele cuvinte fură însoțite de o privire disprețuitoare.

– Am calificările, eficiența și disciplina unei asistente de două ori mai mari decât mine, senor conte. Oricum, dacă aveți nevoie de o asistentă mai solidă, o să încerc să mănânc mai mult!

Reuși cu greu să ascundă că se îndoia că va avea poftă de mâncare, locuind în castel cu el, dar bărbatul păru să înțeleagă, întunecându-se.

– De fapt, sunt destul de conștientă că sunt femeie! Mai mult decât atât, sunt logodită!

Remarca finală fu aruncată cu forță, iar efectul fu cel așteptat. Mâna lui, care se îndrepta spre volan, încremeni în loc, iar el se întoarse s-o privească.

– Logodită? Nu porți inel de logodnă, senorita. Credeam că în țara ta este un obicei ca toate tinerele logodite să poarte un inel cu diamant, iar unele dintre ele se logodesc pentru acest inel, chiar dacă nu sunt mulțumite de bărbat.

– Nu suntem încă logodiți oficial. Avem o... înțelegere.

Laura și-ar fi dorit să nu mai fie studiată cu atâta atenție. Ochii lui păreau s-o țintuiască de scaunul îmbrăcat în piele al Mercedesului, dându-i sentimentul prea puțin confortabil că îi citește gândurile.

– O înțelegere? Înțeleg... trebuie să fie un bărbat foarte înțelegător. Și cine este exemplul de virtute care îți permite să-l părăsești și să te aventurezi într-o țară străină înainte să te ia sub aripa lui protectoare și să te îmblânzească?

O privea de parcă ar fi fost un copil neascultător, iar iritarea ei crescu, în același timp cu o jenă accentuată.

– În Anglia, femeile nu se căsătoresc pentru a fi îmblânzite, senor conte, observă ea cu răceală.

– Un lucru care poate explica numărul mare de divorțuri. Dacă m-ai părăsi pe mine, te-aș aduce înapoi cu viteză și te-aș pedepsi pe loc, adăugă el cu o îngâmfare care o înfurie.

– Când voi pleca de la Castelul de foc, senor conte, nu va fi pentru că vă voi părăsi, ci pentru că îmi voi da demisia.

Se încruntă, privindu-l urât, iar el ridică sprâncenele întrebător.

– Poate că ar fi mai puțin complicat pentru toată lumea dacă ai demisiona de acum, soră Marsh, sugeră el, deși presupun că ar fi mai bine dacă ai aștepta s-o cunoști mai întâi pe contesă. Poate că te va plăcea, ridică bărbatul din umeri, deși părea să nu fie sigur. Nu seamănă deloc cu mine. Este englezoaică.

– Englezoaică?

Laurei nu-i venea să creadă. Cu siguranță, era imposibil ca în venele acestui bărbat arogant și întunecat să curgă sânge englezesc.

– Da, englezoaică.

Ai asigurarea mea și, în orice caz, o să vezi și tu în curând. Nu este atât de uimitor de blondă ca tine, dar a fost și încă mai este foarte frumoasă, adăugă el, ridicând din umeri. Cred că se poate spune că sunt pe jumătate englez, deși nu simt acest lucru. O asemănare ciudată este vizibilă în toate portretele familiei, pe care le vei vedea pe holurile castelului. Se continuă cu mine. Genele Montanas sunt prea puternice pentru a fi supuse. Semăn foarte mult cu tata, care a semănat foarte mult cu tatăl lui. Secole de asemănare. Ți se pare plictisitor, soră Marsh? Ești în căutarea a ceva deosebit, iar familia Montanas dorește să rămână la fel.

– Nu, mi se pare fascinant.

Pentru o clipă, Laura uită că e supărată, privind cu ochi mari figura întunecată, părul negru și des și genele lui, care îi atingeau obrajii când privea în jos. I se părea cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată; probabil și cel mai lipsit de milă și mai greu de suportat!

El își lăsă pălăria pe frunte, lăsându-se pe spate. Mâinile lui erau puternice și pricepute, iar ochii pe jumătate închiși, pentru a-i proteja de lumina soarelui. Părea atât de departe, încât tânăra femeie aproape tresări în clipa în care se întoarse s-o privească.

– La ce concluzie ai ajuns după această inspecție, senorita?

– Mă gândeam că ați fi un pacient foarte enervant, senor conte, minți ea cu naturalețe, zâmbind pentru prima oară de când se cunoscuseră.

– Așa crezi?

Privirile lui întârziară câteva clipe pe figura ei, apoi bărbatul își fixă atenția asupra drumului, zâmbind la rândul lui.

– O să mă străduiesc să nu mă îmbolnăvesc în perioada cât vei fi la noi. Nu mi-aș dori să-ți verși iritarea pe care ți-o provoc în clipa în care trebuie să-mi faci o injecție.

– Nu v-aș răni niciodată, senor conte, îl asigură ea cu dulceață, amuzându-se la gândul de a-l avea la mila ei.

Ochii bărbatului se îngustară și mai mult.

– Nu cred că o poate face cineva, declară el cu răceală, încheind astfel conversația.

Capitolul 2

După spendoarea castelului, spitalul fu un șoc și o revelație pentru Laura. Se afla pe drumul principal, la câteva mile de castel, și nu era cum crezuse ea, o clădire veche, renovată în grabă; fiecare piatră era nouă și vopsită într-un alb strălucitor. Terenurile din jur erau verzi și îngrijite, dând de înțeles că fuseseră investiți bani buni și multă grijă.

Fără să fi intrat încă, tânăra femeie era impresionată și, după ce depăși ușile masive, impresia bună fu întărită. Era un spital mic dar modern, cu echipamente noi, cumpărate în ultimii ani.

– Ești mulțumită de el?

Contele o privi cu un zâmbet superior, dar nu putea da un răspuns negativ. Era mult mai mult decât te-ai putea aștepta la un spital din munți.

– Ah, doctore Hernandes!

Figura contelui nu-și pierdu din răceală în clipa în care-l întâmpină pe doctorul care se apropiase de ei. Poate din cauză că era foarte diferit de el, își spuse Laura. Oricare ar fi fost motivul, i se părea că o întâlnire foarte rece.

– Ea este senorita Marsh, doctore Hernandes, declară contele cu răceală. De fapt, este sora Marsh, și cred că vei descoperi că aveți multe în comun. Oricum, meritele diferitelor spitale le puteți discuta

mai târziu, dacă va mai rămâne. Pentru moment, a avut un accident în timp ce se îndrepta spre castel și v-aș fi recunoscător dacă ați examina-o să vedeți dacă n-a fost rănită în vreun fel.

Pentru o secundă, ochii albaștri ai Laurei fixară figura zâmbitoare a doctorului. Ochii lui căprui erau calzi și inteligenți, iar cei doi părură să se înțeleagă instantaneu. Tânăra femeie răsuflă ușurată. Nu toți spaniolii erau aroganți; întâlnise un prieten și un ajutor care-i înțelegea problemele fără să spună nici un cuvânt. Părea o adevărată oază de calm.

Se îndreptă fără un cuvânt spre salonul pe care bărbatul i-l indicase, încântată că însoțitorul ei nu făcuse nici o încercare s-o urmeze.

– Ia loc, soră Marsh și spune-mi despre rănile pe care le-ai suferit.

Ochii lui râdeau, iar Laura se așeză ușurată pe un scaun din apropiere.

– N-am nici o rană, doctore Hernandes, dacă n-o iau în considerare pe cea a mândriei.

– Cunosc sentimentul, zâmbi el. Cine se confruntă cu senor conte este întotdeauna învins. Ce s-a întâmplat?

Tânăra femeie îi povesti, repede și cu ușurință. Era atât de plăcut să stea de vorbă cu cineva aproape de normalitate, după timpul petrecut în compania contelui.

– Bine! exclamă bărbatul, apropiindu-se de ea. O să verificăm, pentru orice eventualitate. Apoi, vom petrece timpul stând de vorbă. Nu sunt sigur că senor conte va fi păcălit, dar cel puțin va trece destul timp să-i atenueze suspiciunile. Oricum, sunt sigur că ai dreptate.

Scoase din buzunarul halatului o lanternă mică și, în timp ce-i testă reflexele, îi examină pupilele și mormăi cu satisfacție.

– Cred că ai fost uimită să descoperi acest spital atât de departe în munți, nu-i așa?

– Am fost. Mi se pare că banii nu sunt o problemă.

Mi-aș dori să fi avut la spitalul de la care vin câteva din echipamentele de aici.

– Da, suntem norocoși și, după cum ai observat, banii nu sunt o problemă. Contele a înființat acest spital în urmă cu doi ani, iar de atunci continuăm să îmbunătățim situația.

– Contele? exclamă ea surprinsă. Ca să fie un spital în apropiere pentru mama lui?

– Oh, nu, soră Marsh. Cred că nici nu s-a gândit la așa ceva. În ciuda durității lui aparente și a dorinței de a se face totul așa cum vrea el, ține cu adevărat la oameni. Era îngrijorat de ceva vreme din cauza distanței mari care despărțea unele dintre sate de un spital și când, în urmă cu câțiva ani, un copil a murit în San Fredo într-un accident, a hotărât că vrea să înființeze un spital aici. Când contele vrea să facă un anume lucru, se întâmplă întotdeauna, adăugă bărbatul cu un zâmbet. M-a ademenit din Madrid cu un salariu pe care nu-l credeam posibil, iar amândoi am pus la punct planurile pentru acest spital. A fost o aventură interesantă; este în continuare și, oricât ar părea de ciudat, nu intervine niciodată, ci oferă bani de fiecare dată când este nevoie. Oamenii din munții și văile din vecinătate ar avea mari probleme dacă n-ar exista generozitatea contelui.

– Cum l-ați cunoscut?

Laura nu-și imagina cum au ajuns să se cunoască, dar explicația era la îndemână.

– Contesa, spuse doctorul liniștit. A fost la Madrid la spital de câteva ori și mi-a fost pacientă. Și-a adus aminte de mine, atâta tot. Crezi că nu mă place, nu-i așa? râse el, văzându-i expresia. Te înșeli, soră Marsh. Avem o bătălie continuă, eu și senor conte. Mama lui este foarte bolnavă și sper că înțelegi responsabilitatea care apasă pe umerii dumitale firavi. Ar putea muri oricând, dar nu va fi cazul. Există cincizeci la sută șanse, în cazul ei, dar contele nu vrea să audă despre asta, iar eu nu vreau să renunț. De aceea, din când în când, avem

discuții mai aprinse. Nu trebuie să vă spun că senor conte este cel care câștigă, de fiecare dată.

– Ce părere are contesa? întrebă ea nerăbdătoare.

– Cunoaște care sunt riscurile, dar și le-ar asuma, pentru a trăi o viață mai apropiată de normal. Dar nu vrea să-și supere fiul, iar el este de părere că, dacă este îngrijită cum trebuie, o să se bucure de o viață normală. Se înșală. Aducerea dumitale aici este un soi de compromis.

– Un compromis?

– Da. Contesa crede că prezența dumitale i-ar putea restricționa activitățile. Face foarte multe lucruri pe care n-ar trebui să le facă; cum ar fi, de exemplu, grădinăritul. Grădinile de la castel sunt viața ei. Contele n-o poate supraveghe mereu, iar ea crede că o parte dintre îndatoririle dumitale vor fi să raportezi contelui dacă a fost sau nu ascultătoare.

– Oh! murmură Laura, nemulțumită.

Dacă senor conte se aștepta să acționeze ca un spion pentru el, atunci ce înșela amarnic! Când ridică privirea, descoperi că medicul o privea uimit.

– Ah! Poate că, de data asta, Rodrigo Esteban Diaz, conte de Montanas, și-a găsit nașul. Pot vedea hotărârea de a nu renunța fără luptă în ochii dumitale, soră Marsh.

Bărbatul se ridică repede în picioare.

– Mi se pare că deja sunt într-o bătălie cu contele, comentă Laura cu ironie. Se pare că sunt prea tânără și prea subțire. Mi se face rău când mă gândesc la asistenta care l-ar mulțumi pe el.

Doctorul zâmbi, părând amuzant.

– Continuă, soră Marsh, o sfătui el. Dar să mergem la el, înainte să dea buzna în cabinet și să constate că stăm de vorbă.

– Doar nu îndrăznește să facă așa ceva?

– Îndrăznește să facă orice, soră Marsh, o asigură medicul. Este contele de las Montanas și sângele sălbatic și uneori violent al

înaintașilor lui îi curge în vene. Nu cred că sunt sigur să existe un lucru pe care nu l-ar face, dacă și-ar dori cu adevărat. N-are teamă și este foarte arogant. Dacă vrea să facă un anumit lucru, să fii sigură c-o va face!

Contele părea să fiarbă deja în clipa în care i se alăturară, iar tânăra femeie se bucură că nu stătuseră mai mult de vorbă. Bărbatul acesta o enerva într-un mod pe care nu-l crezuse posibil.

– Ei bine?

Întrebarea răstită nu păru să-l tulbure în vreun fel pe medic, acesta informându-l cu calm că, în afara unei vânătăi de pe frunte care se va vindeca repede, sora Marsh se află într-o stare excelentă de sănătate.

– Excelentă? E palidă ca o rază de lună! replică bărbatul, privindu-i suspicios, de parcă puseseră la cale o conspirație. Pare abia capabilă să stea în picioare!

– Este sănătoasă, senor conte. Genetic, este programată să fie palidă și delicată.

Dumneavoastră sunteți brunet și puternic. Este sănătoasă și fără îndoială puternică, altfel n-ar fi rezistat atât de mult în profesiunea ei.

Contele părea să se îndoiască de această apreciere, dar se încruntă și o conduse afară, vizibil nemulțumit că medicul îl contrazisese.

Pe drumul spre castel, în mașină domni tăcerea, iar Laura începu să se îngrijoreze. Întâlnise destui pacienți dificili în gărzile ei, dar aceștia rămăseseră destul de puțin în spital. Acest bărbat va face parte din viața ei o perioadă destul de lungă, iar ea încă nu găsise cea mai bună cale de a se înțelege cu el.

– Trebuie să-mi comunicați care sunt îndatoririle mele, senor, spuse ea în cele din urmă, mai degrabă pentru a rupe starea încordată care părea să fi coborât asupra lor.

– Vei fi însoțitoarea mamei mele, iar calitățile de asistentă medicală vor fi utilizate doar dacă este nevoie.

Răspunsul lui era scurt, dându-i de înțeles că nu este necesar să mai adauge ceva.

– Mi-am dat seama de acest lucru, senor. Numai că nu înțeleg de ce aveți nevoie de o asistentă medicală. Sunt sigură că o infirmieră calificată ar fi fost suficientă...

– Regreți hotărârea de a veni?

Îi aruncă o privire plină de speranță. Fără îndoială, i-ar fi făcut plăcere să spună că regretă că a venit. Probabil că ar deveni de-a dreptul fermecător, dacă i-ar spune asta. Poate că s-ar oferi s-o conducă la Londra, doar ca să scape mai repede de ea.

– Nu, declară ea cu fermitate. Vreau doar să știu cât mai multe. Nu vreau să...

– Să greșești? se interesă el cu ironie. Foarte bine, senorita. Am dat un anunț pentru cineva cu calificări înalte deoarece doream o persoană matură și stabilă. Ești o surpriză, după cum cred că ți-ai dat seama. Cred că domnul Bloom a fost cucerit de înfățișarea ta și, pentru prima oară în viață, a uitat de datorie.

– Calificările mele sunt foarte bune, senor conte, se răsti Laura, confuză și jenată de remarca lui. Domnul Bloom este un domn cu maniere impecabile.

– Și vedere foarte bună, nu mă îndoiesc, murmură el, fără să-și ia ochii de la drum.

– Nu mi-ați spus nimic ce să nu fi știut dinainte, senor conte. Nu mi-ați vorbit despre contesă, despre zilele libere, despre starea sănătății ei, despre ce-i place și ce nu-i place...

– Senorita, cred că trebuie să te preocupe mai mult ce-mi place și ce nu-mi place mie, o avertiză el. Contesa este bună și blândă. Eu nu. În ceea ce privește starea sănătății ei, mă aștept s-o afli de la Miguel Hernandes în timpul discuției îndelungate pe care ați purtat-o.

– Oh, așa îl cheamă? spuse Laura repede, dornică să-l îndepărteze de la subiectul discuției lor, nedorind să-i facă probleme medicului.

– Sunt surprins că nu știi deja acest lucru, replică el cu duritate. Părea că v-ați descoperit suflete pereche de la prima vedere. Ați stat destul de mult în cabinet, încât puteați planifica o conspirație de proporții!

– Practicăm aceeași profesie, senor. Nu e firesc să ne simțim bine unul în compania celuilalt? Desigur, sunt obișnuită să stau de vorbă cu medicii, am făcut-o destul de mult.

– Și nu ești obișnuită să stai de vorbă cu personaje întunecate și furtunoase ca mine, încheie el, privind-o cu răceală.

– N-am spus așa ceva, răspunse Laura, enervată. Sper din toată inima că nu veți lăsa antipatia pentru doctorul Hernandes să vă influențeze în ceea ce mă privește.

Ochii lui întunecați o țintuiră pe scaun.

– Te asigur, senorita, că nu voi lăsa să mă influențeze nimic în ceea ce te privește. Știi deja ce părere am despre tine, care poate fi reflectată într-un singur cuvânt: nepotrivită! În ceea ce-l privește pe doctorul Hernandes, de ce crezi că îmi este antipatic? L-am ales special pentru a conduce acest spital. N-aș putea lucra cu o persoană care nu-mi place.

– Îmi pare rău, murmură Laura, evitându-i privirea, confuză și deranjată. V-ați purtat de parcă ați fi fost enervat.

– Mă comport cum vreau, remarcă el, fără să vrea să continue discuția despre acest subiect, iar Laura se încruntă.

Cu siguranță, asta făcea! Nu era de mirare că mama lui avea probleme cu inima, își spuse ea, fără îndoială că și ea va avea nevoie de îngrijire medicală înainte să-și termine perioada de stat la castel. Numai firea ei încăpățânată și dorința de a duce lucrurile la capăt o împiedica să-i spună că nu e cazul să se mai obosească să despacheteze, că n-are decât să-și găsească o altă asistentă medicală, pe gustul lui.

– Bagajul tău va fi deja la castel când vom ajunge, spuse el după o vreme, oarecum îmblânzit, dar ea nu se simțea mai bine.

Într-un fel, nu se gândea la noua ei slujbă într-un mod profesional. El fusese cel care o determinase să o privească personal. Era iritant și o făcea să se simtă confuză, continuă ea, privindu-i pe furiș profilul arogant. Reușise s-o facă să se simtă nesigură, iar nimic din spusele și reacțiile lui nu erau firești. Undeva în inima ei, era sigură că nu-i poate face față, iar acest lucru o făcea să se enerveze.

După că ajunseră la castel, o ajută să coboare din mașină oferindu-i mâna cu un gest care trebuia să fie unul de curtoazie. Oricum ar fi fost, tânăra femeie se simțea ca un copil neascultător care fusese găsit colindând fără știrea părinților, iar acum era adus acasă pentru a fi pedepsit. Orice făcea, oricât de neînsemnat, părea s-o lase fără urmă de autoritate, iar acum era aproape sigură că greșise venind aici.

– Condu-o pe sora Marsh în camera ei, ordonă contele unei tinere brunete și solide care apăruse ca prin minune.

Chiar și aceste cuvinte îi părură Laurei amenințătoare. Ca și cum ar fi spus că este prizonieră.

– Poți să te prezinți și să-i spui care sunt îndatoririle tale, adăugă el cu răceală.

– Da, senor.

Tânăra nu făcu o reverență, dar era ca și cum ar fi făcut-o. Laura respiră adânc, încercând să-și ascundă pornirea de enervare care o cuprinsese.

De ce o enerva atât de mult acest lucru nu putea nici ea să-și dea seama. Nu-i păsa ce părere avea despre ea, deoarece era sigură de abilitățile și calificările ei profesionale, iar el avea libertatea să se poarte cum dorește în propriul castel. Știa deja că era un nobil, iar strămoșii lui făcuseră parte din oștirile care se luptaseră pentru libertatea Spaniei, dar o enervase și îi va fi destul de greu să-l trateze ca pe angajatorul ei. O să-i fie destul de greu să se comporte rațional, își dădea foarte bine seama; acum era stăpânită de o dorință fierbinte de a-l prinde pe picior greșit.

Numai că el se ridica asupra ei, înfricoșător ca o fantomă a trecutului.

Vederea camerei în care urma să stea îi alungă toate gândurile. Să spună că e frumoasă era prea puțin. În interior domnea o liniște care acționa ca un drog puternic, iar tânăra femeie simți că se relaxează instantaneu.

Camera era luxoasă, albul pereților fiind îmblânzit din loc în loc de lucirea stinsă a pietrei din care fusese construită clădirea. Cu toate acestea, camera părea elegantă, datorită ornamentelor din porțelan și din argint.

Pe pereți erau agățate picturi frumoase, cu rame aurii, iar covorul de un verde blând dădea camerei un aer de feminitate care o copleșea.

Un perete era dominat de o fereastră înaltă, franțuzească, acum ușor deschisă, lăsând să pătrundă briza ușoară a serii, care făcea perdelele din mătase să fluture ușor. Parfumul florilor cuprinsese întreaga cameră, iar tânăra femeie se întoarse încântată spre menajeră.

– Ce cameră minunată!

– Da, senorita. Trebuia să aveți o altă cameră, în zona mai îndepărtată a castelului, dar contele a dat un telefon de la spital și a anunțat că o veți avea pe aceasta. V-am călcat deja hainele și le-am aranjat în dulap.

– Dar de ce? Pot să fac și eu aceste lucruri. E foarte drăguț din partea ta, dar...

– Voi fi camerista dumneavoastră, senorita. Senor conte a ordonat acest lucru, iar eu sunt onorată. Sunt de asemenea surprinsă. Nu prea mă place.

Brusc, Laura începu să râdă, umorul ei natural și exuberanța de care dădea dovadă de obicei ridicându-se deasupra neplăcerilor zilei.

– Acum suntem două. Cred că senor conte nu mă place nici pe mine; dar sincer, n-am nevoie de o cameristă. O să-i vorbesc despre acest lucru.

Nu putea să-și dea seama despre ce era vorba. I se dăduse o cameră specială și o menajeră, ca și cum urma să stea mai mult la castel, dar cu câtva timp în urmă contele păruse nerăbdător să scape de ea. Probabil că-i dăduse telefon contesei în timp ce era în cabinetul doctorului Hernandes. Poate că mama lui îi ceruse s-o lase să rămână. Gândul acesta o înveseli și o mai liniști. Cineva era capabil să-i dea ordine contelui. Era un gând într-adevăr plăcut.

– Vă rog, senorita, nu-i cereți să nu mai aveți cameristă. Contele va crede că v-am nemulțumit deja și, deoarece nu mă place prea mult, o să fiu trimisă imediat la etajele inferioare.

– Dar nu știu ce ai putea face pentru mine, ...

– Maria, senorita. Pot să fac orice aveți nevoie– să vă pregătesc hainele, să vă pregătesc baia... sunt atât de multe lucruri de care puteți avea nevoie. Sunteți o asistentă medicală venită din Anglia, și nimeni nu se va aștepta să faceți diverse lucruri pentru propria persoană.

Pe moment, părea că n-are ce face, iar Laura dădu din cap aprobator, cerând să fie condusă la contesă. Camerista dispăru cu un zâmbet larg pe față, promițând să se întoarcă foarte repede cu veștile.

Într-o situație cu care nu se mai confruntase vreodată, tânăra femeie se îndreptă spre balcon oftând ușor, întrebându-se cum s-ar fi descurcat în această situație asistentele cu experiență pe care le cunoscuse.

Era tânără pentru poziția ei. Dedicarea de care dăduse dovadă și flerul natural o făcuse să promoveze foarte repede, dar abia în ultimele șase luni ajunsese la statutul de asistentă șefă. Își dăduse seama că senor conte se așteptase la o persoană mult mai în vârstă și, din replicile lui, înțelesese că se așteptase la un fel de campioană olimpică la lupte, cu pieptul lucind de aurul medaliilor. Oare cum ar fi reacționat la o astfel de persoană? Cunoștea destule asistente care l-ar fi pus la punct din două cuvinte, dar începuse să creadă că ea nu făcea parte din această categorie.

Rămase câteva secunde privind grădina care se întindea sub picioarele ei. Soarele cobora repede spre apus, dar era încă destulă lumină. Ca totul din preajmă, grădina era frumoasă. Apa fântânilor arteziene îi atrase atenția, dând un aer de basm potecilor întunecate. Grădina părea foarte bine îngrijită, un loc de liniște și pace, înconjurat de ziduri înalte. Își dădea foarte bine seama de ce era locul preferat al contesei.

Cu un alt suspin, se întoarse în cameră. Se îndreptă spre baie, admirând instalația modernă, prosoapele fine și săpunul parfumat. Decorațiile în culoarea piersicii erau o încântare pentru ochi, iar Laura se strădui din răsputeri să nu se mai gândească la nimic. Cu atât mai puțin, să se gândească la conte. Se dezbrăcă și făcu un duș, relaxându-se cât era posibil și periindu-și părul până când începu să strălucească. Maria o aștepta în cameră.

– Contesa vă va vedea dimineață, senorita. Acum se odihnește, iar contele nu mi-a dat voie s-o deranjez. Spune că nu e nici o grabă. Nu s-a simțit prea bine azi, adăugă ea îngrijorată. Ne bucurăm că sunteți aici. Contesa este foarte iubită la castel. E o doamnă foarte bună.

– O să fac tot ce pot mai bine pentru ea, Maria, spuse Laura cu blândețe, fiind răsplătită cu un zâmbet larg. E bine că o voi vedea mâine.

Replica bărbatului îi răsună în minte. Da, între timp va putea să-i schimbe punctul de vedere mamei lui. Nu era de mirare că nu-l putea uita, pătrundea chiar și în gândurile ei.

– Aveți o vânătaie mare pe frunte, senorita, observă Maria cu solemnitate. Ne pare rău că ați avut un accident. Mașina a fost dusă în sat, dar s-ar putea să fie nevoie să meargă la un mecanic în oraș. Am auzit că radiatorul a fost distrus, adăugă ea încântată de exactitudinea informațiilor pe care le oferea.

Tânăra femeie se întreba dacă camerista folosea întotdeauna pluralul maiestății, sau dacă se considera purtătoarea de cuvânt a

întregului personal. Era vorbăreață și deschisă. Nu era de mirare că senor conte n-o plăcea! Arăta ca genul de persoană care mai și răspunde, nu doar ascultă.

– În acest caz, cred că mă voi duce în grădină, anunță Laura, dar Maria clătină din cap.

– Soarele aproape a apus, senorita, iar grădina e foarte întinsă. E posibil să vă rătăciți în întuneric. Aș putea veni cu dumneavoastră, dar cred că senor conte nu va fi de acord. Sunt zone ale grădinii în care nu putem pătrunde; aparțin doar familiei.

– Atunci, mă aștept să nu-mi fie permis accesul acolo, dădu din cap Laura, hotărâtă să nu se lase sedusă de manierele aristocratice ale contelui. O să fiu în siguranță, nu-ți face probleme.

– Vă pot conduce până la ușa laterală, care dă în grădină, insistă camerista, neliniștită. Dacă veți coborî la parter și veți traversa holul, senor conte vă va vedea și va remarca și cicatricea de pe fruntea dumneavoastră. Se va înfuria pe mine că nu v-am trimis direct la culcare.

– Bine.

Laura nu se putu împiedica să nu râdă la ideea că putea fi trimisă la culcare ca un copil, precum și la convingerea Mariei că senor conte ar observa chiar dacă ar fi toată acoperită de vânătăi, dar pentru că nu voia ca aceasta să sufere din cauza ei, îi permise s-o conducă pe o scară întunecată și îngustă, ajungând în întunericul grădinii.

Era aproape ca o călătorie în paradis. Parfumul florilor era aproape prea puternic, iar aerul era ca un balsam pe pielea ei. Tânăra femeie respiră adânc, cu capul pe spate și ochii aproape închiși. Atmosfera o făcea să se simtă senzuală, mai femeie decât fusese vreodată. Își imagină vremurile apuse, soldații care luptau pentru independența Spaniei, spanioli înalți și întunecați.

Își întrerupse repede șirul gândurilor. Spaniolul înalt, întunecat și arătos din castel urma să o provoace la luptă în fiecare zi, și va avea destul de multe de îndurat fără să-și mai lase imaginația s-o ia razna.

Sunetul apei curgătoare o atrase spre curte, la intrarea căreia se afla o fântână arteziană ale cărei ape cristaline, luminate de razele soarelui aproape apus, erau de o frumusețe ireală.

Brusc, din apropiere răsună zgomotul unor aripi imense, iar curentul provocat de o pasăre uriașă care părea să-și ia zborul din apropiere îi atinse fața. Laura scoase un țipăt de surpriză, acoperindu-și capul și alergând de lângă fântână într-o pereche de brațe puternice care se strânseră momentan în jurul ei. Când ridică privirea, ochii ei speriați întâlniră privirea rece a contelui.

– Te-a speriat ceva, soră Marsh? întrebă el, de parcă s-ar fi așteptat s-o sperie orice.

– Am fost uimită, recunoscu ea, străduindu-se să se elibereze din brațele lui. Ceva s-a ridicat în zbor de lângă mine.

– Nu pari să fi pățit ceva, observă el, studiind-o cu răceală. Deși mă aștept ca o englezoaică blondă cu ochi albaștri să nu fie la fel de curajoasă ca o spaniolă.

– Femeile din Anglia nu sunt obișnuite să fie atacate de lilieci imenși și murdari, senor conte! se răsti ea, încă speriată.

– E o mare exagerare, senorita, replică el, clătinând din cap. Bufnița vultur care a zburat aproape de tine nu este un liliac murdar, cum ai spus fără nici o eleganță. E o creatură foarte frumoasă, și o specie ocrotită. Plecase la vânat și, fără îndoială, părul tău argintiu a atras-o. E adevărat că are o preferință pentru porumbeii argintii, dar nu e un pericol pentru tine. Sunt sigur că, dacă te-ar fi capturat, s-ar fi străduit din răsputeri să te aducă înapoi din clipa în care ai fi deschis gura.

– Mă întorc în castel, anunță Laura cu fermitate, respirând adânc în încercarea de a-și controla iritarea.

În camerele de la parter, luminile erau deja aprinse, luminând părul ei argintiu și lăsându-l pe conte într-un întuneric mai de nepătruns. Acum, îi era aproape imposibil să descopere ușa de la

scările pe care coborâse. Simțindu-se foarte dezavantajată că nu putea citi în ochii lui întunecați, făcu un pas ezitant înainte.

– O să-ți arăt drumul, soră Marsh, spuse el, ridicând din umeri. Nu e o idee prea bună să ieși pe întuneric și, pentru timpul în care ești aici, se presupune că ești în grija mea. Nu vreau să ai un nou accident și, cine știe, poate că bufnița aceea e prin preajmă, căutând întăriri.

Laura nu se înjosi să răspundă ceva la această remarcă sarcastică. Nu putea suporta gândul că râde de ea, dar știa că asta făcea.

Chiar dacă era enervată, nu se putea împiedica să admire silueta castelului care se profila pe cerul senin al serii. Contele se opri lângă ea.

– Impresionant, nu-i așa? întrebă el încet.

– E de necrezut, mărturisi ea. E atât de frumos, încât pare puțin înfricoșător.

– Nu ești obișnuită cu atâta grandoare, senorita?

Pentru prima oară, vocea lui nu suna ironic, iar Laura îl privi cu un râs ușor, surprinsă.

– N-am mai văzut un castel vreodată, senor conte, decât în ruine. Foarte puțini oameni au destui bani încât să trăiască într-o asemenea splendoare. Nu e ceva obișnuit.

– În Anglia, unde ai locuit înainte de a începe școala? Unde este casa ta?

– Presupun că nu am una, răspunse ea. După moartea tatălui meu, am început să locuiesc în căminele de la școală.

– Iar mama ta?

– A murit când aveam șapte ani, murmură ea. Tata și cu mine am rămas multă vreme singuri. Am fost foarte apropiați..

– Și te-ai dus la facultate, lăsându-l singur?

Ea se crispă o clipă, întrebându-se dacă încerca s-o înfurie din nou, dar își dădu seama că era doar curios, așa că se relaxă din nou.

– Nu, nu m-am dus la facultate. Mi-am dorit întotdeauna să fiu asistentă medicală și mi-am început pregătirea din liceu. Puteam să

locuiesc acasă, pentru că nu era foarte departe. Oricum, adăugă ea cu un zâmbet, nu mi-aș fi permis să mă duc la facultate.

– Îți pare rău? întrebă el, iar tânăra femeie se întoarse să-l privească, stânjenită.

Știa că nu se poate discuta normal cu această persoană rece și arogantă.

– Nu, desigur! Nu cred că m-aș fi dus, nici dacă mi-aș fi permis. Tata și cu mine eram singuri pe lume. Aveam nevoie unul de altul!

– Da, dădu el din cap. E un șoc pentru un copil să-și piardă mama. Oricum, acum nu mai ești singură, senorita. Îl ai pe logodnicul tău... sau aproape. Cum îl cheamă și cu ce se ocupă?

– Se numește David Elliott și este medic, declară ea scurt, încă supărată pe el.

– Medic? Da, acum îmi dau seama că este firesc. Femeile au tendința să se căsătorească în general cu bărbații cu care lucrează sau care le-au fost colegi. E mai sigur, nu? Mai confortabil.

– Într-o căsătorie trebuie să fie mai mult decât siguranță și confort, din punctul meu de vedere, spuse Laura cu fermitate, întrebându-se nesigură cum ajunsese să vorbească despre aceste lucruri cu contele. În orice caz, nu sunt încă sigură că vreau să fiu soția lui David.

Tonul ei era ferm și încerca să pună capăt conversației, dar bărbatul nu era de aceeași părere.

– Ai venit aici să scapi de el? Să te hotărăști ce vrei să faci? întrebă el cu răceală. Sper, soră Marsh, că nu vei fi distrasă de aceste gânduri, astfel încât să n-ai destul1 grijă de contesă!

– Nu sunt distrasă, senor conte! Sunt foarte atentă și eficientă!

– Mama are nevoie de mai mult decât eficiență, senorita! Are nevoie de grijă și de bunătate. Este bună și blândă și nu i-ar prinde bine să se preocupe de problemele altcuiva sau să nu primească atenția de care are nevoie.

Tânăra femeie deschise gura să răspundă, simțindu-se la limita nervilor dar, spre mirarea ei, el zâmbi și ridică mâna.

– Oricum, deoarece mă asiguri că nu ești distrasă, nu văd de ce am mai vorbi despre acest lucru, iar mie mi se pare evident că nu te vei gândi prea mult la acest bărbat dacă ai fost gata să pleci atât de departe de el. De asemenea, este clar că nu te iubește, altfel nu te-ar fi lăsat să pleci de lângă el. Putem să uităm această problemă.

După o clipă de uimire că poate să intervină cu atâta răceală în viața ei personală, Laura izbucni, furioasă:

– Nu știți nimic despre mine în afară de ce ați citit în dosarul pentru sluljbă, se răsti ea. Nu știți nimic despre sentimentele mele, despre viața mea personală, despre visele și speranțele mele. De asemenea, nu știți nimic despre David! Nu este în nici un caz problema dumneavoastră! Sunteți doar angajatorul meu, și nu-mi aduc aminte să vă fi cerut un sfat în ceea ce privește viața mea sentimentală!

– Poate că nu știu nimic despre visele și speranțele tale, senorita, fu el de acord, privindu-i fața mânioasă cu sprâncenele ridicate, dar știu că ai un temperament foarte exploziv. Poate că medicul acela, prietenul tău, a descoperit și el acest lucru și te-a lăsat să pleci cu încântare? Poate că acum e liniștit, în timp ce tu îți descarci furia în Spania? Îmi dau foarte bine seama de ce nu e pregătit pentru mai mult decât să fie "aproape" logodnicul tău! Încep să mă întreb dacă e bine sau nu să te prezint contesei. Oricum, vom vedea. Pe moment, să ne întoarcem în castel înainte ca vreo creatură cu pene să facă greșeala fatală de a te ataca!

Contele ignoră faptul că ea tremura de furie și o conduse cu calm și fermitate spre intrarea castelului, făcându-i semn să intre prin ușile înalte de stejar. Ignoră starea ei de furie, iar tânăra femeie fu nevoită să uite orice ar fi vrut să spună în clipa în care pătrunse în ceea ce Maria denumise "holul mare".

Întinderea vastă de podea din marmură de Andaluzia îngălbenită de vreme, înălțimea impresionantă a tavanului, frumusețea sobră a pereților de piatră îi tăiară respirația.

O masă lungă de stejar se întindea în centrul încăperii, culoarea ei sumbră fiind înveselită de vasele cu flori aranjate de-a lungul ei. Pe pereți erau scuturi și săbii, gravate cu blazonul care domina și arcada de piatră de la intrarea în curte. La capătul holului se înălța o scară impunătoare, care părea destul de largă încât să primească o întreagă companie de soldați.

În partea de sus, scara se împărțea în două, dar restul era cufundat în întuneric.

– E un șoc, nu-i așa?

Contele urmărea expresiile care se citeau pe figura ei, iar tânăra femeie se întoarse spre el cu ochi mari, uitând toată mânia.

– Cum de nu l-am văzut când am intrat în castel, mai devreme? întrebă ea.

– Am intrat direct din curtea din spate. Holul de acolo e mai puțin impunător, dar și mai puțin alarmant pentru vizitatori.

– Mi se pare că ar trebui să vorbesc în șoaptă sau că trebuie să mă învârtesc în jur, privind până când mă apucă amețeala, murmură ea, cu voce scăzută.

– Cred că ai fost destul de amețită pentru o singură zi, clătină el din cap. Pe fruntea ta este vizibilă o vânătaie interesantă și cred că, de data asta, e mai bine să ți se aducă masa în cameră, astfel încât să te poți duce devreme la culcare. De mâine, vei cina împreună cu mine și cu restul locatarilor acestui domeniu.

– Oh, nu cred...

Știa că este inutil să protesteze din clipa în care îi văzu lucirea hotărâtă din ochi.

– Dar eu cred, senorita, o corectă contele cu hotărâre. Nu vei mânca în bucătărie și nu te vei ascunde în camera ta, cu excepția

cazului în care te simți rău. Nu te teme, adăugă el cu răceală, o să mă asigur că folosești furculița potrivită.

– Sunt perfect capabilă să mănânc civilizat, se răsti Laura, enervată din nou. Am presupus doar că un castel splendid ca acesta va avea o sală de mese la fel de splendidă. Deoarece am venit aici pentru a lucra, nu cred că mi-am adus haine potrivite pentru mese de gală.

– În acest caz, dacă rămâi, va trebui să remediem această situație, nu? murmură contele încet, privind-o cu ochi strălucitori. Orice te deranjează, poate fi rezolvat foarte repede. Nu trebuie decât să-ți folosești talentele și bunătatea inimii să ai grijă de contesă și să fii rezonabil de ascultătoare.

– Ascultarea nu mi se potrivește, senor conte! replică Laura cu aprindere, dându-și seama că orice drăgălășenie din partea gazdei ei era doar momentană și că trebuie să continue bătălia.

Dar bărbatul nu se lăsă provocat. În loc să replice la fel, o prinse de braț și o conduse spre una dintre ușile de pe hol.

– Și neascultarea ta se poate rezolva la fel de repede, o amenință el. Dar, pentru moment, să-ți domolesc temerile. Aceasta este sala de mese!

Deschise ușa și aprinse lumina. Imediat, camera fu inundată de lumina care provenea de la trei candelabre imense, iar inima Laurei se opri în loc la vederea unei săli care părea mai degrabă una pentru banchete, decât pentru mese luate în familie.

Totul era la o scară impresionantă, de la argintul strălucitor, până la scaunele masive din lemn.

– După cum poți vedea, aceasta este sala de mese, spuse contele, fixând-o cu un amuzament sardonic. Dar acesta este locul unde mâncăm.

Cu același zâmbet pe buze, deschise o altă ușă care dădea spre o cameră mai mică și confortabilă, pregătită deja pentru masa de seară.

– Ne place să ne simțim bine. Nu folosim sala principală decât dacă este necesar. Îmi imaginez că vei putea să te descurci. Hainele nu sunt o problemă, iar în ce privește furculița potrivită, o să-ți semnalez de fiecare dată alegerea corectă.

– De ce mă insultați atât de des și vă purtați distant? întrebă Laura supărată, întorcându-se să-l privească cu hotărâre, înfuriată și mai tare descoperind amuzamentul din privirile lui.

El îi prinse bărbia, ridicând-o să-i studieze figura.

– Poate că scoți la iveală diavolul din mine, sugeră el amuzat. Poate că este profesia ta de vină și dorința mea de a dovedi că nu ești potrivită, sau poate că pur și simplu vreau să văd cât e de arzător focul din tine.

Îi dădu drumul și trase de un cordon de mătase care atârna lângă ușă. Aproape imediat, Maria apăru, oprindu-se nesigură în cadrul ușii și ascultând șuvoiul de spaniolă rapidă pe care contele aproape îl aruncă în direcția ei.

– Da, senor conte, răspunse ea, dând din cap în timp ce reținea ordinele date.

– Maria se va asigura că ai ajuns în siguranță în camera ta, senorita. Va avea grijă și de vânătaia aceea neplăcută.

– Dar pot...

Replica îi îngheță pe buze în timp ce el îi luă mâna și o ridică să i-o sărute.

– Sunt sigur că poți, murmură el. Pe mâine, senorita.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre hol. Își dăduse instrucțiunile. Nu mai era nimic de spus, iar interesul lui pentru ea dispăruse. Umerii largi și mersul elastic erau martori, iar tânăra femeie rămase să se întrebe dacă va reuși vreodată să se înțeleagă cu acest bărbat imprevizibil și deranjant. Putea încă simți căldura mâinii lui pe piele, iar obrajii i se îmbujorară când își dădu seama că atingerea îi făcuse plăcere.

Capitolul 3

Dimineața următoare, Laura se trezi devreme, recuperată în întregime după accidentul avut și hotărâtă să revină la normal. Contele era un bărbat care trebuie ținut la distanță, iar astăzi intenționa să intre în rolul sorei Marsh înainte ca bărbatul s-o facă din nou să-și piardă cumpătul.

Își observă imaginea din oglindă cu satisfacție. Albastrul închis al uniformei proaspăt spălate contrasta puternic și cu boneta, și cu mânecile de un alb imaculat. Părul argintiu, care îi cădea de obicei până la jumătatea spatelui, era ridicat într-un coc, pentru a fi fixat sub bonetă.

Sora Marsh, teroarea saloanelor! Zâmbi larg, amintindu-și privirea uimită a Mariei când venise să ia tava pe care fusese micul dejun și descoperind-o pe vulnerabila senorita din seara trecută stând dreaptă și hotărâtă, cu o expresie rece și profesională.

Nu va accepta nici o poruncă de la măria-sa! Ieși din cameră cu pași mari, îndreptându-se spre scări cu o expresie calmă, sigură pe rolul și competențele ei.

Oricum ar fi fost, inima i se strânse într-un mod neprofesional când, aproape la baza scării imense, ridică privirea și-l descoperi pe conte așteptând-o în capul scărilor, cu mâinile în șolduri și cu o expresie ucigașă pe figură.

– Ce Dumnezeu porți? mormăi el supărat.

– Astăzi este prima zi de serviciu. Desigur, port uniforma. Dacă îmi arată cineva drumul spre camerele contesei...

El o privi cu nemulțumire.

– Vrei s-o sperii cu imaginea unei eficiențe scorțoase? Ești aici să-i fii însoțitoare și să-ți folosești calitățile de asistentă medicală doar în cazul unei crize. Nu trebuie să provoci această criză apărând atât de rigidă și formală, cu părul ascuns sub o bonetă cu marginile atât de ascuțite, încât ar putea tăia degetele unui bărbat!

– Este uniforma mea obișnuită, replică Laura cu răceală, nemulțumită că făcuse din nou o gafă.

– Ceea ce pare obișnuit într-un spital londonez, nu este obișnuit și în castelul meu! se răsti el. Nu pot decât să-mi spun fie că ești prea nerăbdătoare să ajungi lângă mama, fie că te-ai retras în fortăreața ta de carton ca să-mi dovedești că în venele tale, unde femeile obișnuite au sânge, tu ai antiseptic. Schimbă-te imediat!

– N-o voi face!

Rămase în fața lui, mică dar sfidătoare, privindu-l cu ochi strălucitori, iar el făcu un pas spre ea, mormăind.

– Ai un minut. După expirarea timpului, te schimb eu!

– N-ați îndrăzni!

Calmul ei dispărea cu repeziciune, dar era hotărâtă să nu cedeze.

– Dacă mi se pare necesar, îndrăznesc orice, senorita. Să te schimb înapoi într-o femeie ar fi o activitate provocatoare care nu mi-ar lua prea mult timp. Timpul se scurge.

Se apropie mai mult, iar ea era pe punctul să cedeze. Oricum, fu salvată de apariția unei femei înalte și subțiri, care apăru dintr-o cameră de lângă scări.

– Rodrigo, dragule, parcă ești o furtună care se avântă deasupra munților, observă femeia cu o voce blândă, vizibil amuzată. Ce îți provoacă atâta enervare?

Contesa. Laura nu avea nici cea mai mică îndoială. Părea să nu semene deloc bărbatului înalt și întunecat, o femeie de o frumusețe tulburătoare și palidă, dar a cărei ținută vorbea despre avere și autoritate. Și despre liniștea unor ani îndelungați de dragoste, adăugă tânăra femeie în minte, în timp ce contele o prinse de braț, palma lui puternică și întunecată acoperind degetele subțiri.

– Oh! ridică femeia privirea, descoperind-o pe Laura și zâmbind larg. Sora Marsh. Nu speram să fiu atât de norocoasă încât o persoană atât de frumoasă să răspundă la anunțul meu.

– Contesa de las Montanas, sora Marsh, făcu bărbatul prezentările, privind-o pe tânăra femeie cu iritare, cu mâna încă acoperind-o protector pe cea a mamei lui, statura lui înaltă încremenită în încercarea de a-și controla furia.

– Vino, soră Marsh, murmură contesa încântată, îndepărtându-se de fiul ei, în timp ce-i făcea Laurei un semn spre ușa deschisă. Ce încântare! Să mergem în camerele mele.

– Mamă!

Tonul îngrijorat al contelui o făcu pe contesă să se întoarcă și să-l privească uimită.

– E în regulă, Rodrigo. De ce ești atât de îngrijorat? Sora Marsh și cu mine suntem capabile să ne descurcăm și singure. Abia aștept să stau de vorbă cu ea.

Ochii întunecați ai contelui Rodrigo Esteban Diaz întâlniră ochii de un albastru strălucitor ai sorei Marsh, iar ea ridică sprâncenele întrebător. Ar fi vrut să izbucnească în râs la vederea expresiei lui războinice. Era clar că accepta să fie înfrânt de mama lui, dar nu de altcineva; era un adevărat spaniol, iar ochii lui întunecați o avertizau că se va răzbuna la momentul potrivit.

Camera în care intrară era tulburător de frumoasă. Tavanul înalt, cu arcade și sculpturi de piatră, o amintire a vechii clădiri, era alb cu dungi aurii în zonele cele mai înalte.

Ferestrele înalte dădeau spre grădinile care îi erau atât de dragi contesei, iar mobila era atât de frumoasă, încât părea coborâtă dintr-o poveste.

Era atât de fermecată de frumusețea camerei, încât se întoarse speriată la auzul unui hohot de râs care îi atrase atenția spre contesă, așezată pe un scaun bogat ornamentat lângă un birou.

– Îmi aduci aminte atât de mult de reacția mea când am venit prima oară la castel. Am rămas uimită luni întregi. Felipe trimitea tot timpul servitori să vadă dacă nu m-am pierdut în vreun colț al castelului sau prin preajmă. Dar tu o să fii ușor de găsit, cu părul tău de o culoare atât de neobișnuită. Rodrigo mi te-a descris aseară și în nici un caz nu ți-a făcut o descriere corectă. Părea să creadă că nu te voi dori aici. A spus că nu semeni în nici un fel cu o asistentă medicală. Cât s-a înșelat! zâmbi ea, privind-o din cap până-n picioare. Ești atât de elegantă și de eficientă. Poate că modul în care te-a găsit să-i fi afectat raționamentul? Dacă tot vorbeam despre asta, cum te simți?

– Mă simt bine, răspunse Laura repede. Cum vă simțiți dumneavoastră este problema.

Așadar, contele ajunsese la concluzia că mama lui nu va dori s-o primească. Ei bine, mama lui părea să ia singură decizii și nu putea convinsă să gândească lucruri care nu-i erau proprii.

O să-i fie foarte greu să-și păstreze imaginea rece și profesională în fața acestei femei încântătoare și delicate. Frumusețea și râsul ei vesel erau prea atrăgătoare ca să fie date la o parte și ignorate. Probabil că va fi mai greu să fii o asistentă pentru contesă, decât o însoțitoare. Oricum, e destul de greu să fii asistentă medicală în acest castel splendid și în apropierea influenței tulburătoare a contelui. Acest loc o luase prin surprindere.

– Ar fi bine să știu ce fel de regim alimentar urmați, spuse ea repede. N-am avut ocazia să stau de vorbă despre acest lucru cu doctorul Hernandes.

– Desigur, l-ai cunoscut pe Miguel. E foarte drăguț, nu crezi? Presupun că-l vei vedea destul de des– practic bântuie acest castel. Între Miguel și Rodrigo, chiar mă simt pusă la colț; unul dintre ei pare să mă aibă mereu sub observație. Speram să găsesc un aliat în tine.

– Aveți unul, spuse Laura încântată, figura ei luminându-se. Doi bărbați n-au nici o șansă împotriva a două femei.

– Ce ușurare! Uită-te la medicamentele mele, dacă vrei, și apoi să ieșim în grădină. Nu mai pot face ce obișnuiam să fac, dar îmi place foarte mult să mă aflu printre flori. Uneori mă tem că vor muri din cauza neglijării dacă nu mă ocup personal de ele, chiar dacă grădinarii sunt foarte buni, dar Rodrigo nu-i lasă niciodată să vină să mă consulte. Astfel, sunt foarte multe lucruri care mă deranjează.

După jumătate de oră de plimbare în grădina plină de parfumul florilor, admirând fântânile și lacurile, tânăra femeie se simțea deja acasă, singura preocupare de care nu reușea să scape fiind prezența contelui undeva în apropiere.

La un moment dat, contesa își strecurase brațul sub al ei, în timp ce urmăreau peștii aurii care săgetau apele unuia dintre lacuri, iar apoi nu-și retrăsese mâna.

Ceva atrase atenția Laurei către una dintre ferestre, și spre uimirea și teama ei, descoperi privirea întunecată a contelui. Cu siguranță, nu voia să riște ca mama lui să fie supărată. Le spiona pe amândouă și, în loc s-o enerveze, mai degrabă o sperie. Părea o fantomă a trecutului. Își dădu seama că bărbatul o privea în ochi mari și oarecum speriați și privi repede în altă direcție, o privire furișă aruncată în direcția ferestrei câteva secunde mai târziu arătându-i că plecase.

– Mi-aș dori foarte mult să mă mai pot ocupa de grădinărit, spuse contesa cu regret. Nu pot face nimic cu aceste lucruri mărunte care nu sunt în regulă, chiar dacă uneori mă strecor neobservată și mai muncesc puțin. Presupun că ți se pare că sunt prea pretențioasă, nu?

– Nu, înțeleg cu adevărat. Tata își iubea grădina și avea același

sentiment ca dumneavoastră, de fiecare dată când era bolnav și nu se putea ocupa de ea. Ce părere aveți despre un compromis? O să mă ocup de grădinărit, iar dumneavoastră îmi veți spune ce trebuie să fac.

– Dar ești asistentă medicală! exclamă contesa, uimită.

– Speram că voi reuși să fiu o prietenă, murmură tânăra femeie. Iar numele meu este Laura. Vă rog să nu-mi mai spuneți "sora Marsh".

Cedase în cele din urmă farmecului contesei, iar un sentiment de neliniște îi spunea că senor conte va reuși în cele din urmă să facă tot ce vrea. Dacă voia să-i țină piept, trebuia să fie mai subtilă; era prea puternic și prea tulburător pentru atacuri în forță.

– Oh, ce drăguță o să fii! se bucură contesa. Te pricepi la grădinărit?

– Nu, dar o să mă învățați, declară Laura cu fermitate. Acum, luați loc pe banca de acolo și nu vă mișcați. O să caut salopeta și uneltele pentru grădinărit.

Sunetul râsului contesei o urmă și-i răsună în continuare în urechi în timp ce străbătu holul cel mare și urcă în camera ei. Blugii vechi, pe care avusese intenția să-i arunce dar nu se putuse despărți de ei, luară repede locul uniformei. Îmbrăcă un tricou roșu aprins și-și puse o pereche de sandale confortabile. Părul ei lung, eliberat de strânsoarea bonetei, fu pieptănat repede și strâns într-o coadă. Ieși repede din cameră, lovindu-se de conte care tocmai trecea prin fața camerei ei.

– Oh! Îmi pare rău.

Rămase pe loc, privindu-l cu ochi mari, expresia de pe figura lui împiedicând-o să se miște.

– Cred că ești cea mai uimitoare persoană pe care am întâlnit-o, spuse el, privind-o lung. Ai plecat mai devreme de lângă mine în siguranța rigidă a uniformei, cu o figură calmă și rece, iar acum apari ca o rachetă, alergând din camera ta ca un copil nerăbdător să plece la mare.

– O să fac săpături în grădină, declară Laura cu o fermitate care spera că-l va împiedica să mai dea vreun ordin care s-o oprească, dar se fâstâci sub privirea lui scrutătoare.

– Da? Sper că nu într-un mod haotic, precum un câine care își caută osul, dacă nu vrei să ai probleme cu grădinarii.

– Contesa este nemulțumită din cauza lucrurillor mărunte pe care nu le poate face, iar eu m-am oferit să le fac în locul ei, în timp ce stă și-mi dă indicații. N-ar trebui să fie agitată, adăugă ea, ridicând privirea spre figura lui surprinsă, cu o expresie rugătoare.

Aproape îl implora să n-o oprească. Era sigură că acest lucru îi va face bine contesei, dar el putea s-o împiedice doar cu un singur cuvânt.

– Te-am urmărit în timpul plimbării cu mama, spuse el calm. Îți datorez scuze pentru remarcele mele neplăcute și pentru comportamentul de mai devreme. Poate că nu ești atât de rigidă precum păreai, poate că a fost din cauza mea, sau poate că e o diferență foarte mare între culturile noastre. Mama pare calmă și mulțumită. Sper că vei rămâne aici, cu noi.

Bărbatul stătea nemișcat, fixând-o cu privirea, iar tânăra femeie nu știa ce să spună sau să facă. Poate că ar fi o idee bună să-i mulțumească și să-i zâmbească, apoi să fugă spre scări. Ar fi vrut să-și facă o ieșire demnă, dar nu era sigură cum putea face așa ceva. De asemenea, o copleșise dorința de a rămâne să privească în ochii lui întunecați, până când toată lumea din jur va dispărea.

Când mâna lui alunecă pe ceafa ei, trăgând-o ușor mai aproape, se lăsă ca într-un vis, incapabilă să facă vreo mișcare în timp ce buzele lui îi luau în stăpânire gura într-un sărut fierbinte.

– De ce ați făcut asta? murmură ea în clipa în care bărbatul se îndreptă, privind-o cercetător.

– Erau mulțumirile mele, desigur, răspunse contele, continuând s-o privească, și de asemenea dorința de a afla cum este să săruți o

englezoaică mică, dar hotărâtă, cu păr argintiu ca razele de lună. Și, adăugă el, cuprinzându-i umerii, ca orice experiment reușit, trebuie repetat.

Se aplecă din nou spre ea, sărutând-o cu pasiune, într-un mod în care nu mai fusese sărutată vreodată, în timp ce o cuprindea cu brațele, făcând evadarea imposibilă.

Nu că ar fi vrut să scape, își spuse singură, conștientă că accepta cu prea mare ușurință sentimentul magic provocat de atingerile și mângâierile lui. Palmele ei, care încercaseră să-l împingă, se relaxară, odihnindu-se pe pieptul lui puternic.

Deoarece nu mai trebuia s-o țină captivă, strânsoarea lui se relaxă, iar mâinile începură să-i exploreze spatele, umerii și pielea sensibilă a gâtului. Sărutul continuă să se adâncească, până când Laura nu-și mai aducea aminte de nimic în afară de puterea corpului lui și de fierbințeala buzelor.

Când o eliberă în cele din urmă, se clătină ametită pe picioare, încă pierdută într-o lume de vis. Brațele lui o cuprinseră din nou, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Ochii lui negri și arzători păreau să aparțină unui bărbat din generațiile trecute de luptători, duri și cruzi.

– Îți e teamă de mine, observă el calm, dar nu contează. Fugi la mama. Ai permisiunea mea să sapi în grădină câte gropi îți dorește inima. Dacă grădinarii vor protesta, îi voi îngropa în ele până la gât.

Îi mângâie obrazul cu degetele, apoi se îndepărtă, părând netulburat de ceea ce fusese pentru Laura cea mai devastatoare experiență din viața ei. Ea rămase locului pe coridorul întunecat, cu inima bătând cu putere, speriată să descopere că nu-și putea reveni din tulburarea care o cuprinsese în clipa în care fusese strânsă în brațele lui puternice.

Avu nevoie de toată puterea de stăpânire ca să se poată întoarce la contesă. Era sigură că se putea citi pe figura ei ce simțise, iar acest lucru o enerva.

Contele spusese că este vorba despre un experiment, și probabil că asta fusese pentru el. Numai dacă nu era o capcană.

Oare contele, după cu fusese înfrânt în încercarea de a scăpa de el, se hotărâse acum să abordeze altfel situația? E cel mai potrivit mod de a face o femeie ascultătoare, un mod masculin și care părea tipic pentru un bărbat cum era contele de las Montanas.

Se îmbujoră amintindu-și reacția pe care o avusese în brațele lui; era imposibil ca el să nu fi observat. Totul părea acum o nebunie, ca un joc de șah. Strânse din dinți, întorcându-se la ce avea de făcut cu o iritare crescândă.

Chiar după un timp îndelungat petrecut curățind zona de grădină de sub fereastra contesei, care o nemulțumea, tânăra femeie încă tremura din cauza atracției bruște pe care o simțise pentru conte.

Abia terminase, după ce fusese avertizată de contesă că folosea mușchi pe care nu-i folosise de când se așezase în genunchi lângă tatăl ei ajutându-l la grădinărit, când un bărbat înalt și brunet apăru pe alee, zâmbind la vederea lor.

– Eduardo, dragul meu! exclamă încântată contesa, în timp ce bărbatul se apleca să-i sărute mâna. Uită-te la asistenta mea. Nu e încântătoare?

– În mod sigur, e neobișnuită, spuse el, făcând o plecăciune și zâmbind larg.

– E abordarea Laurei pentru tratamentul meu, explică zâmbind contesa. A hotărât să facă pentru mine lucrurile pe care nu le mai pot face și care mă deranjează. Mă simt deja mai bine. Sunt sigură că voi fi în regulă– până când Carlota Martinez va veni la cină! Și nu mă privi așa, adăugă ea la vederea privirii bărbatului, Rodrigo știe că nu-mi place.

El ridică din umeri și se întoarse spre Laura.

– Sunt Eduardo Calvedos. Sunteți sora Marsh, nu-i așa?

– Oh, Laura, îmi cer scuze, am uitat să fac prezentările, spuse contesa cu ușurința unei persoane obișnuite să fie iertată. Eduardo

este administratorul domeniului și bun prieten al lui Rodrigo. A fost la Cordoba o săptămână și ne-a fost dor de el.

– Vă mulțumesc, contesă Helen. Și mie mi-a fost dor de dumneavoastră. Aș fi vrut să fiu aici, să vă protejez de îngrozitoarea asistentă pe care o așteptați.

Zâmbetul adresat Laurei îndulci cuvintele, iar contesa începu să râdă.

– De dimineață, era o asistentă adevărată, cu o uniformă sobră, dar cred că nu e mai convențională decât mine. Ne potrivim de minune. Și ea se luptă cu Rodrigo, am descoperit dimineață.

– Se pare că ați fost foarte ocupată, observă Eduardo zâmbind. Și ați supraviețuit unei bătălii cu Rodrigo, senorita? Foarte bine! Se poate enerva ca un taur la o coridă!

Laura se îmbujoră și speră că Rodrigo e la mile distanță. Nu supraviețuise deloc în coridorul întunecat, iar amintirea era prea proaspătă, făcându-i inima să-i bată mai tare.

Zgomotul altor pași o făcu pe contesă să se ridice și să întindă o mână spre doctorul Hernandes, care apăruse pe alee.

– Atât de mulți vizitatori! exclamă ea, încântată. Să mergem în apartamentul meu, să bem o cafea. Eduardo, du-te înainte și sună camerista.

– Am aflat că sunteți aici. Credeam că o să vă găsesc din nou încercând să ne păcăliți, senora contesă, mărturisi medicul cu zâmbetul unui oaspete obișnuit al casei. Am sperat de asemenea că voi putea sta de vorbă cu dumneavoastră, soră.

Sprâncenele lui se ridicară amuzate descoperind îmbrăcămintea Laurei.

– Este asistenta pe care ți-ai dorit-o, declară contesa, dar o prefer așa cum este, așa că ai grijă cum vorbești, Miguel. Să mergem.

Contesa se sprijini de brațul medicului, îndreptându-se spre camerele ei. Laura îi urmă, întrebându-se cum se va integra în noul rol pe care-l adoptase.

Dar era foarte ușor să stea de vorbă cu ei. Se așeză pe un scaun confortabil, vorbind cu Eduardo, în timp ce contesa comandase cafeaua. Bărbatul avea o vârstă apropiată de a contelui, după cum presupunea, treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani, dar asemănarea dintre ei se oprea aici. El părea foarte blând, chiar dacă ochii îi străluceau din când în când, dând dovadă de un adevărat temperament latin, dar era atât de diferit de conte, încât ar fi putut avea altă naționalitate.

De fapt, cu toții erau diferiți de el, iar contele părea să fie un bărbat unic, purtându-și moștenirea de secole în vene, părând coborât direct din trecut. Părea să aparțină timpurilor lui Cortez, al luptelor pentru libertate. Avusese dreptate când spusese că se teme de el. Tânăra femeie se întrebă dacă se simțea vreodată singur, dacă se simțea un străin.

– Cu ce vă ocupați aici, senor Calvedos? întrebă ea, încercând să scape de gândurile care-i dădau târcoale.

– Mă ocup de administrarea proprietăților. Este vorba despre aceasta și încă alte trei din provincie, chiar dacă proprietatea care înconjoară castelul este de departe cea mai extinsă și-mi ocupă cea mai mare parte din timp. Călătoresc destul de mult, dar nu la fel de mult ca Rodrigo. Familia a investit în foarte multe domenii în ultimele secole, iar el are foarte mult de lucru. Zboară prin toată lumea. De fapt, se încruntă bărbatul, uneori am impresia că nu-i face foarte multă plăcere. E mai fericit aici, călărind pe Diablo prin pădure, și urmărind activitățile contesei. Ea are de multe ori probleme cu sănătatea, dar e la fel de încăpățânată ca în tinerețe.

– Ați cunoscut-o în tinerețe?

Laura nu-și putu reține surpriza din voce, iar el începu să râdă.

– Da! Locuiesc aici. Am crescut cu Rodrigo. Tata a fost administratorul tatălui lui Rodrigo, iar la moartea lui i-am preluat sarcinile. Contele de las Montanas și cu mine am crescut împreună,

aproape ca niște frați, în ciuda faptului că el este nobil iar eu nu. În Spania nu există deosebiri chiar atât de mari între nobili și oamenii de rând cum ați crede, soră Marsh. Aici suntem cu toții oameni.

– Nu voiam să spun asta, clătină din cap Laura, jenată. Vă rog să-mi spuneți Laura.

– Știu că nu voiai, Laura, și cred că toată lumea te va plăcea aici, la Castelul de Foc, adăugă el, aruncând o privire spre contesă. Arată deja mai bine și toată lumea o adoră. Rodrigo nu va mai avea în curând scuze să mai piardă vremea pe domeniu. O să fie mai relaxat acum, că ești aici, iar în curând își va continua călătoriile. Chiar dacă nu-i place să plece de acasă, sentimentul datoriei este foarte puternic la el și va face tot ce trebuie, chiar dacă îi va fi greu.

– Eduardo, vino să-mi povestești cum a fost la Cordoba, spuse contesa, surprinzând privirea lui. Miguel vrea să vorbească despre mine cu Laura în șoapte profesionale discrete, nu-i așa?

– Chiar așa, râse medicul, așezându-se lângă Laura în timp ce Eduardo se îndreptase spre contesă.

– I-ai făcut deja un bine, zâmbi medicul. E foarte relaxată, dar continuă să fii vigilentă și, dacă vei înceta bătăliile cu contele, vorbește-i despre operație.

Bărbatul părea îngrijorat, iar ea dădu din cap aprobator.

– O s-o fac, dacă voi ajunge să stau de vorbă cu el mai mult de un minut fără să ne certăm.

– Știu, dădu Miguel din cap râzând. Suntem în aceeași barcă. O să stăm spate în spate în fața oricărui atac, chiar dacă avem destul de puține șanse de succes. E prea formidabil pentru orice muritor!

Bărbatul formidabil despre care se vorbea alese tocmai acel moment să apară, iar Laura observă cu îngrijorare că inima i se strângea în piept de fiecare dată când îl vedea.

– Văd că ai vizitatori, zâmbi el în direcția contesei și aruncă o privire rece spre colțul în care medicul stătea de vorbă cu Laura.

Eduardo, văd că te-ai întors. Ar fi trebuit să știu că te vei grăbi s-o vezi pe mama înainte să-mi raportezi noutățile.

– E mai frumoasă decât tine, prietene, replică Eduardo cu un zâmbet.

Contele îi răspunse la zâmbet și se așeză în apropierea lor, făcând un scurt semn din cap spre doctorul Hernandes și ignorând-o pe Laura, de parcă n-ar fi fost în cameră.

Tânăra femeie se sperie, dându-și seama că era foarte dezamăgită. Se părea că avusese dreptate, iar acest gând o făcu să-și continue conversația cu medicul, adoptând atitudinea detașată a contelui, comportându-se de parcă întâlnirea de pe coridor nu avusese loc. Își concentră toată atenția asupra medicului și abia mai târziu, când ridică privirea, descoperi că bărbatul dispăruse la fel de discret cum apăruse, fără să-i adreseze nici un cuvânt.

Nu-și putea da seama la ce se așteptase. Se comporta exact cum prevăzuse. Dacă se purta diferit cu cunoscuții, față de ea era în continuare la câțiva ani lumină distanță. Oricum, își spuse ea cu hotărâre, nici nu-l plăcea. Nu era decât o alarmantă atracție fizică, iar din partea lui nu putuse fi decât hotărârea de a o face să se simtă jenată. Era de neiertat!

Mai târziu, în timp ce se plimba prin grădină, începu să se gândească la cină cu îngrijorare. Contele ordonase să se prezinte, iar contesa era sigură că va avea compania și sprijinul ei, mărturisind că fără ea s-ar fi prefăcut obosită doar ca să scape de masă.

– Urăsc să fac asta, spusese contesa. Rodrigo este îngrijorat, dar n-o suport pe senorita Martinez, iar ea va veni la timp pentru masă, sunt sigură.

– N-ar trebui să vă agitați, observase Laura iritată, opinia profesională permițându-i ceva ce eticheta ar fi considerat inadecvat.

– Știu, oftase contesa, dar cred că Rodrigo este prea cucerit de această femeie ca să-și dea seama cât de mult îmi displace. La urma urmei, are deja treizeci și opt de ani și n-a manifestat nici cea mai mică

intenție să se însoare. Carlota Martinez este singura femeie care-l atrage cât de cât, din câte am observat. Desigur, trebuie să se însoare, dar dacă o alege pe ea, cred că timpul meu la Castelul de Foc a luat sfârșit. Nu-mi pot imagina că voi fi vreodată capabilă s-o văd în fiecare zi. În această seară, te am pe tine și pe Eduardo și l-am invitat și pe Miguel Hernandes. După cum vezi, sunt vicleană, râsese ea. Am construit o fortăreață împotriva senoritei Martinez. O să mă poți ajuta, Laura dragă?

Nu putuse s-o refuze, dar acum când se plimba singură, Laura se întreba cine era această senorita care capturase inima contelui și cum îndrăznea acesta să se poarte așa cum o făcuse pe coridorul întunecat, în timp ce intenționa să ia de soție o altă femeie.

Părerea despre el i se schimbase, iar acum se enerva și mai tare pe propria reacție.

Gândurile acestea nu reușiră însă să împiedice de acum familiara strângere de inimă la vederea lui.

– Maria mi-a spus că ești aici, după ce ziua de lucru a luat sfârșit. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

O prinse de braț și o întoarse într-o nouă direcție cu atâta naturalețe, încât ai fi crezut că numai zâmbete și cuvinte bune schimbaseră între ei. Ca și cum n-ar fi ignorat-o în camerele contesei. De atunci, avusese treabă cu Eduardo și era vizibil că e obosit, dar Laura refuză să se poarte altfel decât formal.

– Trebuie să mă întorc în castel, senor conte, remarcă ea cu răceală.

Dar el o conduse mai departe, cu fermitate.

– Imediat, ridică el din umeri. Mai întâi, e ceva ce trebuie să vezi. Îți promit că-ți va părea interesant.

Era evident că intenționa să facă doar ce voia, ca de obicei, iar singura modalitate de a scăpa de el ar fi fost aceea de a se zbate. Laura fu nevoită să accepte să fie condusă de-a lungul aleilor până într-o

zonă deschisă a grădinii, care permitea o splendidă vedere asupra părții din față a castelului.

– Bine, ajungem la timp. Stai aici și privește pereții.

Se întoarse în direcția indicată. Era o plăcere să privească acea clădire imensă, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee ce ar trebui să caute. Laura rămase tăcută și privi, enervarea pe care o simțise calmându-se sub influența liniștitoare a locurilor.

Brusc, deveni atentă, văzând o flacără care se întindea peste zidurile înalte de piatră.

– Oh!

Se întoarse spre Rodrigo, dar își feri privirea descoperind că bărbatul o fixa cu o intensitate neliniștitoare.

– Continuă să privești, o sfătui el, abia a început și nu durează foarte mult.

Flacăra pâlpâi din nou, iar apoi întregul spectacol al flăcărilor de la castel prinse viață în fața ochilor ei. Flăcări portocalii, roșii și galbene amestecat cu albastru viu și violet dansau pe zidurile castelului, descoperindu-i tinerei femei motivul pentru care se numea Castelul de Foc.

Rămase uimită și tăcută, în timp ce flăcările colorate își continuau dansul.

– Ce este? murmură ea, fără să-și ia ochii de la spectacolul uimitor.

– Soarele care apune, răsună vocea contelui lângă urechea ei. De multe ori, castelul a fost atacat din cauza acestor flăcări. În vechime, se credea că strămoșii mei au adus bijuterii impresionante din călătoriile lor în America de Sud. Și-au imaginat că flăcările sunt de fapt strălucirea bijuteriilor încrustate în pereți. Dacă te uiți cu atenție, vei descoperi găurile și zgârieturile făcute de acei oameni în încercarea de a scoate bijuteriile care nu erau decât în imaginația lor.

– În acest caz, de unde apar lucirile și flăcările?

Nici de această dată Laura nu întoarse capul; spectacolul era prea fascinant ca să poată pierde câteva secunde din el.

– Când castelul a fost construit, răspunse contele, fie din accident fie din dorința cuiva, au fost încrustate în pereți bucăți de rocă cu sclipiri colorate. Poate că a fost o idee a unuia dintre strămoșii mei, dar oricare ar fi fost motivul, cred că rezultatul a fost surprinzător pentru constructori, deoarce această piatră fără valoare devine de-a dreptul vie sub sclipirile soarelui la apus. Este același spectacol oferit de aurora în țările nordice. Aici este capturat pentru vecie în zidurile castelului meu.

– E minunat!

Laura era atât de copleșită, încât și apropierea lui părea firească și confortabilă, în timp ce urmăreau împreună spectacolul oferit de razele soarelui.

După câteva minute, în care rămaseră tăcuți, flăcările își pierdură din strălucire, ceea ce însemna că soarele cobora spre apus. Contele îi puse mâna pe umăr și o întoarse spre aleea pe care veniseră.

– Oh, nu stăm să le vedem murind?

– Nu!

În vocea lui revenise duritatea obișnuită.

– Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut!

– Mi-am terminat ziua de lucru! Vă așteptați să muncesc zi și noapte?

Se întoarse spre el enervată, deranjată de insinuarea că ar pierde timpul pentru care i se plătea o sumă considerabilă.

– Oricum, trebuie să te pregătești pentru cină, replică el cu răceală, împingând-o spre castel. Deoarece spuneai că n-ai nimic potrivit, cred că vei avea nevoie de mult timp să hotărăști ce să porți, înainte să cinezi cu mine.

Insolența lui i-ar fi tăiat respirația, dacă n-ar fi făcut-o deja viteza cu care o obliga să meargă. Tânăra femeie nu reuși să spună nimic până

când nu pătrunseră în marele hol și ușa masivă nu se închise în urma lor.

Se întoarse spre el, cu pumnii încleștați și cu corpul tremurând de furie.

– Dumneavoastră, senor conte, sunteți cel mai enervant și dezagreabil bărbat pe care am avut nefericirea să-l întâlnesc!

– Asta doar pentru că nu te-am lăsat să privești flăcările murind, senorita? întrebă el cu sprâncenele ridicate. Cred că este o decizie prea pripită.

– Oricum ar fi, e părerea mea, senor. Sunteți imposibil, arogant, neplăcut și insensibil. Poate că sunt doar o angajată în splendidul dumneavoastră castel, dar nu sunt obișnuită să fiu tratată așa cum mă tratați!

– Așadar, mârâi el, ai ales ce rol îți vei asuma? Poate vrei să părăsești frumoasa cameră și să fii trimisă într-unul dintre turnuri, unde îți imaginezi fără îndoială că locuiesc restul servitorilor? Sunt sigur că-ți închipui că mă comport ca un senior al pământurilor din jur, cerând o cotă din produsele fermierilor? Și, fără îndoială, prin micuța ta minte războinică a trecut deja ideea că am pretins "dreptul seniorului" tuturor fecioarelor din sate!

– Nu m-ar mira, se răsti ea, întorcându-i spatele. Sunteți complet nesimțitor!

Mâinile lui se îndreptară cu viteza fulgerului spre ea și, înainte să se poată mișca, fu trasă în brațele lui, o mână cuprinzându-i mijlocul, iar cealaltă ceafa, sub păr.

– Oricum aș fi, senorita, nu sunt nesimțitor, nu când te am în brațe!

Buzele lui le luară în stăpânire pe ale ei, iar tânăra se simți pentru o secundă ca și cum ar fi fost violată. Nu era urmă de senzualitate sau de tandrețe în atingerea lui. Era mai degrabă o pedeapsă pentru modul în care i se adresase, ca și cum i-ar fi fost egală, iar Laura se zbătu, încercând să se elibereze.

Bărbatul o eliberă abia când încetă să se zbată, rămânând apoi s-o privească lung, mânios, atât de tensionat, încât îi era teamă să facă vreo mișcare. Tânăra femeie avea impresia că se află în fața unui tigru care la orice mișcare o poate sfâșia.

– Bine, mormăi el, respirând greu. Acum știi la ce să te aștepți dacă mă mai înfrunți, dragon mic și cu limba ascuțită!

– Nu sunt obligată să suport un astfel de tratament! se răsti Laura imediat ce respirația îi permise, conștientă că se aflau în holul cel mare al castelului, unde orice servitor i-ar fi putut surprinde, chiar dacă lui nu părea să-i pese prea mult. O să-mi fac bagajele și o să mă întorc în Anglia mâine!

– Ai un contract! îi reaminti contele cu nervozitate.

– Nu mă deranjează că va trebui să rup contractul, declară ea, aroganța de care dăduse dovadă făcând-o să nu se mai gândească la nimic. Oricum, n-am folosit biletul de avion pe care mi l-ați trimis. Am venit aici cu propriile mijloace și pe cheltuială proprie!

– Iar eu te-am salvat! rosti el printre dinți. Mijloacele tale erau nepotrivite, când ai ieșit din spital și a trebuit să te aduc acasă.

– Puteți s-o considerați experiență de viață, senor conte, îl sfătui ea cu răceală. De mâine voi locui la un hotel până când îmi va fi reparată mașina. Nu vă faceți probleme, o să plătesc reparațiile. O să merite, dacă astfel reușesc să scap de dumneavoastră!

– Desigur, ești gata s-o părăsești pe mama, care a început să aibă încredere în tine. Ești obișnuită să-ți părăsești pacienții, soră Marsh?

– Nu, dar de obicei nu sunt tratată abuziv și asaltată fizic de rudele acestora, replică ea.

– Asaltată fizic? Crezi că asta e? întrebă el cu o voce calmă, care ar fi trebuit s-o avertizeze. În acest caz, trebuie să corectez eroarea.

Încă prea aproape de el, Laura nu reuși să scape de brațele puternice, iar contele o trase în brațe, fără să-i pese de locul în care se aflau.

Începu s-o sărute, dar de această dată încet, deliberat și senzual, făcându-i inima să bată mai tare.

– În brațele mele, nu pari foarte dornică să scapi, murmură el încet, fixând-o cu privirea lui aproape hipnotică, astfel încât nu putea face nici o mișcare. Simți același lucru când te sărută prietenul tău, doctorul? Și eu mă întreb, dar cred că nu. Dacă ar fi fost așa, ai fi încă în Anglia, planificând căsătoria și așteptând cu nerăbdare noaptea nunții.

Îi dădu drumul brusc în clipa în care auziră zgomotul unei mașini care se opri în fața ușilor de la intrare. În timp ce el se îndreptă spre ușă, Laura se îndepărtă cât de repede o puteau purta picioarele tremurătoare.

– Ah, Carlota! Ce mai faci?

– Dragule, acum că te văd, fac foarte bine.

Tânăra femeie întoarse capul la timp să-l vadă pe conte ținând în brațe o altă femeie și sărutând-o la fel cum o sărutase pe ea. Spre groaza ei, sentimentul care o cuprinse semăna foarte mult cu gelozia.

Desigur, senorita Martinez. Ce păcat că nu sosise pe neașteptate, câteva secunde mai devreme!

Laura se îndreptă spre camera ei, închizându-se în baie ca să scape de ochii cercetători ai Mariei. Era ultragiată, tremurătoare și, spre rușinea ei, dornică să fie din nou în brațele lui.

– Se crede prea isteț pentru tine, își spuse tânăra femeie cu voce tare în fața oglinzii. A găsit o modalitate potrivită să te tulbure. Încearcă să-i răspunzi cu aceeași monedă!

Oricât de supărată ar fi fost, trebuia să admită: se temea de el. Era capabil de orice. Oh, ce bărbat crud și imposibil!

Capitolul 4

Știa foarte bine că va fi un adevărat chin să stea în fața lor la masă, dar nu putea decât să se pregătească așa cum putea mai bine. Dacă ar fi fost vorba doar despre conte, ar fi refuzat să ia masa cu ei, preferând să flămânzească în loc să stea la masă lângă el. Dar îi promisese contesei că va fi acolo. Trebuia să apară, iar faptul că Miguel Hernandes va fi de față era un lucru bun.

Avea destul de puține haine potrivite pentru o asemenea ocazie. Nu se așteptase să ia masa împreună cu contele și cu mama lui; de fapt, nici nu se gândise la acest lucru. Provenea dintr-o familie obișnuită și n-avea nici cea mai mică idee ce se aștepta de la ea.

Cu ajutorul Mariei, alese o rochie de un turcoaz deschis, bazându-se pe simplitatea croielii ca să ascundă orice defecte. Nu că ar fi avut prea multe, își spuse ea, privindu-se în oglindă. Rochia era foarte frumoasă din punctul de vedere al Mariei, lungă până la jumătatea pulpei și cu bretele subțiri, care-i scoteau în evidență frumusețea umerilor. Părul arginitiu îi cădea în valuri pe spate. Nu purta multe bijuterii, în afara brățării de argint care fusese a mamei ei și a cerceilor lungi, din același metal, primiți cadou de la tatăl ei cu puțin înainte de a muri.

În această seară îi era mai dor de el ca niciodată.

Se simțea foarte singură într-un loc străin și nimeni nu-i putea înțelege suferința. Se simțea de parcă ar fi plâns, secată de emoție, cu ochii strălucitori ca după o furtună de plânsete.

Descoperi că fusese așezată între contesă și Miguel Hernandes, simțindu-se oarecum în siguranță. Zâmbi mulțumită, până când surprinse privirea contelui fixată asupra ei și privi repede în altă parte.

– Cred că ai cunoscut pe toată lumea cu excepția senoritei Martinez, nu-i așa, soră Marsh? spuse el înainte să poată scăpa în totalitate.

Expresia lui era crudă, iar inima tinerei femei se strânse. Ar fi insuportabil să suporte atacurile limbii lui ascuțite în fața atâtor străini.

– Așadar, este asistenta care se ocupă de dumneavoastră, contesă Helen? întrebă Carlota Martinez fără măcar să arunce o privire în direcția Laurei. Sper că va fi potrivită pentru slujba ei. Sunteți destul de neastâmpărată, făcând lucruri care vă fac rău.

Câtă aroganță! Se purta de parcă ar fi fost deja următoarea contesă de las Montanas, iar contesa puse o mână tremurătoare pe brațul Laurei. Tânăra femeie nu-și dădea seama dacă tremura de mânie, sau dacă fusese deranjată astfel de destule ori încât efectele erau deja instantanee. Propria suferință deveni neimportantă și se întoarse spre conte, privindu-l cu ochi reci, așteptând să intervină. El nu spuse nimic.

Oricum, Carlota părea pregătită să umple tăcerea.

– Arată la fel de palidă ca dumneavoastră, contesă. Nu puteați să aveți o însoțitoare mai plină de energie și de vigoare.

– De obicei, arăt palidă și insipidă, interveni Laura, fără să-i pese dacă remarcele i se adresau sau nu ei. Contesa nu trebuie să se agite, pentru moment. Poate că are nevoie de o atmosferă mai liniștită și de mai puține interferențe. Desigur, dacă vrea să mă vadă strălucind ca o lalea, pot oricând să-mi pictez fața ca un clovn!

În încăpere se lăsase tăcerea. Carlota Martinez era o adevărată frumusețe, cu părul ei negru și des, hainele scumpe și elegante, dar rujată cu o nuanță uluitoare de roșu. Laura se întrebase cu enervare dacă Rodrigo nu trebuise să se șteargă după sărutul de bun venit. Machiajul ei era fără îndoială scump, dar fusese aplicat în exces.

Tânăra femeie primi privirea furioasă a contelui cu răceală și indiferență și apoi, pentru că nu făcuse nici o mișcare să-și apere mama și pentru că o făcuse să se simtă jenată, sărutând-o până aproape de limita inconștienței, se întoarse spre el.

– Senor conte, am ales furculița potrivită? întrebă ea cu dulceață și prefăcută inocență, începând să mănânce.

Senorita Martinez fusese copleșită și își păstră replicile doar pentru urechile contelui. Din când în când Laura ridica privirea, descoperind ochii întunecați ai acestuia fixați asupra ei. Părea încordat și amenințător.

După masă, jucă bridge împreună cu contesa, Eduardo și Miguel Hernandes, până când medicul spuse că trebuie să plece. Înainte de a ieși, bărbatul se aplecă și-i sărută mâna Laurei cu aceeași căldură cu care o sărutase pe cea a contesei.

– S-a dus șansa să-l farmeci și să-l convingi să fie de acord cu operația, observă el, urmărind cu privirea cuplul alcătuit din femeia brunetă și seniorul castelului.

Laura ridică din umeri, zâmbind încurcată.

– Mi-e teamă că uneori limba mi-o ia înainte, mărturisi ea, dar bărbatul zâmbi larg.

– Ai spus doar ce mi-ar fi plăcut să spun și eu cu altă ocazie, o asigură el, chiar dacă n-am înțeles remarca legată de furculiță. Oricum, ai grijă.

Vei plăti pentru asta.

Nu se îndoia de acest lucru. La vederea sărutului depus de Miguel pe mâna ei, figura contelui se întunecă și mai mult.

Contesa o rugă s-o conducă în camera ei și, în clipa când intră pe ușă, izbucni într-un hohot de râs.

– M-am abținut toată seara, mărturisi ea, cu lacrimi în ochi. Ai fost ceea ce Rodrigo numește "magnifico"! Dar a fost la fel de uimit ca și mine. Ieri l-am auzit numindu-te "dragon argintiu", iar acum știu de ce. N-am mai fost niciodată atât de veselă și de încrezătoare în mine cu acea femeie la masă cum am fost în această seară!

În timp ce urca scările spre camera ei, Laura se gândea la aceste cuvinte. Era hotărâtă să nu cedeze. Da, contele avusese dreptate. Fusese pe punctul să-și părăsească pacienta, dar nu mai era cazul.

– Senorita Marsh! răsună o voce ca o salvă de tun.

Se opri și privi în josul scărilor.

– Aș dori să stăm puțin de vorbă, dacă nu vă deranjează.

O deranja, dar n-avea rost să amâne. Se întoarse și începu să coboare scările, cu spatele drept. Nu e decât un bărbat, trebuie să-i facă față.

Acesta nu părea să dorească să-și rostească sentința în mijlocul holului. Îi făcu semn spre o cameră care se dovedi a fi biroul lui. Mare și confortabil ca restul camerelor, era dominat de un birou mare de mahon și de prezența întunecată a seniorului castelului.

Bărbatul închise ușa și se îndreptă spre birou, sprijinindu-se de el. Era furios, nici urmă de îndoială. Ar fi fost impresionant, dar Laura se simțea destul de sigură pe ea.

– Vrei să-mi explici de ce ai găsit necesar să fii nepoliticoasă cu senorita Martinez? se răsti el imediat. Nu este locul tău să-mi insulți oaspeții!

– Locul meu este să am grijă de contesă. Este singurul motiv pentru care sunt aici, și pentru că n-ați crezut necesar s-o protejați de senorita Martinez, a trebuit s-o fac eu.

– Și remarca despre furculiță?

– Din răutate, senor, îl informă ea cu răceală, începând să se amuze.

– Sunt suprins că te-ai obosit s-o faci, după declarația că vei pleca mâine dimineață, continuă el s-o atace. Aș fi crezut că-ți vei păstra puterile pentru lucruri mai bune, cum ar fi de exemplu medicul Miguel Hernandes.

– Doctorul Hernandes și cu mine aveam o discuție profesională, îl asigură ea cu răceală.

– Ținându-vă de mână?

– Nu ne țineam de mână! Îmi spunea noapte bună. În ceea ce privește declarația de mai devreme, m-am hotărât să rămân.

– Înțeleg.

Bărbatul rămase o vreme nemișcat, iar Laura își dădu seama că se gândea la o soluție, întrebându-se de ce nu merg trucurile lui. Era alarmant și destul de dureros să fie disprețuită atât de mult, ceva ce nu i se mai întâmplase. Era obișnuită să fie plăcută, să se înțeleagă bine cu oamenii, dar lui nu-i plăcuse de la prima vedere. Nimeni nu mai făcuse așa ceva. Se întreba ce va face acum.

– Și dacă mă hotărăsc să te dau afară după comportamentul insolent?

– O să vă dau în judecată pentru ruperea contractului, senor conte și sunt aproape sigură că senora contesă mă va susține. Probabil o va face și doctorul Hernandes. Știe, fără îndoială, că mama dumneavoastră are nevoie de protecție.

– Oh, sunt sigur că doctorul Hernandes te va susține în aproape orice, senorita. Mi se pare pregătit să îngenuncheze la picioarele tale.

Contele se apropie de ea, privind-o de sus.

– Așadar, ești de părere că senora contesă are nevoie de protecție? întrebă el, ridicând sprâncenele. Lasă-mă să te anunț că mama este o femeie puternică. Ne poate face s-o ascultăm și acum, la fel cum o făcea când era sănătoasă. Este doamna castelului, așa cum a fost întotdeauna și nu știu ce povești ți-a spus despre Carlota sau ce pune la cale, dar dacă n-ai fi intervenit cu atâta curaj și dăruire, ai fi văzut-o pe senora Martinez pusă imediat la punct.

– O să fie altfel după ce vă veți căsători! exclamă tânăra femeie. Ar trebui să vă gândiți ce atmosferă va fi pentru contesă când va apărea noua stăpână a domeniului.

– Când o să mă căsătoresc? Cu Carlota? întrebă el, surprins. E o altă idee a mamei, sau te-ai gândit singură la ea?

Cum Laura rămase tăcută, el o privi lung, părând să-și cântărească atent cuvintele.

– Mama știe că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă căsătoresc. E datoria mea, deși nu vreau s-o fac. Cu toate acestea, n-am dreptul să las linia de sânge a tatălui meu să se stingă. Trebuie să apară un moștenitor. Dacă aș fi avut un frate, aș fi fost tentat să-i las aceste responsabilități, dar nu am, așa că e datoria mea.

Se întoarse cu spatele și se îndreptă spre birou, aprinzându-și o țigară. Rămase o vreme fixând fumul care se ridica încet, fără să spună nimic.

– Așadar, mama crede că am ales-o pe Carlota? Și nu-i place deloc. Nu vreau s-o supăr și nu mă interesează cu cine mă căsătoresc, murmură el, apoi ridică brusc privirea, fixând-o cu intensitate. Pe tine te place. Cum ți-ar plăcea să preiei această slujbă?

– Poftim?

Ochii Laurei erau pe punctul să-i acopere întreaga față.

– Cred că m-ai auzit și m-ai înțeles foarte bine, soră Marsh, spuse el calm. Trebuie să mă căsătoresc și să am un moștenitor. Mama este bolnavă, iar gândul că senorita Martinez va fi soția mea pare s-o îmbolnăvească și mai tare. Te place pe tine. Căsătorește-te cu mine!

– Sunteți... sunteți nebun!

Laura îl fixa cu privirea, uluită. Orice și-ar fi imaginat în legătură cu această discuție, dar mai puțin ce se întâmpla. Dacă era și aceasta o altă încercare de a scăpa de ea, nu vedea sensul ei. De această dată, o luase într-adevăr prin surprindere.

– Dar nu mă cunoașteți!

Nu-i puteți cere cuiva să fie soția dumneavoastră așa, pur și simplu!

– De ce nu? se interesă el cu voce blândă. După ce ne vom căsători, te voi cunoaște, iar tu vei ajunge să mă cunoști. Îl cunoști pe acest David de mult timp, dar eziți în continuare să fii soția lui. Cât vrei să aștepți?

– E altceva, insistă ea, simțindu-se de parcă era prinsă într-un vis nebunesc. Nu eram sigură că-l iubesc destul de mult încât să fiu soția lui.

– Și acum ești?

– Nu! N-am spus asta. Această idee este ridicolă, și cred că e mai bine să uităm amândoi că ați sugerat așa ceva– numai dacă nu vă amuzați din nou pe seama mea...

– Nu, clătină el din cap, și nu-mi aduc aminte s-o fi făcut vreodată, senorita Marsh. Nu ești amuzantă, ci sursa unei continue iritări. Acum, să continuăm. Te-am cerut de soție, cu calm și cu seriozitate. Am nevoie de un răspuns!

I se adresa de parcă ar fi fost un interogatoriu de poliție, iar tânăra femeie reacționă imediat. Acest bărbat nu știa să se comporte rațional, era prea preocupat de propria importanță, iar o femeie nu însemna nimic în ochii lui.

– Dacă vorbiți serios, senor conte, atunci răspunsul este nu, sigur că nu! Ideea este absurdă! De ce eu?

– De ce nu, senorita? Am nevoie de un moștenitor și nu există decât o cale de a-l avea. Trebuie să mă căsătoresc și să am o soție legală, spuse contele cu răceală. Dacă vei fi soția mea, ai potoli temerile mamei și mi-ai asigura viitorul dintr-o lovitură. Pari să te fi atașat deja de mama, și s-ar putea să-i facă bine să te aibă mereu în preajmă. Desigur, nu poți fi în continuare asistenta medicală care se ocupă de ea. Ai fi contesa de las Montanas, cu multe alte îndatoriri, iar cea mai importantă ar fi asigurarea moștenitorului domeniului. Acea îndatorire îți va ocupa o mare parte din timp, zâmbi el ironic,

privind-o cu atenție. Dar mama va fi foarte încântată să se bucure de compania și de prietenia ta.

Laura se îmbujoră, întorcându-se să privească în altă direcție, jenată și uimită.

– Acum, după ce v-am ascultat cererea în căsătorie, declară ea cu ironie, și după ce mi-ați auzit răspunsul, sugerez, senor conte, să trecem la scopul vizitei mele în biroul dumneavoastră, care era, dacă nu mă înșel, problema comportamenului meu față de senorita Martinez.

– Poți să fii cât de nepoliticoasă vrei cu senorita Martinez, ridică el din umeri cu indiferență. Nu mă preocupă. Nu este în nici un fel potrivită pentru rolul de nouă contesă de las Montanas.

– Nici eu nu sunt! exclamă tânăra femeie, ridicând privirea spre el cu regret, dându-și seama că, de data asta, chiar va fi nevoită să plece din Spania.

– Ești foarte potrivită, senorita, o informă el cu răceală. În ciuda diferenței culturale și de vârstă, ești foarte potrivită. Căsătoria este o bătaie de cap, dar cred că în ceea ce te privește, merită. Te vreau foarte mult.

Declarase acestea fără nici o urmă de emoție, dar cuvintele avură efectul dorit, iar picioarele Laurei se înmuiară. Se prăbuși pe cel mai apropiat scaun

– Eu... murmură ea fără răsuflare, iar contele o urmări cu o intensitate rece, care o făcea să i se pară imposibilă declarația de mai devreme. Mi-e imposibil... nu înțeleg...

– Ba înțelegi foarte bine, senorita, remarcă el calm. Cred că ai înțeles de ceva vreme, dar n-ai fost prea dornică să iei această idee în considerare. În cazul în care ești prea tânără să înțelegi, o să-ți explic altfel. Te doresc. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, iar sentimentul a crescut până la o intensitate care, trebuie să mărturisesc, mă surprinde.

Bărbatul se îndreptă încet spre ea, oprindu-se în apropiere de scaunul pe care stătea tânăra femeie, tremurând și speriată de moarte.

– Nu fi alarmată, senorita. Privește totul din punct de vedere logic. Ai douăzeci și patru de ani. Ai plecat din țara ta pentru a căuta o nouă provocare, un alt drum, diferit de cel spre care se îndrepta viața ta. În declarația dată, ai spus că n-ai nici o rudă. Ce te poate reține în Anglia, în afară de un bărbat cu care să vrei să te căsătorești? Aici ai fi contesă, stăpâna Castelului de Foc. Copiii tăi vor fi moștenitorii a secole întregi de avere și cultură și, în ceea ce mă privește, mama se va relaxa și va fi fericită, voi avea moștenitorul pe care mi-l doresc și pot să uit această problemă deranjantă.

După câteva momente de uimire, Laura sări în picioare ca să-l înfrunte, înfuriată.

– Puteți să uitați această problemă? Aceasta este imaginea rece pe care o aveți despre căsătorie, senor conte? Mi-am exprimat o dată părerea legată de căsătorie, care trebuie să fie mai mult decât o problemă de confort. Trebuie să fie mai mult decât rezolvarea unei probleme deranjante!

– Mai e și dragostea? întrebă el cu ironie. Acea emoție schimbătoare și apreciată prea mult de femei? Ți-am spus deja că te doresc. Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut și te-am ridicat în brațe. Dorința crește cu fiecare oră care trece. E un sentiment mai puternic decât dragostea, senorita. Ți-am oferit soluția căsătoriei, titlul de contesă și dreptul să conduci castelul meu. Nu e suficient? Nu e onorabil?

Brusc, contele se întinse și o ridică în picioare, trăgând-o în brațe.

– Ți-e teamă de căsătoria cu mine și de responsabilitatea pe care o va aduce? Ai prefera să te iau pur și simplu? Vrei să fii doar amanta mea?

Laura fixă ochii străini și reci, încremenită și speriată, spunându-și că așa ceva nu se întâmpla. Acesta este un teritoriu vechi, cu o cultură

renumită. Contele e un bărbat educat, în ciuda înclinației spre comportamentul aristocratic. Dar ochii lui păreau că vin din trecut, iar brațele aveau puterea unui cuceritor.

– N-ați îndrăzni!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, își aminti avertismentul lui Miguel Hernandes: "Dacă vrea ceva, poți să fii sigură că va obține."

– Asta vreau, îi aminti contele cu o voce scăzută, dar amenințătoare. Răspunzi foarte bine la atingerile mele. Cred că nu-ți imaginezi, senorita, că n-am observat acest lucru? Împotrivirea a fost minimă, încă de la început. Nu ți-ar fi mai bine ca soție a mea? Te-aș păstra cu încântare ca amantă, dar în acest caz problema căsătoriei ar continua să mă deranjeze.

– Mă amenințați! murmură ea, incapabilă să se retragă.

Acest bărbat avea puterea ciudată de a-i anihila orice încercare de rezistență, iar corpul ei părea să aștepte cu nerăbdare momentul în care buzele lui o vor atinge.

– Îți promit, o corectă el. Mă vrei. Din prima clipă în care te-am atins, fiecare milimetru de piele s-a trezit la viață. Ai încercat doar puțin să reziști. Din acest punct de vedere, ești foarte potrivită. Și foarte dornică...

– Nu e adevărat! exclamă ea, încercând cu disperare să-l împingă.

Ochii lui se întunecară și-i dădu drumul.

– Ba e adevărat! se răsti el, dar o să-ți dau timp să te obișnuiești cu ideea. O să mai vorbim despre asta. Ai avut o zi lungă și obositoare. Du-te la culcare, senorita, și, în timp ce traversezi holul și urci scările, gândește-te că toate astea pot fi ale tale la un moment dat. Nu trebuie decât să spui "da".

– Nu-mi doresc posesiuni materiale, senor conte, declară Laura cu mai mult curaj, acum că nu mai era în brațele lui.

– Știu, dădu el din cap, altfel n-aș fi atât de dornic să ți le acord. Ești frumoasă și curajoasă.

Oare curajul tău va fi destul de mare să-ți permită să-ți urmărești dorințele, senorita, și să-mi aparții?

Ea rămase în picioare, întâlnind ochii negri și hotărâți, neștiind dacă să fie ușurată sau speriată. Nu glumise, fusese foarte hotărât. Era clar din privirea lui, din încordarea corpului.

Era el însuși, un bărbat venit din trecut, fără scrupule și urmându-și dorințele fără să-i pese de convențiile timpului în care trăia. În acea clipă, Laura se simți într-un fel recunoscătoare că măcar i se dăduse timp pentru a alege.

Ușoara bătaie în ușă o făcu să tresară, simțindu-se de parcă era smulsă dintr-un loc îndepărtat. Imediat, ușa se deschise și contesa intră în birou.

– Îmi pare rău, Rodrigo, spuse ea, dar eram sigură că Laura este aici și aveam nevoie de ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebară ei, aproape în același timp, cu aceeași neliniște.

– Cred că nimic... spuse contesa, dar m-am simțit puțin ciudat și... am avut nevoie de Laura.

– Să mergem în dormitorul dumneavoastră, declară Laura, ajungând prima lângă contesă, lăsând calmul profesional să ia locul neliniștii firești.

– Vin și eu.

Contele făcu un pas hotărât spre ușă, dar mama lui îl privi cu neliniște.

– Dragul meu, te rog să nu te simți jignit, dar am nevoie de Laura. E atât de drăguță și de liniștită și știe ce trebuie să facă dacă... Sinceră să fiu, n-am nevoie de agitație sau de simpatie.

Tânăra femeie se întoarse spre conte privindu-l cu răceală, gata să-l oprească, dacă era nevoie cu forța, dar el dădu din cap aprobator, fixând fața palidă a mamei lui cu îngrijorare în timp ce deschidea ușa masivă pentru ele.

– O să așteptăm, spuse el cu blândețe. Nu-ți face probleme, mamă, nu sunt rănit sau jignit. Înțeleg.

Seara fusese foarte solicitantă pentru contesă, își spuse Laura. Prezența Carlotei Martinez fie o supărase, fie o speriase. Jocul de bridge care urmase o solicitase și minutele întregi de râs, chiar dacă plăcute, fuseseră o greșeală. Dacă voia să supraviețuiască, avea nevoie de un cu totul alt fel de viață.

Când ieși mai târziu din camera contesei, contele o aștepta afară, plimbându-se neliniștit pe coridor.

– E în regulă?

– Da și nu, răspunse tânăra femeie, închizând ușa de la intrarea în zona locuită de contesă, ca să păstreze conversația lor când mai departe de urechi indiscrete. Ridică mâna, descoperind că bărbatul începuse să se înfurie, și spre surprinderea ei, tăcu imediat.

– Nu vreau să vă ascund ceva, senor conte, explică ea. Pentru moment se simte bine. După ce mă voi schimba, mă voi întoarce să mai stau puțin cu ea. Dar, pe termen lung, nu este deloc în regulă, după cum știți prea bine. În această seară, a avut palpitații provocate de nimicuri. Are nevoie de o operație, lucru care v-a fost explicat de mai multe ori, iar această operație trebuie făcută înainte să fie prea târziu.

– Cred că ți s-a explicat deja, soră Marsh, declară contele cu gravitate, că nu-i voi risca viața într-o astfel de operație.

– Îi riscați viața în fiecare zi, senor, îl întrerupse Laura cu fermitate. Fiecare oră din viața ei este petrecută în pericol. Pășește pe o frânghie subțire la limita dintre viață și moarte, fără plasă de siguranță. Permisiunea pentru operație ar îndepărta acest pericol.

– Și o va pune într-un pericol și mai mare! mârâi el. Ești aici să-i asiguri ajutorul. Tu, senorita, ești plasa ei de siguranță. Ai calmat-o. Te-a cerut pe tine și nu pe mine– deja se bazează pe tine. Sper că intenționezi să rămâi, nu?

– Da, răspunse ea liniștit. N-o voi abandona.

După seara care trecuse, descoperise că prezența ei era o necesitate. Se întreba cum supraviețuise contesa până acum, dar era sigură că trebuie să-l convingă pe conte să permită operația.

– În acest caz, poți să rămâi aici permanent, sugeră el, relaxându-se. Acceptă cererea mea în căsătorie. O s-o facă fericită și nu pot spune că mă va lăsa indiferent.

– Provin dintr-o familie modestă, spuse Laura, respirând adânc. Am fost crescută rațional și am continuat să dezvolt această latură a caracterului meu. Nu-mi permit să mă las pradă fanteziei și v-aș fi recunoscătoare, senor, dacă ați uita această problemă.

– Mama are nevoie de tine permanent, senorita, declară el, cu voce scăzută. Iar eu am nevoie de tine, ca mamă a copiilor mei. Doctorul Hernandes a spus că ești puternică și sănătoasă și sunt pregătit să-l cred, deoarece în ciuda delicateței, dai dovadă de un foc în vene asemănător cu cel de pe zidurile castelului. Ești foarte potrivită să aduci pe lume moștenitorul familiei las Montanas și te vreau în brațele mele cât mai repede. Nu mă pot gândi la nimic potrivnic acestei căsătorii.

– Nu sunteți un îmblânzitor de cai, senor conte! se răsti Laura, tremurând de furie la auzul acest motive reci și calculate, cu obrajii îmbujorați. Mama dumneavoastră are nevoie de mine doar temporar, așa cum e cazul cu toți pacienții. Nu sunt un soi de talisman norocos! Contesa are nevoie de o operație. Lăsați această idee să pătrundă în mintea dumneavoastră neîncrezătoare. La urma urmei, aveți și dumneavoastră nevoie urgentă de un medic: sunteți nebun! Oamenii cu iluzia atotputerniciei sunt de obicei închiși și urmăriți cu atenție. Noapte bună!

Se îndreptă cu hotărâre spre scară, cu pumnii încleștați, trecând pe lângă Carlota Martinez care stătea la jumătatea scării, privind scena cu ochi întunecați și mânioși.

Numai tonul neașteptat al râsului sănătos al contelui o opri și o făcu să arunce o privire în urmă. Bărbatul stătea la baza scărilor, urmărind-o cu admirație și râzând cu poftă.

El ridică mâna la buze într-un salut final.

– Magnific! Focul tău va arde într-o zi castelul din temelii, senorita! Decizia mea e din ce mai hotărâtă. Vorbim mâine. Noapte bună!

Laura se răsuci pe călcâie și alergă spre camera ei, în timp ce contele îi întinse mâna Carlotei și o conduse afară.

A doua zi dimineață, tânăra femeie își puse uniforma. Rămăsese trează multă vreme, stând lângă contesă până când fusese sigură că se simte bine, iar restul nopții o petrecuse între vise erotice și sălbatice în care era împreună cu contele și coșmaruri îngrozitoare, în care era urmărită de un străin întunecat, călare pe un cal negru. Se trezi epuizată și cu cearcăne sub ochi, dar hotărâtă să revină la realitate, o realitate în care contele, mama lui și castelul erau din ce în ce mai departe.

Se refugiase în ceea ce contele numise: "fortăreața ei de carton", iar ochii negri care o studiară la micul dejun păreau convinși de acest lucru.

În afară de un scurt "Bună ziua, senorita", contele nu spuse nimic, iar Carlota Martinez nici măcar n-o salută. După ce mâncă atât de puțin încât putea spune că venise degeaba la masă, Laura se ridică și se duse s-o caute pe contesă, urmărită cu atenție de privirile lui.

În această dimineață contesa părea să se simtă bine, iar ziua se transformă în ceea ce tânăra femeie spera că va fi o rutină normală: câteva clipe de conversație, o plimbare în grădină și apoi prezența ei calmă și discretă în apropierea contesei care scria scrisori.

De această dată, Laura rămase în siguranța imaculată oferită de uniformă, și fu speriată și alarmată când, după masă, contele apăru în camerele mamei lui pentru a solicita o favoare.

– Dacă te poți lipsi de ea, aș vrea să-i arăt sorei Marsh o parte din domeniu, declară el cu un farmec pe care, fără îndoială, îl rezerva pentru rarele ocazii în care ordinele nu aveau nici un efect.

– Ce idee bună, dragul meu! exclamă contesa încântată. Voiam să mă odihnesc, oricum, iar Laura pare atât de obosită și de palidă, azi. Mă simt atât de vinovată că am reținut-o atât de mult noaptea trecută. Haide, fugiți.

Deoarece nu i se dăduse nici o șansă să intervină, Laura ajunse în hol, privind figura încântată a călăului ei cu suspiciune și îngrijorare.

– Poți să călărești? întrebă el pe un ton firesc.

– Poftim?

Tinerei femei i se părea că în acest loc nu făcea decât să treacă de la o uimire la alta.

– Poți să călărești? repetă bărbatul, răbdător, ridicând mâna să testeze rigiditatea bonetei ei, pe care o descoperi atât de tare pe cât se aștepta. Un cal, adăugă el ca explicație.

– Da, dar...

– Bine. Vom călări pe dealuri– de acolo, domeniul se vede excelent. Până ce te schimbi cu ceva potrivit, o să-l aduc pe Diablo împreună cu un cal mai puțin alarmant pentru tine.

Laura deschise gura să spună ceva, dar el declară, râzând:

– Unu, n-ai nimic potrivit de îmbrăcat. Doi, îți este teamă să mergi cu mine, deoarece sunt nebun. Și trei, oricum n-ai nici un chef să vii.

Număra scuzele pe degete, privind-o cu intensitate, vădit amuzat. Tânăra femeie dădu din cap aprobator.

– Corect, replică ea, dar bărbatul o prinse de braț, fără să țină seama de dorințele ei.

– Poți să porți blugii aceia pe care i-ai luat în prima zi când ai alergat încântată să lucrezi în grădină. N-ai de ce să te temi, deoarece în această dimineață mi-am schimbat planurile. În ultimul rând, arăți palidă și obosită și poate că îți va face bine. Haide, te rog frumos! Îmi

pare rău pentru comportamentul meu de ieri. Te rog să ai răbdare cu mine, așa cum ai avut cu mama, în grădină.

Se priviră lung în ochi, iar contele părea foarte relaxat, chiar dacă Laura nu era pregătită să-l creadă. Simțea nevoia copleșitoare de a ieși la aer curat, atât de puternică încât depăși teama de a fi singură cu el în pădurea întunecată. Poate că era la fel de nebună ca el, dar voia să se ducă.

– Foarte bine, dar vă avertizez, n-am mai călărit de la șaptesprezece ani. Pot să cad de pe cal după prima sută de metri.

– Senorita, dacă vrei să-ți asumi riscul, sunt la fel de pregătit ca și tine, murmură el.

Laura nu era foarte sigură că știa la ce se referă. Dacă s-ar fi comportat la fel ca seara trecută, nu s-ar fi dus. Chiar și acum, în ochii lui era o lumină care o avertiza că fusese din nou păcălită. Se întoarse și plecă înainte ca bărbatul să-și dea seama cât era de speriată, iar râsul lui ușor nu-i potoli temerile.

Cu toate acestea, era la fel de încântată ca un copil, grăbindu-se să scape de uniformă pentru confortul blugilor. Adăugă o cămașă albastră și, dintr-un impuls, își prinse părul în două cozi, cum făcuse cu ocazia primelor lecții de călărie.

Îi spusese contelui că poate călări, dar nu era tocmai adevărat, ținând cont de faptul că-l văzuse pe spatele lui Diablo. Dar ideea i se păruse foarte atrăgătoare și, în ciuda temerilor, încântarea de a petrece un timp în compania contelui nu era ușor de trecut cu vederea.

– Foarte bine, dădu el din cap aprobator, cercetându-i corpul cu o privire senzuală până când zări iritarea din ochii ei și zâmbi ușor, aducându-i calul. Haide, să vedem cum te descurci.

Calul părea liniștit; era o iapă maronie, care nu părea să aibă problemele temperamentale ale lui Diablo. Laura se rugă încet în gând și urcă în șa. Urcarea fu destul de reușită, făcându-l pe conte să dea aprobator din cap.

– Bine, se pare că poți să încaleci. Să vedem acum dacă poți să și rămâi în șa.

Bărbatul se aruncă în șaua lui Dialbo cu ușurință, iar Laura îl urmări printre gene. Era un bărbat încântător, puternic și dominator, dar care o putea face să se teamă în același timp și să-l dorească.

– Suntem gata, iar eu sunt copleșit de aprobarea cu care mă privești, senorita.

O urmărise, simțind privirea cu care-l studia, iar tânăra se îmbujoră la vederea privirii intense și a sprâncenelor ridicate.

– Stilul în care ți-ai legat părul este foarte interesant, adăugă el cu ironie. Să știi că arăți ca o copilă cu părul argintiu; fără îndoială, te face să te simți mai sigură, dar nu te alarma. Te asigur că nu-ți doresc răul.

– De ce m-ați invitat? întrebă ea nelinștită, în clipa în care ieșeau pe poartă.

– La micul dejun am observat că arătai palidă și știam că ai petrecut câteva ore neplăcute, supraveghind-o pe mama. M-am gândit că poate aerul proaspăt al munților te va revigora. În plus, adăugă el, privind-o pe sub borul pălăriei, ca să-ți fac declarații.

– Cum?

Exclamația neliniștită a tinerei femei îi făcu pe ambii cai să tresară, iar contele își calmă instantaneu calul, punând apoi o mână pe gâtul iepei.

– E expresia corectă, nu? o ironiză el. Ai fost jignită de răceala cererii în căsătorie. M-ai refuzat și mi-ai arătat acest refuz retrăgându-te în fortăreața ta de carton. Foarte bine, te voi curta. O să mă port cum se purta un pretendent din zilele bunicilor mei. Pentru moment, orice alt rol de-al tău va rămâne în fundal. Părul e legat ca al unei fetițe, iar ochii tăi sunt mari și albaștri. Îmi imaginez că această deghizare va fi suficientă să-ți asigure poziția... pentru azi.

Laura își dorea din toată inima să nu fi fost de acord să vină. Era cuprinsă în același timp de teamă, dar și de o agitație mai degrabă

plăcută, în timp ce ochii lui o fixau pe sub borul pălăriei, silueta lui profilându-se înaltă și sigură în șa. Era obișnuit să câștige și nu vedea nici un motiv pentru care ar pretinde că lucrurile stau altfel. Laura era un trofeu care trebuia dobândit prin luptă, iar tânăra știa că lupta i se parea cu atât mai atrăgătoare cu cât prada era mai inteligentă.

– Te voi conduce. Vino după mine! spuse el cu răceală, conducându-l pe Diablo prin arcada înaltă a porții, iar ea simți că se referea la mai mult decât la o simplă plimbare.

Bărbatul ridică mâna într-un salut rece adresat Carlotei, care apăruse în pragul ușii cu figura întunecată de supărare. Probabil că apariția ei fu motivul care o împiedică pe Laura să descalece și să alerge spre siguranța oferită de camerele contesei. Dar tânăra femeie își mușcă buzele și-l urmă pe conte, simțindu-se speriată de parcă ar fi permis să fie târâtă în vremuri barbare.

Capitolul 5

Urcau în pas domol dealurile acoperite de iarbă. Calul pe care se afla era sigur pe el și liniștit, căutând calea cea mai potrivită și dovedind că era foarte obișnuit cu terenul. Văzându-l pe conte că stă relaxat în șa, permițându-i lui Diablo să alerge singur drumul cel mai bun, Laura făcu la fel.

Din când în când, bărbatul întorcea capul s-o privească, să se asigure că este în regulă. Când ajunseră la marginea pădurii, se opri s-o aștepte, făcându-i semn să privească înapoi, spre castelul care se profila maiestuos pe cer.

Era greu să fii nepăsător în fața unei asemenea frumuseți. În ciuda stării de spirit în care plecase de la castel, în jur domnea atâta liniște și pace, încât tânăra femeie se simți cucerită.

Puternicul și alarmantul spaniol devenise o parte din viața ei, iar Laura își dădu seama speriată că, în clipa în care va pleca din Spania, îi va rămâne în minte pentru totdeauna. Se putea vedea undeva în Anglia, într-un spital oarecare, pradă rutinei și cu emoțiile sub control, dar cu amintirea contelui Rodrigo Esteban Diaz de las Montanas mereu în minte.

Deja îi bântuia visele, iar prezența lui întunecată îi umplea zilele. Nu-și mai controla propria viață, deoarece în clipa în care era sigură

că a ajuns la o stare de normalitate, cum crezuse cu câtva timp în urmă, el era imediat în preajmă, enervând-o, debusolând-o, amenințând-o sau sărutând-o. O făcuse să uite de David. Intrase ca o furtună în viața ei, iar acum își anunța intenția să rămână pentru totdeauna.

Pentru totdeauna! O speria, dar i se părea și incitant, iar tânăra femeie căută o urmă din viața ei trecută de care să se agațe. Oare pentru a găsi așa ceva plecase din Anglia? Fără să se uite în direcția lui, putea vedea fiecare trăsătură a feței lui, întunecimea ochilor și părul des, perfecțiunea și puterea corpului lui.

Se întoarse repede să-l privească, sperând să afle că se înșelase, dar inima i se strânse din nou la vederea lui.

El o urmărea cu privirea, tăcut și hotărât, iar ea privi repede în altă parte.

– Cred că te-ai speriat singură cu un gând, declară el cu blândețe. De data asta, sunt sigur că nu sunt eu cel care te-a speriat.

– Poate prezența dumneavoastră mă sperie, senor, spuse ea cu calm, întorcând calul cu spatele spre castelul care exercita o atracție magică asupra ei, copleșită de tristețe.

– Poate ai dreptate, fu el de acord. Am mai spus și cu altă ocazie că suntem foarte diferiți, umbră și soare, dar nu pot fi considerat responsabil pentru modul cum arăt. După cum spunea Miguel Hernandes, suntem la mila genelor noastre, și știu că-l crezi, senorita. Astăzi știu că purtarea mea nu este în nici un fel alarmantă.

– Cum puteți ști? întrebă Laura contrariată, supărată că o putea face să se simtă astfel fără să facă mare lucru.

– Cum ar putea fi altfel decât excelent? întrebă el cu ironie. Doar te curtez, nu?

Bărbatul îl îndemnă pe Diablo la trap vioi pe pantele arse de soare ale dealului, iar Laura îl urmă ceva mai încet. Era perfecțiunea în mișcare: arogant, imposibil, neînțelegător, dar în inima ei știa că nu-l va putea uita vreodată. Era parte din magia pământului, o ființă

apărută din cele mai adânci abisuri ale viselor ei, și tânăra femeie îl urmă cu inima strânsă, urmându-l ca și cum și-ar fi urmat destinul. Nu va ști niciodată ce simte pentru el; cu siguranță, nu va accepta niciodată acea cerere în căsătorie, făcută cu atâta răceală. Rațiunea o avertiza să nu mai ajungă niciodată în puterea lui. Era capabil de tandrețe, dar nu-i putea citi visele, oricât de pătrunzătoare ar fi privirile lui. Era destul de rău că era victima unei iubiri brușteși amețitoare pentru el; nu trebuie să afle niciodată care este adevărul.

Era o după-amiază care îi va rămâne mereu în inimă, era sigură de acest lucru. Contele era un însoțitor tăcut și atent, arătându-i frumusețile domeniului, liniștind caii ca să poată vedea căprioarele care alergau prin pădure, conducând-o spre pantele peste care domneau vulturii.

Pe lângă potecile înguste curgeau cascade, iar câmpurile din jur erau pline de flori sălbatice care nu creșteau în altă parte.

Se întoarseră acasă încet, pe drumul pe care veniseră, conducându-și caii la pas. Nu discutaseră foarte mult, dar Laura se simțea de parcă ar fi fost o parte din ființa bărbatului înalt și întunecat, care mergea lângă ea.

– O clipă, o opri el, cu ochii pe iapa ei, numită Morena. Cred că are o problemă.

Într-adevăr, avea. În timp ce iapa dădea neliniștită din picioare, Laura descoperi că șchiopăta destul de rău, iar contele îi ridică piciorul, încruntându-se.

– O piatră, intrată prea adânc ca s-o pot scoate acum. O să meargă foarte greu până la castel, suntem destul de departe.

– Oh, biata de ea! O să merg în continuare pe jos. Nu mă poate duce cu o rană la picior.

– Nu poate, fu el de acord. Dar, dacă vrei să te întorci pe jos, senorita, nu doar iapa va avea probleme cu picioarele. Nu cred că-ți dai seama cât de departe am ajuns.

În plus, dacă vrei să mergi pe jos, trebuie să fac la fel și n-am nici un chef. Urcă lângă mine!

Înainte să poată protesta, o luase de talie și o urcase lângă el în șaua lui Diablo.

Legă apoi frâul iapei de șaua calului negru, lăsând-o să-i urmeze la oarecare distanță. Sări repede în șa, trăgând-o pe Laura în brațele lui.

– Am ajuns din nou în această poziție, senorita, observă el amuzat. Diavolul din spatele tău și diavolul de sub tine– așa te gândești la noi, nu-i așa?

– Încerc să nu mă gândesc deloc, senor conte, răspunse ea cu ceea ce spera că este o voce fermă.

– Și eșuezi lamentabil, senorita, murmură el, orice urmă de amuzament pierind din vocea lui. Oricum, poți să încetezi să tremuri, ești în siguranță.

În ciuda hotărârii de a rămâne rigidă, în ciuda sentimentului de alarmă care o copleșise, Laura descoperi că, după câțiva metri, era din nou cucerită de prezența lui. Se relaxă, sprijinindu-se de pieptul lui larg. N-ar fi trebuit să fie surprinsă în clipa în care simți brațele lui cuprinzând-o cu putere și buzele lui sărutându-i obrazul.

– Nu!

Încercă să se îndrepte, dar brațul din jurul taliei ei se transformă într-o menghină de oțel, iar buzele fierbinți continuară explorarea gâtului ei.

– De ce nu? murmură el. Să nu uiți că încerc să te curtez. Ce face un bărbat din Anglia în timp ce curtează o fată? Stau împreună în sufragerie și schimbă memorii scrise?

– N-ar trebui să spuneți că mă curtați!

Laura își mișcă repede capul, iar bărbatul îi permise să scape, ridicându-și capul și râzând în hohote.

– Dacă vrei să nu spun nimic, o voi face, o ironiză el. Prefer să acționez, deoarece sunt un bărbat de acțiune. E natura mea, sunt

genele mele. Oricum, senorita, te avertizez că-ți vei aminti acțiunile mult timp după ce cuvintele vor fi uitate.

Redusă la tăcere de aceste cuvinte amenințătoare, Laura rămase nemișcată, ca un șoarece într-o cursă și care încearcă să scape prefăcându-se că nu e acolo. Recompensa ei fu un hohot de râs, iar contele își ridică mâinile spre codițele ei copilărești, desfăcându-le repede.

– Vreau să-ți văd părul fluturând în soare, ordonă el cu fermitate. Când o să te căsătorești cu mine, purtând rochia albă tradițională a mireselor din familia las Montanas, întreaga adunare din biserică va fi copleșită de frumusețea ta și de părul tău argintiu.

– Nu voi fi de față, senor conte, spuse ea, deși întreg corpul îi tremura.

– Nu fi atât de sigură, o amenință el. Dacă n-ar exista problema enervantă a unui moștenitor al titlului, n-aș sta atât de liniștit în șaua lui Diablo. Suntem departe de castel, în adâncimile pădurii. O nuntă în catedrală presupune multe aranjamente și câteva săptămâni nesfârșite de așteptare. Ai putea mai ușor să-mi fii amantă și n-ar trebui să aștept mai mult de câteva minute. Simt corpul tău suplu tremurând în brațele mele și chiar dacă știu că în mare parte este de vină teama, nu e doar atât. Poate îți imaginezi că sunt diavolul în persoană, dar în această clipă sunt conștient că sunt doar un bărbat, frustrant de aproape de împlinirea dorințelor mele. Ar fi poate mai bine dacă am rămâne tăcuți, bucurându-ne de peisaj. Oricum, ar fi cel mai bine pentru tine.

Contele liniști cu câteva cuvinte în spaniolă iapa care șchiopăta în urma lor, îndemnându-l pe Diablo să meargă la pas. Tânăra femeie se strădui să-i urmeze sfatul, încercând să nu mai tremure. Când pătrunseră pe sub arcada de piatră de la intrarea în castel, întregul ei corp era înțepenit din pricina încercării constante de a nu se sprijini de el.

Să-și imagineze că invitata lui, Carlota Martinez, era în fața intrării de la plecarea lor era ridicol, dar gândul îi trecu prin minte în clipa în care o zări pe scări. Cu altă ocazie, expresiile care se succedară rapid pe figura acesteia ar fi amuzat-o pe Laura: gelozie, mânie și satisfacție. Motivul satisfacției fu evident în clipa în care vorbi:

– În cele din urmă, nu e în stare să călărească, Rodrigo?

Modul în care femeia aceasta o ignora o făcea să se întrebe dacă nu cumva reușise să devină invizibilă pentru unele persoane.

– Ba călărește, răspunse el scurt. Morena are o piatră în copită. Dar nu e prima oară când Diablo ne duce pe amândoi și nici nu cred că va fi ultima oară. Temperamentul lui trebuie să se schimbe... Dacă nu, voi avea nevoie de alt cal.

Laura nu-și putea da seama dacă replicile lui nu erau un mod subtil de a-i spune Carlotei să-și vadă de treburile ei. Oricum, femeia se îmbujoră și, pentru prima oară, o privi direct, cu ochi plini de ură.

Oricum ar fi fost, contele nu părea un pretendent, chiar dacă o ajută să coboare de pe cal.

– Trebuie să faci o baie fierbinte, o sfătui el cu cinism. În ultimul timp, ai stat la fel de țeapănă ca boneta ta. Mi-aș fi putut imagina că ai fost și tu apretată!

– Știu cum mă simt, mulțumesc, răspunse tânăra femeie, jenată de apropierea Carlotei.

– Și eu, replică el cu răceală. Treci de la dorință la teamă. Câteva nopți în brațele mele vor rezolva această problemă. Cu cât mai repede vom pune la punct viitorul, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

– Nu avem nici un viitor, senor conte! răspunse ea, deranjată să descopere cât de mult o întrista acest gând.

– Viitorul pe care îl vom afla depinde în totalitate de tine, îi aminti el. Dar hotărăște-te mai repede, nu te pot aștepta o veșnicie. În această clipă, ai libertatea să alegi; dacă întârzii prea mult, voi face alegerea pentru tine și nu-ți vei mai face probleme în legătură cu îndatoririle

tale de contesă de las Montanas; singura datorie va fi să-mi faci pe plac.

O urmărea cu răceală, iar ea îi întoarse privirea, incapabilă să-l anunțe, cum ar fi dorit, că este liberă să aleagă ce e mai bine pentru ea, liberă să părăsească acest castel și această țară. Era din nou încolțită, așteptând.

– O să mă ocup de cai. Du-te să faci baie, mârâi el, cu o încruntare bruscă de frustrare, aducând-o într-o situație imposibilă.

Orice ar fi răspuns, ar fi fost o copilărie.

– Vin cu tine la grajduri, Rodrigo, spuse Carlota cu fermitate, ajungând la ei.

Bărbatul se întoarse spre ea cu un zâmbet fermecător, pe care nu-l adresase niciodată Laurei.

– Te rog– nu prea am avut ocazia să petrecem un timp împreună. Vino să stăm de vorbă, în timp ce văd ce pot face pentru Morena.

Se îndepărtară imediat, iar Laura întoarse capul la timp să-l vadă pe conte cuprinzând-o cu brațul. Discutau cu capetele apropiate, iar spaniola rapidă în care vorbeau o depășea. Brusc, își aduse aminte cum o sărutase pe Carlota la sosire, iar un acces brusc de gelozie o făcu să se încrunte. Își reveni repede. La urma urmei, se potriveau foarte bine și semănau foarte mult. Se îndreptă spre camera ei aproape alergând, supărată, geloasă și frustrată.

Cu o dorință copilărească să înfrunte ordinele lui, făcu un duș rapid și se îmbrăcă într-o fustă albă și o bluză de culoarea piersicii. Starea de iritare trebuia înfrântă, cu atât mai repede cu cât la cină urma s-o vadă din nou pe Carlota. Coborî în grădină, dornică să facă o plimbare.

În grădină era răcoare, iar susurul apelor o însoți tot drumul. Oricum, era prea supărată să observe ceva din toată frumusețea care o înconjura. Singurul gând din mintea ei era necesitatea de a părăsi castelul și pe conte înainte ca inima ei s-o facă să rămână aici pentru totdeauna.

Mai era de asemenea și problema contesei. La urma urmei, era un pacient care avea mare nevoie de îngrijire. În plus, se atașase foarte mult de ea și-i era practic imposibil s-o părăsească acum, mai ales că nu știa cum va evolua starea ei de sănătate.

Apariția lui Miguel Hernandes în fața ei o făcu să se oprească brusc. Era evident că o căuta și, deși avea nevoie de companie, puse profesia pe primul loc.

– E ceva în neregulă cu contesa?

Ar fi trebuit să se ducă s-o vadă, în loc să se gândească la conte.

– Nu, nu, o liniști medicul. Am văzut că ai ieșit și mă întrebam dacă ai vreo problemă. Pari agitată. Ai cumva nevoie de un medic?

– Poate de un psihiatru, ridică ea din umeri. Am călărit împreună cu contele.

– Poate că ai nevoie de un sedativ?

Se uitară unul la altul și începură să râdă.

– Draga mea Laura– pot să-ți spun așa? întrebă Miguel, primind imediat răspunsul pozitiv. Consideră că orice timp petrecut împreună cu contele este pentru binele unui pacient. E un sacrificiu pentru profesia aleasă, nu?

Tânăra femeie râse, o parte din tensiunea care o cuprinsese evaporându-se.

Desigur, el nu începea să se îndrăgostească profund de conte. Vedea lucrurile foarte diferit, dar era o ușurare să stea de vorbă cu el și să aibă un aliat.

Apariția bruscă a contelui la capătul aleii o făcu să se crispeze și să se încrunte.

– Ah, murmură Miguel ridicând privirea, apoi ridică din umeri. Presupun că discuția noastră a luat sfârșit.

– Ai venit la cină? întrebă Laura neliniștită, dar el clătină din cap.

– Nu. Am un caz foarte dificil și trebuie să stau aproape de spital. Am fost invitat, dar am refuzat. Cred de altfel că am fost invitat să văd

marșul forțelor contesei împotriva senoritei Martinez, nu că prezența mea ar fi prea plăcută.

Medicul se întoarse și-l salută pe conte, care părea pe punctul să izbucnească într-o criză de mânie.

– O să-ți spun rămas-bun, Laura, zâmbi el, neintimidat de prezența contelui. Ne vedem curând.

Laura rămase să înfrunte furia contelui, iar ochii ei urmăriră cu regret plecarea medicului. Ar fi vrut să fi plecat și ea.

– Discuția cu Miguel Hernandes s-a terminat atât de repede? mârâi contele în clipa în care se întoarse spre el. Îmi pare rău că am întrerupt-o.

– Discutam despre pacienta noastră! spuse tânăra femeie, enervată.

Se îndreptă spre fântână, dar el o urmă.

– Scuza asta devine prea obișnuită, replică el. E obișnuit să le spună colegilor pe numele mic?

– Cred că da, ridică ea din umeri. E un bărbat atent și blând.

– Tot ce eu nu sunt? întrebă contele cu sarcasm. Este atât de blând încât poți risca să-l întâlnești arătând așa? continuă el, studiind-o cu ochi mânioși.

– Cum anume?

– Este clar că nu porți mare lucru pe sub bluză și pe sub fustă. Astfel nu poți apărea decât pentru ochii mei, indiferent ce poziție vei ocupa în viața mea!

Tânăra femeie știa că bluza de mătase era destul de subțire, dar lenjeria de corp era foarte decentă. O purtase în Anglia fără nici o problemă, dar acum se simțea jenată.

– N-aveți nici un drept să faceți observații despre hainele mele!

Se întoarse spre el ca să-l înfrunte, dar jena o făcu să adauge:

– Oricum, nu voi fi...

– Hainele tale îmi atrag atenția, o întrerupse contele iritat, și sunt sigur că la fel a simțit și doctorul Hernandes!

– O să plec mâine de la castel, îl amenință Laura.

Nu văd de ce aș îndura un astfel de comportament!

– Știi foarte bine că poți spune orice vrei, observă el cu voce scăzută, deoarece îți este clar că nu te voi lăsa să pleci.

Vocea lui o sperie. Cuvintele lui exprimau sentimentul posesiei, iar ea se întoarse să plece, speriată că va descoperi ce simte pentru el.

În agitația ei, nu știa încotro să alerge, unde să se întoarcă, uitând pentru moment că erau aproape de fântână. Piciorul ei se prinse în marginea sculptată și, dacă n-ar fi fost viteza lui de reacție, ar fi căzut cu capul înainte în apă. Din fericire, nu se udă decât pe piept, dar răceala apei o făcu să tresară.

– Oh!

Ar fi vrut să dea vina pe el, dar știa foarte bine că era doar vina ei. Abia acum își dădea seama de ce se enerva atât de tare în preajma lui. Ar fi vrut să fie aproape de ea, să-i arate o tandrețe care nu-i era în caracter. De aceea, calmul, disciplina și hotărârea ei păreau s-o părăsească.

Orice ar fi vrut să spună îi muri pe buze, în clipa în care privirile lui flămânde o studiară. Mușchii lui erau tensionați, arătând cât efort făcea pentru a se controla.

Contele nu spuse nici un cuvânt, dar ea privi în jos, urmărindu-i direcția privirii și descoperind rezultatul întâlnirii cu apa. Bluza de mătase i se lipise de piele, scoțându-i formele în relief, mai seducător decât ar fi putut-o face dacă ar fi dorit.

– Oh, nu!

Se întoarse cu spatele, dar mâinile lui o prinseră de umeri, forțând-o să se întoarcă din nou spre el.

– Niciodată în viața mea nu am dorit o femeie de la prima vedere, murmură el. Nu fi jenată, am văzut doar ce imaginația mi-a arătat deja prima oară când te-am luat în brațe. Nu te voi lăsa să pleci de lângă mine. Vreau să te văd din nou.

Laura ar fi trebuit să se zbată, dar nu putea face nimic în fața pasiunii care se citea pe figura lui, mai ales că palmele lui se mișcaseră pe pielea ei, acoperind cu blândețe porțiunea umedă. Atingerea era ușoară, dar senzuală, iar tânăra femeie închise ochii, incapabilă să reziste.

Geamătul care-i scăpă de pe buze îl făcu să ridice privirea spre fața ei. Ar fi vrut să-i ceară să-i dea drumul, dar expresia lui îi tăie răsuflarea.

– Nu te superi când te ating, oftă el. Îți e un pic teamă, dar nu te înfurii, iar eu vreau să ating fiecare parte din tine. Am dorit asta din clipa în care te-am găsit în pădurea mea.

Părea s-o domine cu înălțimea și puterea lui, ținând-o prizonieră cu privirea fierbinte în timp ce continua s-o mângâie.

Brusc, o trase în brațe, ridicându-i bărbia.

– Ești neobișnuită cu asta, declară el cu o siguranță satisfăcută. Nimeni nu te-a atins înaintea mea. Ești inocentă și speriată, caldă și vie în brațele mele, tremurând și cuprinsă de sentimente pe care nu le înțelegi în totalitate.

Buzele lui se plimbau mângâietor pe pielea ei fierbinte, în timp ce continua să șoptească:

– O să te învăț să înțelegi, iar în curând nu te vei mai teme.

Buzele care-i luară în stăpânire gura erau dornice și insistente, iar ea cedă aproape imediat. Își pierduse identitatea, rațiunea ei cedând în fața unui bărbat pe care aproape nu-l cunoștea, care o speria, dar o și atrăgea în același timp.

Fără să-i pese de hainele ude, bărbatul o strânse mai aproape, cuprins de dorință, recunoscând cedarea ei cu satisfacție.

– Doamne, mormăi el, te vreau atât de mult! Cât de mult trebuie să aștept până când te voi ține în brațe, până când voi gusta fiecare parte din tine?

– Vă rog, senor!

Mâinile Laurei tremurau în timp ce-i mângâiau fața, dar i se părea ridicol să se adreseze cu atâta formalism acestui bărbat care-i luase în stăpânire întreaga ființă. Dar replica ei îl aduse la realitate, făcându-l să zâmbească și să se retragă ca s-o poată privi.

– O să-mi spui în continuare "senor" și după ce vei fi a mea? întrebă el încet.

– Nu voi fi...

Clătină din cap, dar el îi prinse bărbia, obligând-o să-l privească:

– Vei fi! mârâi el cu hotărâre. Știm amândoi acest lucru. Mi-e foame de tine. Suntem la kilometri buni de orice persoană care nu-mi datorează supunere. Dacă refuzi să fii soția mea, te voi lua cu forța!

– Contesa nu va permite...

– Contesa nu va ști, o asigură el încruntat. Ești o asistentă medicală prea bună ca să-i pui viața în pericol cerându-i ajutorul.

– N-ai îndrăzni!

Laura găsi puterea să se zbată și, spre ușurarea ei, bărbatul îi dădu drumul.

– Te vreau, ridică el din umeri. E un sentiment care le depășește pe toate celelalte, inclusiv pe acela pe care îl numiți dragoste. Nu aștept de obicei după lucrurile pe care le vreau și am un alt castel, nu foarte departe de acesta. Dacă mă refuzi, te voi duce acolo. Și, dacă mă înfrunți în continuare, voi uita problema moștenitorului familiei las Montanas. Când mă uit la tine, nu mă mai interesează problema ducerii mai departe a liniei de sânge. Sunt foarte tentat să uit cererea în căsătorie, să te iau din castel în această seară și să te țin doar pentru mine, în castelul de peste munți.

Rămaseră privindu-se o vreme, Laura fiind incapabilă să se miște. Știa că ar trebui să fugă, să scape din această grădină și din acest castel, dar ochii lui o țineau prizonieră și nu-i dădeau voie să facă nici o mișcare.

– De-ajuns!

Cu o mișcare hotărâtă, contele își dădu jos puloverul și-l trase peste capul ei, scoțându-i apoi părul de sub guler cu mișcări blânde.

– Îmi aduc aminte că prima oară când te-am văzut am crezut că ești o copilă, nu o femeie. Ești în stare să mă păcălești, Laura, nu-i așa? Folosești mânia ca să-ți ascunzi dorința, iar eu te sperii mai mult cu fiecare cuvânt și gest pe care-l fac.

Se opri o clipă, hotărât s-o îmbrace ca pe un copil, prinzându-i apoi fața în palme.

– Căsătorește-te cu mine. O să alung diavolul departe de mine și vei învăța în curând să nu te mai temi. O să te protejez întotdeauna. Nu ești indiferentă la mângâierile mele. Arzi de un foc interior, iar eu mă simt de parcă te cunosc de foarte mult timp, de parcă te-am dorit dintotdeauna, ca și cum timpul s-ar fi scurs înapoi, ducându-mă într-un loc îndepărtat, unde sunt liniștit.

Cuvintele lui o impresionară. Era un fel de cerere de ajutor, iar tânăra femeie își aminti că-l văzuse la un moment dat ca pe un străin, nepotrivit cu timpurile prezente. Aceste gânduri îi aduseră lacrimi în ochi, iar el o privi cu o expresie ciudată.

– Mă întreb dacă plângi pentru tine sau pentru mine? întrebă el încet. Dacă este vorba despre tine, îmi pare rău, dar nu mă pot abține, trebuie să te am. Dacă este pentru mine, nu-ți irosi compasiunea. Nu am nevoie de mila ta, ci vreau să fii lângă mine, începând de acum până departe în viitor.

Se aplecă spre ea și o sărută din nou, strângând-o apoi în brațe ca s-o încălzească.

Tânăra femeie era incapabilă să facă vreo mișcare și rămase în brațele lui ca o păpușă de cârpă, tremurând. El o privi cu o blândețe pe care n-o credea posibilă.

– Vino, murmură contele. Să mergem înăuntru, înainte să răcești.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou fața.

– Laura, vei descoperi curând că te pot face fericită, promise el.

Ne amuzăm unul pe altul și, deși ne certăm tot timpul, suntem foarte compatibili. Ce altceva ne mai trebuie? Nu poți pleca să te căsătorești cu un bărbat care nu te-a ridicat niciodată pe culmile pasiunii, cum ți s-a întâmplat în brațele mele. Crezi că vei putea să mă uiți, sau că îți voi da drumul să pleci? Dacă simți că vrei să evadezi, adu-ți aminte că te voi căuta și te voi aduce înapoi. Aceste nimicuri nu fac decât să pierdem timpul care ar putea fi petrecut mult mai plăcut.

O conduse spre castel, mâna de pe brațul ei fiind o dovadă că era foarte sincer. N-avea nici cea mai mică intenție s-o lase să plece de la castel.

Când intrară în hol, o întâlniră pe Maria, care îi privea uimită.

– Senorita a căzut într-o fântână, declară el, spre supărarea Laurei.

Știa foarte bine că asta nu explica în nici un fel prezența lui și poate că era foarte bine că o făcuse de data asta. N-o întrebă pe cameristă ce caută în holul cel mare, dar ea oferi repede explicația, înainte să se enerveze:

– Sora Marsh a primit un telefon.

Era de la doctorul Elliott, care a spus că va da telefon din nou, peste o jumătate de oră.

– Bine, mormăi contele. Poți să aduci un ceai pentru senorita în birou, o să-l bea după ce se schimbă. Poate vorbi la telefon de acolo.

Laura n-avea altă soluție decât să accepte și se îndreptă spre camera ei să se schimbe, încă tremurând după atingerea lui. Îi rămăsese în minte expresia lui din clipa în care auzise de telefonul primit. Singura soluție era să se întoarcă în birou și să-l înfrunte, dar trase de timp cât putu de mult. Când ajunse în birou, contele tocmai răspundea la telefon.

– E pentru tine.

Îi întinse receptorul și se îndepărtă, ignorând ceaiul care se răcise deja. Laura ridică receptorul la ureche, răspunzând cu nervozitate la auzul vocii pe care o cunoștea atât de bine.

– Laura? Ai ajuns foarte repede la telefon. Așteptai, draga mea?

Șocul determinat de cuvintele drăgăstoase o făcu să-și dea seama cât de mult se schimbase într-un timp atât de scurt. Era aproape ca și cum un străin îi adresa cuvinte dulci, iar răspunsurile la întrebările lui fură scurte și forțate. Sentimentele ei se schimbaseră, având acum legătură cu Castelul de foc și cu bărbatul fără milă căruia îi dăruise inima ei.

În timp ce David vorbea, tânăra femeie se gândea la Rodrigo, temându-se că era foarte tentată să accepte propunerea lui, inima ei nebună făcând-o să se întrebe dacă nu e mai bine să fie soția lui chiar dacă n-o iubește, decât să nu-l mai vadă niciodată. Aici, dorința pentru ea părea să-l copleșească și nu părea atât de ireală și de neacceptat cum ar fi părut în lumea modernă în care trăise până acum.

– Laura, ai auzit măcar ce spuneam?

Își reveni, dându-și seama că ratase mai mult de jumătate din cele spuse de David. Era încă îmbujorată și agitată după întâlnirea cu contele în grădină, și nimic altceva nu părea să mai aibă realitate.

– Nu, n-am auzit. Se întrerupe, încheie ea.

– Am spus că am câteva zile libere și vreau să vin să te văd.

– Nu!

Exclamația îi ieșise de pe buze înainte s-o poată opri, dar teama era reală. Ce ar face contele în clipa în care l-ar înfrunta pe David era greu de spus. Avea deja ideea fixă despre Miguel Hernandes, pe care îl vedea ca pe un posibil rival.

– Laura, pentru numele lui Dumnezeu! Când se va termina prostia asta? Uite, vin să te văd și ne putem întâlni oriunde vrei, dacă nu se poate să vin la castel.

E timpul să ne căsătorim, sau cel puțin să ne logodim oficial. După ce ne vom revedea, îți vei veni în fire.

Laura abia auzi restul conversației. Cuvintele ei erau în totalitate încercări de a-l convinge pe David să rămână în Anglia. Dar toate fură ignorate.

Puse receptorul jos cu mâini tremurătoare, nesigură dacă totul era aranjat. Toate simțurile păreau s-o părăsească. Nu mai era sigură nici măcar că este o asistentă medicală bună. Nu se gândea decât la scena dintre David și conte. Se sprijini de birou, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Te-a supărat!

Se întoarse, descoperindu-l pe conte în cadrul ușii, privind-o înfuriat.

– Ascultați conversațiile telefonice ale altor persoane? întrebă ea cu voce tremurătoare, jenată și nefericită.

– Numai în cazul în care conversația lor mă interesează, o asigură el cu răceală, apropiindu-se de ea. Și pot vedea că te-a supărat.

– Spune că vine să mă vadă, declară ea, știind că e mai bine să-i spună acum, decât să stea cu teama reacției lui. Vrea să ne logodim imediat. Spune că e timpul să ne căsătorim și că...

Vocea ei se stinse la vederea expresiei lui amuzate. Se așteptase la orice, dar nu la o asemenea reacție.

– Iar răspunsul pe care l-ai repetat a fost nu, dădu el din cap, părând foarte satisfăcut. Se pot afla destul de multe când asculți conversațiile telefonice ale altora...

Văzând expresia ei, contele o întrebă cu voce calmă:

– De ce te supără atât de mult că vrea să vină în vizită? Cele mai multe femei ar fi încântate să aibă doi pretendenți. În cazul tău, trei.

– Dacă vă referiți la doctorul Hernandes...

– Taci, Laura. Nu pot să te tachinez din când în când? Și nu fi supărată. Dacă vrea să vină, n-are decât. Nu pot spune că va fi binevenit, dar ai dreptul la vizitatori. Nu ești nici servitoare, nici prizonieră.

– Vrea fie să ne vedem în altă parte, fie să vină aici, îl anunță Laura.

– Dacă preferi, te voi conduce cu mașina la locul întâlnirii, sau poate veni să te vadă aici.

Nu contează prea mult, nu?

– De ce sunteți atât de drăguț cu mine?

Îl privi mai degrabă cu uimire decât cu suspiciune, iar el râse încet, dându-i la o parte părul de pe frunte.

– N-ar trebui să fiu drăguț cu persoana pe care o curtez? glumi el. Dacă aș fi simțit că este o amenințare, m-aș fi purtat altfel, dar tocmai te-am ținut în brațe. Știu ce simți și ochii tăi îmi vorbesc chiar acum. Numai mintea ta cea încăpățânată are nevoie de alte asigurări. Ai văzut portretele strămoșilor mei? În acele vremuri, ai fi fost dusă pe sus la etaj și cineva ar fi hotărât pentru tine. Nu mă simt foarte diferit de acele vremuri. Cred că regulile acestor timpuri sunt enervante și ridicole. Ți-am spus deja ce simt, iar întârzierea mă face nerăbdător.

Se aplecă spre ea și-i cuprinse fața în palme.

– Dacă te-aș duce acum în camera mea, dacă m-aș hotărî să decid pentru tine, ai fi liniștită mâine dimineață, fără teamă, cu toate dorințele împlinite. Sunt foarte aproape s-o fac, dar o să aștept în continuare hotărârea ta.

– N-am spus nimic despre cererea în căsătorie, în afară de faptul că nu vreau, îi aminti Laura, neliniștită. Nu vă cunosc prea bine, senor și știu că nu mă placeți.

– Rodrigo, o corectă el, studiindu-i figura și descoperind neliniștea din ochii ei. Nu-mi place temperamentul tău, abilitatea de a mă înfrunta, hotărârea încăpățânată de a face doar cum vrei, dar asta e tot. Nu poate fi decât un singur stăpân la castel și nu poate fi decât un stăpân pentru tine. Mă amuză gândul că te voi îmblânzi; singura neplăcere este că nu pot începe s-o fac din această seară. Și vei fi soția mea, sau voi fi amantul tău atâta vreme cât îmi va face plăcere. Alegerea pe care o ai de făcut este simplă. Trebuie s-o faci repede.

Te-am avertizat că sunt cam nerăbdător.

Începu să râdă brusc și o luă de mână, conducând-o spre un scaun.

– Vino, am cerut să se aducă un alt ceai. Sunt sigur că ai nevoie de unul, după grijile provocate de acel telefon. De această dată vei lua loc lângă mine, îmi vei servi ceaiul și vom discuta liniștiți. De această dată,

nu vei avea ocazia să te ascunzi în camera ta, în timp ce aștept neliniștit să te văd, declară el, privind-o cu atenție. Mi se pare destul de ușor să descopăr ce-ți trece prin cap, Laura. Sunt la fel de încăpățânat, adu-ți aminte. Să nu uiți asta când vei dori să mă sfidezi. Întreabă-te ce ai face dacă n-ai avea nici un scrupul și, să fii sigură, că o voi face.

Capitolul 6

Buna dispoziție a lui Rodrigo dură câteva zile, zile în care sentimentele Laurei pendulară între fericire și neliniște. După incidentul de la fântână, nu mai încercase s-o atingă. Era fermecător și atent și cu ea și cu Carlota, dar Laura începuse să-l cunoască prea bine ca să nu știe că era doar o aparență. Insistase de mai multe ori să-i spună pe nume, iar în cele din urmă insistențele lui avuseseră efectul dorit. Până și vizitele lui Miguel Hernandes nu-l mai enervau, iar întreg castelul se bucura de o stare de liniște.

Cu toate acestea, într-o dimineață o găsi pe contesă agitată, într-o stare de sănătate proastă și, deoarece relațiile lor păreau să permită, hotărî să încerce din nou să-i vorbească despre operație.

Stătea în hol, nehotărâtă dacă să-l caute în birou sau să aștepte un moment mai favorabil, când dădu peste ea.

– Bine! Dacă tot bântui prin castel fără nici o treabă, poți să bei o cafea cu mine.

Laura se întoarse, descoperind silueta lui înaltă în fața ei. Teama pe care o simțise la vederea lui în pădure și strângerea obișnuită de inimă care însoțea de fiecare dată apariția lui se combinaseră într-un atac subit de amețeală, și tânăra femeie se clătină pe picioare, ridicându-și mâna la piept.

– Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

Vocea lui Rodrigo era neliniștită, iar brațul lui o cuprinse.

– Nu, mă simt bine. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

– Vrei să spui că te-am speriat, o corectă el cu răceală, trăgându-și brațul. Nu mă menaja, te rog. Sunt conștient că uneori te sperii, alteori chiar te înspăimânt. Cred că nu mă pot aștepta la altceva, din moment ce suntem atât de diferiți. Îmi dau seama că este o stare cu care trebuie să învăț să trăiesc. De obicei, ai timp să-ți revii din șoc, un truc pe care sunt sigur că l-ai învățat în anii de meserie, dar acum am apărut pe neașteptate și ai reacționat instinctiv, cu teamă. Teama trebuie să fie într-adevăr mare pentru cineva curajos ca tine, dacă te face să tremuri.

Era crispat și furios, retras din nou în carapacea lui aristocrată, iar Laura nu se putea gândi la o explicație satisfăcătoare. Simpla negare nu l-ar fi satisfăcut.

Își dorea din toată inima să-i poată spune că orice teamă pe care o simțea acum se datora dragostei și siguranței că nu va părăsi niciodată castelul, că nu va fi în stare să reziste hotărârii lui.

– Ai curajul necesar să intri în biroul meu pentru cafea? întrebă el cu sarcasm, iar Laura își mușcă buzele, evitând să dea o replică la fel de dură.

Avea o misiune, iar acum era timpul potrivit. Era prea puțin probabil să revină la starea de spirit plăcută. O convinsese prin reacțiile ei că nu-l putea privi decât ca pe un tiran.

– Desigur. Oricum, voiam să stăm de vorbă.

El dădu din cap și o conduse înăuntru, rămânând tăcut până când cafeaua fu adusă și servită, neridicând privirea decât după ce camerista închisese ușa și plecase.

– Să auzim despre ce vrei să vorbim, senorita, o invită el, privind-o cu răceală, întorcându-se la formalismul primelor zile.

Tânăra femeie se întristă.

– Contesa nu se simte bine azi.

– Știu, am văzut-o. Se simte rău destul de des. E o realitate tristă, cu care trebuie să trăim. E adevărat că, după ce ai început să te ocupi de ea, se simte mai bine, dar nu va fi complet refăcută niciodată. E un lucru pe care trebuie să-l accepți, din moment ce o vei vedea așa tot restul vieții. După cum am spus, este o realitate cu care trebuie să trăiești.

– Este o realitate inutilă, declară Laura cu pasiune. Sunt doctori în Anglia care fac operația de care are nevoie în fiecare zi. Sunt sigură că sunt destui medici și în Spania care o pot face cu același succes.

– Nu!

Laura îl privi, fără să-i vină să creadă. Era clar că nu era pregătit nici să se gândească la această problemă.

– Nu poți să spui "nu" cu atâta ușurință! Este vorba despre viața ei.

– O viață care pentru mine înseamnă mai mult decât îți poți imagina, o întrerupse Rodrigo cu hotărâre. Sunt conștient că în discuțiile pe care le ai cu Miguel Hernandes ați vorbit despre operația aceasta ca despre o prioritate. Dar pentru mine nu este! Aici, responsabilitatea pentru toate apasă pe umerii mei, inclusiv responsabilitatea pentru viața ei. Trebuie să mă întreb ce-ar fi făcut tata, și n-am nevoie de un glob de cristal. A iubit-o, ar fi făcut orice stătea în puterea lui ca s-o păstreze. N-ar fi acceptat nici un risc, mai ales când sunt cincizeci la sută șanse.

– Chiar dacă ar fi condamnat-o să fie o invalidă tot restul vieții ei, o minte activă prizonieră într-un corp care refuză să funcționeze corespunzător? Este dragoste? Oricum o s-o pierzi, indiferent de decizia luată. Nu e decât o problemă de timp.

– Timpul pe care îl mai are va fi petrecut cu cei pe care-i iubește și o iubesc! răspunse el cu răceală.

– Ca o pasăre prinsă într-o colivie?

Nu mă miră că vă imaginați dragostea ca un vis imposibil, senor conte, replică tânăra femeie acuzator. Nu știți ce înseamnă. Pentru dumneavoastră, înseamnă să păstrezi cu orice preț lucrurile care îți convin, inclusiv oamenii!

– Cred că te referi și la tine de data asta, observă el, vizibil nervos și enervându-se din ce în ce mai tare. N-am spus că te iubesc, soră Marsh. Te doresc, dar în această clipă aș fi în stare să te omor. Întorci pietre care ar trebui lăsate neîntoarse, îmi aduci în minte ceea ce este o rană permanentă și învârți cuțitul în rană cu limba ta cea ascuțită. Ești crispată și rece.

– Pledez pentru pacienta mea!

Cuvintele lui o dureau mai mult decât crezuse posibil.

– Nu pot sta aici să văd în liniște cum starea ei se deteriorează văzând cu ochii. Nu voi fi aici când va muri, știind că este o irosire crudă și inutilă a unei vieți minunate!

– Așadar, mă amenințI? concluzionă el. Dacă nu sunt de acord cu operația, vei pleca din Spania și te vei întoarce în spitalul tău englezesc?

– N-am venit aici să vă amenințț, se enervă Laura. N-am spus niciodată că mă voi gândi la propunerea făcută. Toate deciziile în această privință au venit de la dumneavoastră. Ei bine, poate că aveți acest drept sau vă imaginați că aveți acest drept de viață sau de moarte aici, dar nu aveți nici un drept în ce mă privește. Dacă nu pot să-mi fac slujba, atunci timpul pe care-l petrec aici nu este decât o irosire a înclinațiilor și capacităților mele. Aș demisiona din orice spital în care pacienții sunt pur și simplu lăsați să moară...

– Tu...

Nu mai află ce voia să spună Rodrigo sau ce intenționa să facă, deoarece, în clipa în care bărbatul sări în picioare cu ochi strălucitori, răsună o bătaie în ușă și Maria apăru după aceea.

– Un vizitator, senor conte, spuse ea, oarecum temătoare.

– În acest caz, condu-l înăuntru, se răsti el. Ar trebui să fii camerista sorei Marsh, și nu să te ocupi de alte probleme. De ce ai răspuns la ușă?

– Vizitatorul este pentru sora Marsh, murmură camerista aruncând o privire neliniștită spre Laura. E un domn englez.

Rodrigo se întoarse spre ea cu o privire înghețată, iar tânăra femeie se simți cuprinsă de o teamă asemănătoare cu cea a Mariei. Spusese că avea toate drepturile să primească vizitatori, dar figura lui exprima clar că nu voia să întâlnească acest vizitator din Anglia. Cu inima strânsă, Laura își dădu seama despre cine este vorba. David îi spusese că intenționează să vină, iar încăpățânarea de care dădea dovadă îl făcuse probabil să-și rezerve bilet pentru primul zbor spre Spania.

Când contele ieși din cameră cu pași mari, Laura simți că inima i se împietrește. David nu putea să aleagă un moment mai nepotrivit; contele era în cea mai proastă stare de spirit în care îl văzuse vreodată. După ce aruncă o privire neliniștită în direcția ei, Maria ieși, iar Laura ar fi dorit din toată inima să poată pleca și ea.

Dar vederea siluetei înalte, a binecunoscutului păr blond și a figurii zâmbitoare a lui David îi dădu un sentiment de ușurare. Pe figura ei se citea plăcerea de a-l vedea, și când se îndreptă cu pași mari spre ea și o prinse în brațe, nu rezistă.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, privind-o cu atenție. Am avut impresia că ai auzit cam un sfert din tot ce-am spus. Ar fi trebuit să-mi dai un telefon și să stabilim o întâlnire.

– Am uitat.

Laura îl privi cu ochi rugători, iar el zâmbi larg și clătină din cap.

– Ce s-a întâmplat cu foarte-eficienta soră Marsh? Și ai uitat de mine? Mulțumesc!

– Îmi pare rău, David. Ai făcut un drum atât de lung...

– Știu! râse el, relaxându-se brusc. Dar călătoria a fost plăcută. Unde putem sta de vorbă?

– Puteți vorbi și aici, doctore Elliott.

Rodrigo stătea în pragul ușii, fixând cu privirea brațul cu care David o cuprinsese pe Laura.

– Puteți discuta în biroul meu, în cazul în care nu preferați să mergeți în altă parte? adăugă contele, privind-o pe Laura cu o expresie imposibil de descifrat.

– E un oraș nu prea departe, interveni David înainte ca tânăra femeie să poată răspunde. Am venit pe drumul de coastă. O să te duc acolo la masa de prânz, draga mea, în cazul în care ești liberă.

– E liberă să facă orice dorește, spuse contele cu răceală, privindu-i cu ochi îngustați la auzul cuvintelor spuse cu familiaritate. Cum se va întoarce?

– O s-o aduc înapoi, desigur, răspunse David, părând surprins. Am o cameră la hotel. O să luăm masa în restaurant și apoi o să urcăm în camera mea să stăm de vorbă.

Laura își imagină că aceste sugestii de intimitate o să provoace o izbucnire din partea contelui. David nu avea nici o idee despre relația care exista între ea și Rodrigo, iar astăzi era ziua potrivită pentru a-i spune. Știa, de asemenea, că azi va trebui să-i dea răspunsul lui Rodrigo. Hotărâse care va fi acesta. Nu mai putea să mai rămână acum, să vadă cum contesa se simte din ce în ce mai rău, îndrăgostită de Rodrigo și amintindu-și în fiecare clipă că el n-o iubea. Era timpul să plece.

Se duse să se schimbe și se întorcea din camera ei, proaspătă în rochia de bumbac de culoare albastră, care se potrivea de minune cu ochii ei, când aproape se izbi de conte. Politețea lui spaniolă nu se întinsese atât de departe încât să-i permită să poarte o conversație politicoasă cu David.

– O să te mai întorci?

Laura îl privi uimită. Pentru o secundă, avusese impresia că vocea lui era rugătoare, dar ochii care o fixară erau reci care apele de munte.

– Desigur, afirmă ea cu o voce la fel de rece ca privirea lui. Hainele și lucrurile mele sunt încă aici și nu mi-am îndeplinit contractul.

– O să-i spui că vei fi soția mea? întrebă el.

– Nu-i voi spune așa ceva! Nu v-am lăsat niciodată să credeți că intenționez să fiu soția dumneavoastră!

– Încă n-ai spus ce trebuie să spui, recunoscu Rodrigo, dar ai cedat în toate celelalte privințe.

– Senor, nimeni nu ne poate păcăli mai mult decât ne putem păcăli singuri, declară Laura. N-am nici o intenție să fiu soția dumneavoastră, iar dacă vreți să mă forțați, voi părăsi Spania împreună cu David.

– Nu mă crezi? întrebă el cu voce joasă, făcând un pas spre ea.

– Nu! După discuția de azi și declarațiile pe care le-ați făcut, nu văd nici un motiv să continuăm această șaradă.

Trecu pe lângă el, ținându-și spatele drept, chiar dacă picioarele îi tremurau, iar inima îi bătea ca o tobă, dar el o lăsă să treacă. Abia când era cu David în mașină, își dădu seama că nu se comportase deloc cum se aștepta de la el.

Nu urcă în camera lui David. După masa de prânz, în care nu reuși să mănânce sau să facă o conversație obișnuită, știind foarte bine că trebuie să-l anunțe că nu vrea să mai continue logodna, se așezară în holul tăcut și gol al hotelului. Aici nu putea face nici o scenă; era prea civilizat pentru așa ceva. Rodrigo ar face o scenă oriunde, iar în cazul în care i-ar spune lui ce voia să-i spună lui David, nici un hol plin de oameni nu l-ar convinge să nu facă orice i-ar trece prin minte.

– Nu suntem aici decât de două minute, protestă bărbatul la auzul cuvintelor ei. Nu poți lua o decizie care va afecta viața amândurora cu atâta rapiditate.

– David, nu te iubesc. Nu va merge, și sunt sigură că nici tu nu mă iubești. E doar o relație confortabilă.

– Știu foarte bine ce simt, mulțumesc, replică el cu răceală.

Nu încerca să iei decizii pentru mine. M-am hotărât deja ce vreau, și nu-mi vei schimba punctul de vedere cu câteva cuvinte. Ne potrivim unul cu altul.

– Asta nu este dragoste, clătină din cap tânăra femeie, știind foarte bine ce simțea pentru Rodrigo. Dragostea e ca un foc. Noi nu suntem îndrăgostiți.

– Pari foarte sigură. Simți așa ceva pentru acel personaj rece și intimidant cu care erai când am ajuns la castel? întrebă David, cu o intuiție bruscă.

– Da, recunoscu ea, nedorind să mintă. Simțind așa ceva pentru el, nu mă pot căsători cu nimeni.

– O să te căsătorești cu el?

– Nu. M-a cerut în căsătorie, dar nu.

Bărbatul o privi ca și cum ar fi considerat că a fost cuprinsă de o criză bruscă și inexplicabilă de nebunie.

– Nu mă iubește, explică ea repede, cu tristețe.

– În acest caz, care este diferența? ridică el din umeri. Ești convinsă că nu te iubesc. Știi că el nu te iubește. Așadar, dacă nimeni nu te iubește, te poți căsători cu mine, draga mea.

El zâmbea larg și tânăra femeie îi răspunse la zâmbet, dându-și seama că erau într-adevăr buni prieteni.

– David, te iubesc, dar ca pe un prieten, ca pe un frate. Pe Rodrigo îl iubesc pasionat, ca un foc scăpat de sub control. Nu vreau să păcălesc pe nimeni. O să-mi dau demisia și o să mă întorc în Anglia. Timpul și distanța mă voi ajuta. Am văzut oameni revenindu-și după probleme mai dificile decât dragostea.

Laura se ridică în picioare, luându-și poșeta.

– Ar fi mai bine să mă întorc. Poate contesa are nevoie de mine.

– Te-ai atașat de ea, nu? observă bărbatul. Laura, o să ținem legătura?

– Mai târziu, promise ea.

După ce îmi vor reveni, o să-ți dau de veste.

– Îl urăsc pe nemernic, îți dai seama? mârâi el.

– David, îmi pare rău că te-am rănit, dar îți dai seama că...

– Îmi dau seama că o călătorie în Spania ne-a distrus ambele vieți, clătină el din cap. Dar nu te consider vinovată. Ai luat o decizie și ai fost sinceră. Dacă ai nevoie de mine pentru ceva sau ți-ai schimbat punctul de vedere, știi unde mă găsești.

Ieșiră împreună din holul întunecat al hotelului în lumina strălucitoare a soarelui, iar Laura rămase uimită să descopere mașina lui Rodrigo parcată în față, iar pe el sprijinindu-se de ea și așteptând.

– Doctore Elliott, o să te scutesc de drumul lung și obositor spre castel, spuse el. Deoarece sunt aici, o s-o conduc pe Laura acasă.

Era din nou "Laura", un pion într-un joc de șah, dar mâna ei pe brațul lui David îi opri reacția nervoasă.

– Mă duc cu el, spuse ea încet. Oricum trebuie să mă întorc, de ce nu m-aș duce cu el?

– Dar este în regulă?

– Este în regulă.

Îl privi cu afecțiune, iar bărbatul o prinse în brațe, strângând-o cu putere.

– Dacă ai nevoie de mine, o să te ajut oricând, draga mea, murmură el.

– Știu. La revedere, David.

Nu-și putea ascunde lacrimile în timp ce se îndreptă spre mașină și se strecură înăuntru pe portiera pe care Rodrigo o ținea deschisă ca o portiță a unei colivii, care urma să se închidă după ce pasărea se întorcea în captivitate.

– I-ai spus? întrebă el mai târziu, când mașina intrase deja pe drumul spre castel.

– I-am spus.

Rămase cu capul întors, nedorind să-i vadă lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Ești supărată, murmură el, cu privirile fixate asupra drumului.

– Desigur! Tocmai am încheiat o prietenie lungă și prețioasă.

– I-ai spus că o să ne căsătorim? întrebă bărbatul, cu o siguranță care o irită.

Se întoarse spre el cu ochi strălucitori, chiar dacă obrajii ei erau încă uzi de lacrimi.

– Nu, nu i-am spus! N-am nici o intenție să fiu soția dumneavoastră!

– Nu te iubește, observă el, întorcând privirile de la fața ei cu urme de lacrimi și încleștându-și degetele pe volan.

– Din moment ce sunteți ultima persoană competentă să judece dragostea, n-am nevoie de nici un sfat de la dumneavoastră! se răsti Laura, întorcându-se din nou spre fereastră și refuzând să mai răspundă data următoare când i se adresă.

Drumul spre castel se desfășură în tăcere, în timp ce se gândea la durerea și mânia ei. Mila pentru David, pentru propria persoană și tristețea care o cuprindea când se gândea la contesă o făcu să se simtă că arde de mânie.

Ieși din mașină cu viteză și se îndreptă direct spre camera ei. După cinci minute se întoarse la parter și intră cu hotărâre în biroul contelui, trântind pe masă o foaie de hârtie.

– Ce este asta? ridică el privirea surprins, fixându-i fața mânioasă.

– Demisia! Voi încheia luna și apoi voi pleca!

– Nu te voi lăsa niciodată să mă părăsești! exclamă el, înconjurând biroul masiv și prinzând-o în brațe. Dacă ai fi plecat astăzi cu el, v-aș fi urmărit și te-aș fi adus înapoi. Chiar crezi că eram în fața hotelului din întâmplare? N-am fost mai departe de câțiva kilometri în spatele vostru. Oricum, nu mai ai libertatea de a alege. Deoarece mă amenințI că poți pleca oricând într-o criză de furie, o să te căsătorești cu mine și voi avea dreptul legal de a te recaptura!

– Să mă recapturați? se enervă ea. Brută nesimțitoare și arogantă! Nu sunt un trofeu!

– Acum îmi aparții, și nici un bărbat nu te va mai atinge. Nu crezi că eram pe punctul să comit o crimă azi, când l-am văzut pe prietenul tău luându-te în brațe? Te-am mai avertizat că nu e bine să spui că sunt nesimțitor.

O strânse mai tare, sărutând-o violent, mai mult ca pedeapsă. Încercarea ei de a scăpa era inutilă. Brațele de oțel o strângeau cu atâta putere, încât credea că va înceta să respire.

– Acum vei rupe demisia, mârâi el, privind fața ei înspăimântată, fără să regrete că o rănise. Poziția pe care o ocupi în castel nu-ți permite demisia. Ești a mea, iar contesa de las Montanas nu demisionează!

Orice ar fi avut de spus era inutil, deoarece răsunară lovituri puternice în ușă și Maria, cu voce ascuțită și aproape în pragul isteriei, strigă:

– Senor! Senor!

Rodrigo întoarse capul spre ușă, furios și nemulțumit.

– Pleacă!

Furia din vocea lui era ușor de observat, dar Maria nu plecă. Dimpotrivă, loviturile răsunară mai tare.

– Contesa! Senor, contesa moare!

La auzul cuvintelor, Laura se repezi spre ieșire, în același timp cu contele.

Capitolul 7

Când ajunseră în camera contesei, era o agitație și o gălăgie care nu păruse posibilă în castelul acesta disciplinat. Contesa era întinsă pe aceeași canapea pe care stătuse de vorbă cu Laura ceva mai devreme, iar în jurul ei erau adunate mai multe persoane decât tânăra femeie credea că sunt în castel. Când Rodrigo se repezi spre mama lui, palid dar hotărât, Laura făcu primul lucru necesar.

– Afară!

Vorbise în engleză, dar figura ei hotărâtă și autoritatea de care dădea dovadă, ca și faptul că era singura persoană care o putea ajuta cu adevărat pe contesă, avură efectul scontat.

Contesa se zbătea în durerile agonizante ale unui atac de cord, iar Laura recunoscu imediat simptomele, deoarece văzuse destul de multe cazuri. Cu toate acestea, nu fusese nevoită niciodată să acorde singură primul ajutor. Rodrigo era prea copleșit să reacționeze în vreun fel, iar singura persoană care o putea salva era ea.

– Dă telefon medicului!

Îl împinse pe Rodrigo la o parte și smulse partea din față a rochiei contesei.

– Ce faci? Las-o să moară în pace!

– Dacă va muri, nu va fi din cauză că o las! Taci, pentru numele lui Dumnezeu, și dă-i telefon lui Miguel!

– E pe drum, senorita!

Vocea Mariei răsună din apropiere, iar Rodrigo se întoarse spre ea:

– Pleacă!

– Nu, stai! o opri Laura, fără să-i pese de ordinul lui. Poate voi avea nevoie de tine, Maria. Stai aici.

Începuse masajul cardiac, dar știa că va obosi destul de repede. Fusese de față la această procedură, dar teoria și practica erau lucruri foarte diferite, iar medici cu mult mai multă forță decât ea obosiseră repede.

Transpirația începuse să curgă pe fața ei palidă, iar Rodrigo interveni.

– Lasă-mă pe mine. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

– Nu. Te rog să nu spui nimic. Roagă-te doar ca Miguel să ajungă cât mai repede.

Dat la o parte, o privi de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viață, ochii lui trecând de la mama lui la fața ei încordată.

– S-a învinețit, murmură el, speriat poate pentru prima oară în viață.

– Știu acest lucru. Dacă nu-i pot forța inima să reia bătaia normală...

Respirația ei era neregulată, iar în timp ce lucra cu ultimele forțe, se ruga încet.

Aproape leșină de ușurare în clipa în care doctorul Hernandes intră în cameră, cuprinzând dintr-o privire întreaga scenă. Făcându-i semn să se dea la o parte, preluă sarcina ei. Câteva secunde mai târziu, ochii li se întâlniră cu ușurare, în timp ce contesa respiră adânc și deschise ochii, fixând-o pe Laura.

– Laura, stai jos, spuse Miguel încet, urmărind cu privirea mișcările ușoare ale contesei și ascultându-i apoi bătăile inimii.

Tânăra femeie se îndreptă spre fereastră, privind spre grădină. Chiar dacă Rodrigo se apropie de ea, nu se întoarse spre el. Se simțea

de parcă trăise un coșmar devenit realitate. Până în urmă cu câteva minute, nu fusese conștientă cât de mult ajunsese să însemne contesa pentru ea. Nu-și amintea figura mamei ei, dar contesa umpluse foarte repede locul rămas gol atâta vreme în inima ei. Fusese copleșită de un fapt care este simplă rutină pentru o asistentă medicală, și asta pentru că pacienta însemna prea mult pentru ea.

Dacă mama lui ar fi murit în acea clipă, l-ar fi părăsit imediat pe Rodrigo. Nu-i păsa decât de mama lui; orice altceva nu avea prea mult sens. Contesa părea singura persoană care-l păstra în prezent.

– Foarte bine, Laura. Ai mai făcut vreodată așa ceva?

Miguel Hernandes se apropiase de ei, iar Rodrigo făcu o mișcare spre mama lui, oprită imediat de medic. Contesa adormise, iar Maria rămăsese lângă ea, ținând-o de mână.

– Nu. Am văzut cum se desfășoară această procedură, dar...

Laura era prea obosită să spună mai multe, prea ușurată că medicul se ocupa acum de toate și că responsabilitatea vieții contesei era acum a lui.

– Ai fost rapidă și curajoasă. Ai făcut singurul lucru care o putea salva. Mulțumesc Domnului că erai aici!

Medicul se întoarse spre conte cu o flacără de mânie neobișnuită pentru el în ochi.

– Vă dați seama că nu mai poate face față unui atac asemănător? Acum o să-i dau cele mai puternice medicamente pe care poate să le ia și să sperăm că o vor ține în viață până când vom programa operația.

– Nu!

Rodrigo părea pe punctul să izbucnească, iar Laura știa că medicul nu va mai da înapoi de această dată. Interveni, prea implicată acum să poată fi doar un privitor.

– Senor conte, vreau să vă vorbesc. Între patru ochi, dacă este posibil.

Nu știu care era mai surprins, Rodrigo sau Miguel. Era cuprinsă de febrilitate, știind ce intenționa să facă, dar se gândise la acest lucru încă din clipa în care o zărise pe contesă zbătându-se între viață și moarte, de când își dăduse seama de cât de mult s-a atașat de această femeie. Totul depindea acum de cât de mult o dorea Rodrigo, de cât de multă nevoie avea de un moștenitor.

Privirile lui întunecate trecură de la mama lui la figura hotărâtă a Laurei, dar în cele din urmă dădu din cap aprobator, conducând-o spre biroul lui.

Îi deschise ușa, făcându-i loc să intre înaintea lui, iar tânăra femeie se întoarse repede spre el.

– Suntem între patru ochi, mârâi el. Acum, ce este atât de urgent încât să trebuie să plec de lângă mama?

– Vreau să facem un târg.

El o privi în tăcere, cu o nemișcare care o speria mai mult decât cuvintele mânioase. Numai dragostea profundă pe care i-o purta o împiedică să fugă din cameră.

Acum era spaniol sută la sută, imaginea încarnată a potretelor de pe holurile castelului. Îi era aproape imposibil să-l vadă în costume impecabile, cu o servietă în mână, ocupându-se de afacerile familiei. N-avea nevoie decât de o sabie de Toledo, ca să-i arate adevărata natură.

– Te afli în poziția de a face un târg, senorita?

– Dacă lucrurile pe care mi le-ați spus sunt adevărate, da.

El nu spuse nimic, iar ea continuă, înainte să-și piardă curajul:

– Vă imaginați că mă puteți obliga să mă căsătoresc, sau chiar mai rău. Cred că știm amândoi că este imposibil. V-ați bazat pe teama mea și pe...

– Pe atracția fizică dintre noi? completă el propoziția.

– Nu prea m-am împotrivit până astăzi, admise ea, îmbujorându-se, dar acum o voi face. Nu-mi mai este teamă.

– Nu?

Ochii lui întunecați o țineau prizonieră.

– În ciuda temperamentului tău curajos, nu-mi aduc aminte vreo ocazie în care să nu-ți fi fost teamă de mine, într-un fel sau altul. Mi se pare greu de crezut că lucrurile s-au schimbat.

– Mă pot întoarce în Anglia oricând doresc, cred că știm asta foarte bine amândoi.

– Și vrei să alegi acest moment, când în castel este haos?

Deși stătea la oarecare distanță de ea, o domina, cu o privire pe care nu avea nici timpul, nici curajul să încerce s-o înțeleagă. Trebuia să spună cât mai repede ce are de spus, înainte s-o părăsească toate forțele.

– Voiam să vă spun că mă voi căsători cu dumneavoastră, dacă mai doriți acest lucru.

– Doresc.

Stătea atât de nemișcat, încât Laura se întreba dacă mai respiră. Din nou, părea sculptat în piatră.

– Dar există o condiție. Mă voi căsători cu dumneavoastră, dacă veți fi de acord cu operația de care are nevoie contesa.

Timp de câteva secunde, el o privi în tăcere, apoi se întoarse spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

– Ești pregătită să faci acest sacrificiu? Ești atât de convinsă de necesitatea operației?

– Sunt, desigur! Ați văzut-o, a fost în pericol de moarte!

Laura era cuprinsă de un vârtej de emoții contradictorii. Nu era un sacrificiu să fie soția lui, să aibă dreptul să fie lângă ea întreaga viață, fie că o iubește sau nu.

– Și dacă operația va fi un eșec? Cum vei face față consecințelor?

Se întoarse s-o privească, ochii lui negri părând pumnale.

– Fără operație va muri, sunt sigură. Dacă va fi un eșec, cel puțin n-am stat cu mâinile în sân, așteptând să se întâmple.

O să trăiesc și cu conștiința alegerii.

– Dar crezi că eu o voi face? murmură el cu voce amenințătoare, dar tânăra femeie îl înfruntă.

– Acesta este un pod peste care vom trece la momentul respectiv, senor, răspunse ea cu o răceală care se potrivea cu a lui, iar bărbatul dădu din cap cu admirație.

– Foarte bine, sunt de acord. Am nevoie de un moștenitor, mama te place și, după ce s-a întâmplat azi, chiar cred că are nevoie de tine. În plus, te vreau. Sunt de acord.

– O să-i spuneți chiar acum doctorului Hernandes! ceru Laura, întrebându-se de unde îi venise curajul să ceară așa ceva.

Bărbatul se întoarse s-o privească întrebător, cu sprâncenele ridicate.

– Acum dați ordine, senorita? întrebă el cu răceală.

– Și dumneavoastră mi-ați dat ordine, replică ea pe același ton. Ba chiar m-ați amenințat. O să mă țin de promisiune doar dacă doctorul Hernandes este informat acum, înainte să plece de la castel.

– N-ai încredere în cuvântul meu?

Se îndrepta încet spre ea, dar tânăra femeie rămase pe loc, chiar dacă inima îi bătea cu putere.

– De ce aș avea? V-ați folosit de poziția pe care o aveți ca să faceți presiuni asupra mea. Se pare că v-ați uitat o singură dată la mine și ați hotărât că sunt numai bună pentru a vă îndeplini dorințele și nevoile. Cred că nu aveți nici un drept să-mi cereți să am încredere în dumneavoastră.

Cuvintele reci, rostite fără emoție, chiar dacă simțea că inima i se oprește în piept de durere, îl făcură să se oprească și s-o privească atent.

– Oricum, nu din lipsa încrederii insist să-l informați pe doctorul Martinez. Simt că senora contesă va dori să fie aproape de castel în timpul operației și va fi nevoie de ceva timp pentru a aduce o echipă

de medici competenți la acest spital. Nu avem foarte mult timp la dispoziție. Cred că știți foarte bine acest lucru, în ciuda hotărârii de a se face doar cum doriți.

El primise aceste cuvinte aspre în tăcere și, dacă-l atinsese într-un loc sensibil, nu dăduse nici un semn de suferință. Primea exact ce dorea, iar Laura știa că acum își dădea seama că trebuie să se acționeze.

– Foarte bine, îl voi informa acum, dădu el din cap, îndreptându-se spre ușă, dar aruncând peste umăr: vrei ca operația să aibă loc înainte de nuntă?

– Nu.

Răspunsul ei îl surprinse, făcându-l să se întoarcă și s-o privească atent.

– Nu-ți este teamă că după nuntă mă voi răzgândi?

Laura alese să ignore această replică sarcastică. Curajul o părăsise și se simțea obosită, resimțit șocul atacului contesei. Picături de transpirație i se scurgeau pe frunte și-și dădu seama că, dacă nu se odihnește, va leșina de epuizare.

– Știu că este un risc. Operația poate eșua, de aceea cred că este bine să vă vadă căsătorit înainte să se ducă la spital. O să fie mai liniștită, știind că linia de sânge nu va fi întreruptă. Cred că l-a iubit foarte mult pe tatăl dumneavoastră și că va dori să știe că are moștenitori.

– Chiar l-a iubit, senorita. A fost un bărbat norocos.

Ochii lui Rodrigo erau ca niște fântâni adânci de întuneric. Laura privi repede în altă parte. Nimeni nu putea iubi mai mult decât îl iubea ea.

– În acest caz, ne vom căsători repede, astfel încât să știe că linia de sânge va continua.

Bărbatul o privi tăcut, încercând să citească expresia de pe figura ei, dar Laura își păstră gândurile ascunse cu ajutorul șuvițelor dese de păr care-i cădeau pe față.

– Foarte bine, senorita, dădu el din cap. Mă înclin în fața înțelepciunii tale superioare. Nu pot să-ți promit fericirea, este un lucru foarte volatil și greu de găsit, dar îți jur că te voi onora și te voi proteja cu toată puterea mea.

Contele ieși repede din cameră, iar Laura se luptă cu lacrimile care amenințau să-i curgă pe obraji. Luase o hotărâre cu care va fi nevoită să trăiască întreaga viață. Promisese să fie soția unui bărbat care n-o iubea, insistase în favoarea unei operații care poate eșua și știa foarte bine cum va fi viața ei dacă nu va reuși. Dacă exista vreo urmă de dragoste în inima lui Rodrigo, era în totalitate pentru mama lui și pentru lungul șir de tradiții lăsate de strămoși. De fapt, era norocoasă că o dorea, dar nu știa cât o să dureze.

Cu un oftat resemnat, ieși în hol. Servitorii care umpluseră camerele contesei dispăruseră, și totul revenise la normal, acum că iubita lor contesă era bine.

Alfredo, majordomul castelului, se apropie și-i luă mâna, zâmbindu-i cu ochii plini de lacrimi.

– Bravo, senorita, murmură el în spaniolă. Vă mulțumim.

Așadar, întreg castelul știa despre atacul de cord al contesei și că Laura se luptase să-i salveze viața. Tânăra femeie se întreba ce altceva mai știau și dacă, după ce dorința contelui va dispărea, va fi nevoită să se mulțumească doar cu afecțiunea lor.

Miguel Hernandes ieși din camera contesei, iar Laura se îndreptă repede spre el.

– Cum se simte?

Îi era teamă de răspuns, dar el zâmbi, dând din cap cu satisfacție.

– Doarme. Contele stă cu ea pentru moment, dar intenționez să nu plec prea devreme. Nu știu cum ai reușit să-l convingi pe conte de necesitatea operației, zâmbi el mai larg, dar îți mulțumesc. Am eșuat de atâtea ori în încercarea de a-l convinge, încât în cele din urmă am renunțat când mi-a fost clar că risc o bătaie. Pot să-ți sugerez să te duci

la culcare? Arăți foarte obosită. Am deja un pacient aici și cred că nu arăți foarte bine.

– Crezi că mâine se va simți bine?

– Perfect. După cum ai văzut, deja își revenise. Acum, i-am prescris un tratament care o va ține în siguranță până la operație.

Laura urcă încet scara. Era secată de energie și ar fi dorit ca Rodrigo s-o ducă în brațe. Se simțea singură și pierdută, după ce epuizase tot curajul de care dădea dovadă. Știa însă că va fi nevoită să-l recupereze, dacă voia să trăiască întreaga viață cu el, știind că n-o iubește. Avea doar promisiunea lui că o va onora și proteja.

Maria o aștepta, iar figura ei de obicei zâmbitoare era gravă. Laura nu protestă când fu ajutată să se dezbrace de rochie, rămânând doar în lenjerie intimă, și fu așezată în pat.

Când deschise ochii în cele din urmă, în cameră era întuneric. Nu știa prea bine din ce cauză se trezise. Toate întâmplările zilei începură să i se învârtească prin cap. Oare cum se simte contesa? O anunțase Rodrigo de intențiile lor? Oare cina luase deja sfârșit?

Abia în clipa în care puse picioarele jos din pat, își dădu seama că nu era singură în cameră.

– Maria? De ce m-ai lăsat să dorm atât de mult?

– Nu e Maria.

Vocea profundă a lui Rodrigo o sperie.

– Pot să aprind veioza?

O aprinsese înainte ca tânăra femeie să poată protesta, iar ea își acoperi ochii cu mâna.

– N-ar trebui să fiți aici, murmură ea, conștientă de îmbrăcămintea sumară, dar incapabilă să se ascundă din nou sub așternuturi.

– Voiam să-ți vorbesc. Îmi spui doar ceea ce exprimau ochii plini de reproșuri ai Mariei. Nu-ți face probleme, după ce logodna va fi anunțată, nu voi mai avea voie să mă apropii de tine fără o însoțitoare. Vino, ți-a adus o ceașcă de ceai.

Bărbatul ridică de pe scaun halatul ei albastru și se apropie de ea. Încă amețită și jenată, Laura îi permise s-o ajute să se îmbrace.

– Ceaiul este pe noptieră, o anunță el. Poți să-l bei în timp ce stăm de vorbă.

În siguranță în halat, tânăra femeie se îndreptă spre noptieră și ridică peria de păr. O trecu repede prin pletele argintii.

– Ceaiul, repetă el cu blândețe, sprijinindu-se de marginea măsuței de toaletă și privind-o de aproape.

– Ar trebui să plecați, îi aminti ea, aruncând o privire spre ceașca de ceai.

– Posibil, fu el de acord, dar am prea puțin timp pentru conversații. Vreau să stăm de vorbă acum, nu când va fi decent. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru reputația ta, a mea este cea care va suferi. În acest moment, ești eroina castelului. În plus, zâmbi el ușor, ești sora Marsh, cea care nu acceptă copilăriile. Toată lumea știe acest lucru.

Laura nu știa ce să răspundă. Se simțea mai singură și mai vulnerabilă decât fusese vreodată. Îl iubea pe acest bărbat întunecat și periculos mai mult decât crezuse posibil. Era aici, în camera ei, călcând în picioare convențiile, dorind să stea de vorbă despre nunta lor, fără îndoială. Trista realitate i se înfățișă în fața ochilor. Promisese că va fi soția lui, fără să primească în schimb dragostea lui, promisese să-și asume o viață întreagă de responsabilități și o cultură străină.

Ar fi dorit din toată inima să fie strânsă în brațele puternice, acum încrucișate pe piept, să fie iubită și liniștită. Ar fi vrut să-i audă vocea șoptindu-i că totul va fi bine, că o iubește și că vor înfrunta viitorul împreună.

– Problema este cum să-i spunem vestea mamei, începu el cu hotărâre. Sunt sigur că va fi încântată, desigur, dar vreau s-o scutesc de șoc. Am vorbit despre acest lucru cu Miguel Hernandes, care a spus că mâine va fi momentul potrivit.

– I-ați spus lui Miguel? îl privi Laura cu ochi mari și uimiți. Ce a spus?

Ochii întunecați o priviră cu atenție, figura arogantă se relaxă și un zâmbet ușor îi apăru pe buze.

– Uneori arăți ca un copil, observă el. Inocent, uimit... Ce a spus? Tocmai ce ți-am spus mai devreme. Voiai să știi, desigur, cum a primit vestea. Puțin șocat, puțin dezamăgit, puțin invidios. Atâta tot.

– Ați venit să-mi spuneți că veți anunța logodna mâine, așadar?

Ea își feri privirea, iar bărbatul oftă.

– N-am venit să-ți spun nimic. Am venit să discutăm despre acest lucru. Miguel Hernandes spune că va fi în regulă, dar voiam să știu ce părere ai.

– N-ați mai vrut până acum să știți ce părere am, replică tânăra femeie, supărată că o punea într-o situație jenantă. Nu-mi dau seama de ce începeți să doriți părerea mea, adăugă ea, trăgându-și halatul peste picioare.

Ochii bărbatului se întoarseră să-i studieze fața, după ce alunecaseră spre picioarele ei dezvelite.

– Acum, pentru că vei fi soția mea, ocupi o altă poziție. În ciuda părerii tale despre mine, nu sunt un tiran dornic de putere și oricum țin la părerea ta profesională. Toate deciziile majore vor fi discutate cu tine în viitor, dar aceasta este mai mult la latitudinea ta decât la a mea. N-am nici o idee ce efect va avea o astfel de veste asupra ei.

– Nu știu, se încăpățână ea. Nu mai vreau responsabilitatea nimănui.

– Să fii contesă de las Montanas este o responsabilitate și știu foarte bine că ești capabilă să te descurci, se răsti el. Ești doar încăpățânată și nu vrei să cooperezi. Ai descoperit o altă modalitate să mă sfidezi.

– Puteți să credeți orice doriți, răspunse ea pe același ton, privindu-l pe sub sprâncene, în timp ce strângea cu putere ceașca de ceai.

Temperamentul furtunos al lui Rodrigo izbucni.

– Încetează! exclamă el, smulgându-i ceașca din mâini și punând-o pe noptieră. Încetează să te ascunzi de fiecare dată când vreau să-ți citesc gândurile. Încetează să te lupți cu mine în orice privință. Vei fi soția mea. Vrei să ne certăm tot timpul?

O prinse de umeri, iar ea ridică privirea.

Avusese prea multe de îndurat pentru o singură zi, iar ochii ei mari și plini de lacrimi îl calmară imediat.

– Laura, murmură contele cu blândețe, trăgând-o spre el încet și cuprinzând-o cu brațele.

Ea cedă imediat, apropiindu-se dornică de el, lăsându-și capul pe umărul lui și cuprinzându-i gâtul cu brațele.

– Ce înseamnă asta? murmură el, legănând-o încet. Ai încetat bătălia, sau ești prea obosită pentru moment, după ziua aceasta îngrozitoare?

– Poate înseamnă că te vreau la fel de mult cum mă vrei și tu, șopti ea.

Era acolo unde dorea să fie, unde dorise să fie din prima clipă când îl văzuse, topindu-se în îmbrățișarea lui.

Degetele sensibile ale contelui îi mângâiară ușor părul, apoi se strecurară sub bărbia ei, ridicând-o ca să-i poată întâlni privirea.

– Nu mă poți dori la fel de mult, murmură el. N-ai putea îndura. Nu ești la fel de puternică...

Câteva secunde o privi lung, până când ochii ei se închiseră, incapabili să îndure dorința arzătoare din privirile întunecate, iar bărbatul o strânse cu putere.

– Te doresc, gemu el. Nici nu știi cât de mult!

Corpul lui puternic se înfioră, iar Laura oftă, cucerită de sărutul lui pasional, îmbătată de dorința care îi curgea prin vene ca plumbul topit.

Renunțase să se mai prefacă și-l îmbrățișă cu pasiune, ridicându-se pe vârfuri ca să fie mai aproape de el, în timp ce săruturi sălbatice îi dansau pe față.

– Ești tot ce mi-am imaginat, murmură el, ești perfectă. Fiecare parte din tine este un rai pentru mine.

Laura nu vedea nici un motiv pentru care să reziste. Urma să fie soția lui, îl iubea și voia să fie a lui, iar buzele ei fierbinți îi întoarseră săruturile cu o pasiune care se potrivea cu a lui.

Halatul de mătase nu era o barieră pentru mâinile lui dornice, iar tânăra femeie se înfioră când simți atingerea degetelor lui pe piele.

– Dulce și inocentă, clătină el din cap uimit, lăsându-și buzele să coboare de-a lungul pielii sensibile a gâtului ei, din ce în ce mai jos. Oare te-am prins într-un moment vulnerabil, încântătoare făptură, sau acesta este sfârșitul împotrivirii tale?

Ridică privirea s-o mai admire o dată, iar ea gemu, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute din nou.

– Știi ce se va întâmpla cu noi după anunțarea logodnei? îi șopti el la ureche, în timp ce inimile lor băteau la unison, iar îmbrățișarea era atât de strânsă încât nu mai știau unde începe unul și unde se termină celălalt. Tradiția ne va ține la distanță. Abia o să te văd. Aici în castel, timpul se va întoarce în zilele bunicului și nu mi se va da voie nici să-ți ating mâna înainte de noaptea nunții. Tebuie să aștept atât de mult până când îmi vei aparține? Vino cu mine acum, să petrec noaptea cu tine în brațe.

– Nu pot! Eu...

Protestele Laurei fură oprite de buzele lui arzătoare.

– Vrei să spui că nu vrei, gemu el. Îți este în continuare teamă, arzând de dorință dar încă temătoare să mi te dăruiești. Mintea ta încăpățânată nu s-a predat încă.

Când ridică privirea spre el se aștepta să fie mânios, dar nu era nici urmă de mânie pe figura lui.

– Cred că ziua de azi a fost prea mult pentru disciplina ta rece, Laura, observă Rodrigo, legându-i cordonul de la halat. Abia te-ai trezit din somn și te-am prins nepregătită. Dar a meritat. Haide, zâmbi

el, ridicându-i bărbia să-i citească în ochi, suntem amândoi prea implicați ca să te mai ascunzi de mine. Știm ceva clar: ardem de aceeași dorință. Bine sau rău, avem nevoie unul de altul. În consecință, trebuie să facem repede aranjamentele pentru nuntă, de dragul mamei dar și al nostru.

Laura își ascunse brusc fața la pieptul lui, nevrând să-l lase să plece, dorind să se agațe de magia pe care o crease în jurul ei. Nu spusese nimic despre dragoste, dar dorința lui era fierbinte. Poate că va suferi, dar îl iubea cu o pasiune pe care n-o crezuse posibilă în urmă cu câteva săptămâni.

– Ce este? întrebă el, strângând-o în brațe.

– Nimic, clătină ea din cap, ridicând privirea spre el, dându-și seama că uitase ceva. Am ratat cina?

El râse tare, prinzându-i fața în mâini și privind-o lung.

– Ești o încântare pentru mine, știai? Mă certi, te lupți cu mine, te predai ca o flacără îmbrățișărilor mele și apoi, ca un copil, spui că-ți e foame! Dacă nu vii la mine, te voi plasa într-o poziție mai puțin vulnerabilă. În ceea ce privește cina, da, ai ratat-o. Miguel și cu mine am mâncat în birou. Nu avea nimeni dispoziția necesară pentru o masă formală și Eduardo, din câte știi, e plecat.

– Dar Carlota?

– Cred că a mâncat în cameră. Din câte îmi dau seama, e supărată. E deranjată de laudele care ți se aduc peste tot, zâmbi Rodrigo, privind-o lung. Ești geloasă?

– Da, declară Laura, privindu-l cu sfidare.

Promisese că va fi soția lui, dar nu va fi de acord cu prezența prietenelor lui prin preajmă.

– Foarte bine! Progresăm!

Privirile lui erau amuzate.

– Rodrigo, după căsătorie...

– Vei dormi în patul meu, o întrerupse el cu hotărâre.

Am cerut cumva mai mult, viteaza mea? Crezi că am nevoie de mai mult de o singură femeie? Crede-mă, îmi vei ocupa zilele și nopțile o bună bucată de vreme. Singurul lucru care trebuie să te preocupe e că vei avea foarte puțin timp liber și nu vei dormi practic decât foarte puțin.

Îi mângâie încet obrajii, apoi îi sărută mâna.

– Deoarece refuzi să mă vezi în seara asta, ne vedem mâine. Maria îți va aduce cina și nu-ți face probleme pentru mama. Camerista ei e cu ea, dar doarme liniștită și Miguel se va întoarce peste două ore să verifice cum se simte. A dat ordin să dormi până mâine dimineață.

– Atunci, de ce nu m-ai lăsat să dorm până târziu? întrebă ea, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

– Am vrut s-o fac, ridică el din umeri, dar am început să mă gândesc la nuntă și, desigur, la pat. Pe mâine, Laura. Somn ușor.

Nu sunt prea multe șanse s-o fac, își spuse ea frustrată, ametită de sărutările lor fierbinți. Era încă nesigură ce să facă, dar Maria intră în cameră cu tava și cu un pahar de șampanie printre farfurii.

– De ce mi-ai adus șampanie la această oră? întrebă Laura, nedumerită.

– Oh, contele a propus acest lucru, explică femeia ridicând din umeri. Mi-a spus să vă transmit că vă va ajuta să dormiți după toată agitația de care ați avut parte. Probabil este o idee bună. Probabil că vă simțiți destul de agitată după ce ați salvat viața contesei și l-ați convins să fie de acord cu operația.

– Da, are dreptate, răspunse Laura, întorcând capul în altă parte.

Rodrigo se referise la cu totul alt lucru; avea dreptate când se compara cu diavolul.

Capitolul 8

Chiar dacă Laura se trezi devreme a doua zi dimineață, nu-l văzu pe Rodrigo. Se părea că părăsise castelul la prima oră pentru a face o călătorie spre Cordoba– ca să-l vadă pe Eduardo, fără îndoială. Carlota fusese lăsată în urmă, iar tânăra femeie se întreba când va scăpa de această musafiră care devenise o neplăcere.

Fața încruntată a spaniolei părea să fie peste tot, iar Laura fu încântată să petreacă dimineața împreună cu contesa, ca și cea mai mare parte a după-amiezii, să ia masa de prânz în apartamentele ei. Spre marea ușurare a tuturor, contesa părea să se fi întors la normalitate.

Subiectul operației era preferat în toate conversațiile. Contesa voia să afle totul despre procedură și, cu ajutorul lui Miguel Hernandes, i se explică. Laura își imaginase că medicul va spune ceva despre apropiata ei căsătorie, dar acesta nu abordă subiectul când rămaseră singuri. Curtoazia specific spaniolă îl făcea să nu spună nimic și păstră orice gând despre anunțul permisiunii pentru operație cam în același timp cu cel a căsătoriei.

Era clar că pe contesă o bucura gândul că va face operația, după cum era evident că știe cui trebuie să-i mulțumească pentru permisiunea fiului ei.

– Laura, am știut de la început că o să-l impresionezi. Sper doar că în clipa în care hotărăște să se căsătorească va alege o persoană care să-i calmeze temperamentul și să-l facă să asculte de rațiune. Nu prea cred că va găsi așa ceva cu senorita Martinez.

– Nu mi-aș face... probleme în această privință, murmură tânăra femeie, dorindu-și din toată inima să-i spună adevărul contesei și s-o liniștească pe tema asta.

Cu toate acestea, erau o familie nobilă. Poate că femeia nu va fi prea încântată de ideea căsătoriei, așa cum credea Rodrigo.Nu știa nimic despre mediul din care provenea Carlota, dar după maniere și haine, era ușor de ghicit că e mai potrivită din punct de vedere al poziției sociale.

De foarte multe ori, descoperi că stăpâna casei o urmărea cu atenție și, când aceasta se duse la culcare, cu camerista stând pe un scaun cu un lucru de mână ca să se asigure că totul e în regulă, Laura fu bucuroasă să scape.

Nu-i plăceau subterfugiile și ochii cenușii ai contesei puteau fi la fel de pătrunzători ca ai fiului ei.

Cu doctorul Hernandes venind și plecând toată ziua, găsise necesar să poarte uniforma. Când ajunse în camera ei, fu o adevărată ușurare să arunce boneta și să se întindă pe pat. Comportamentul acesta misterios e foarte obositor, își spuse ea. Era hotărâtă să-i vorbească lui Rodrigo încă din clipa când va ajunge acasă. Într-adevăr, drumul de la Cordoba era lung și obositor. Poate că nici nu se va întoarce în aceeași zi.

Această îngrijorare o părări repede, când ușa se deschise și Maria intră clătinându-se, cu fața aproape ascunsă de un teanc de cutii, cu o expresie pendulând între uimire și amuzament. Rodrigo o urma, la fel de încărcat.

– Pe pat, Maria, ordonă el. O vom înconjura pe senorita cu ele ca într-un castel de jucărie, nu?

Maria făcu imediat ce i se ceruse, apoi ieși din cameră chicotind amuzată, în timp ce Laura se ridică speriată, în mijlocul dezordinii care îi cucerise patul ei confortabil de aranjat.

– Ești nebun de-a binelea! exclamă ea, râzând cu o familiaritate care în urmă cu o zi ar fi fost de necrezut, îngenunchind în mijlocul haosului și privind uimită cutiile de diferite forme și mărimi care o înconjurau.

Ei bine, despre ce este vorba?

Rodrigo se sprijinea de ușă, atât de diferit de bărbatul pe care îl considerase foarte alarmant în prima clipă când îl întâlnise. Inima ei se umplu de iubire.

– Când vom fi căsătoriți, declară el cu ochii pe uniforma albastră, cred că voi ordona ca uniforma asta apretată să fie expusă în holul mare, împreună cu restul relicvelor din bătălii. Ce este în cutii? Noile tale haine. Ar fi trebuit să plec la Sevilia, dar era prea departe. O să mergem împreună, mai târziu.

Lovitura fu mai purternică decât crezuse, figura ei pierzându-și strălucirea în timp ce-și aminti cum i se adresase cu atâta familiaritate în timp ce intrase în cameră, în timp ce se întreba dacă pentru contesă nu pare mai potrivită Carlota pentru a fi soția lui. Rodrigo se străduia s-o facă să arate mai acceptabil.

Se simțea nelalocul ei, conștientă ca niciodată de originea ei modestă, de stilul de viață pe care-l ducea în Anglia. Era la ani lumină distanță de contele unui asemenea castel, nu știa ce înseamnă să fii contesă, nici cum trebuie condus un castel cu atât de mulți servitori.

Hainele erau primul pas în procesul de reeducare. Va fi modelată într-o persoană nouă, propria ei personalitate fiind îngrădită ca o pasăre în colivie. Rodrigo alesese pentru ea, fiind sigur fără îndoială că alegerea ei ar fi fost nepotrivită.

– N-am mai dat haine unei femei, observă el încet, urmărind-o cu ochii lui întunecați în care era imposibil să citești, dar mi-aș fi imaginat

că acea femeie ar fi acum în plin proces de desfacere a cutiilor, cu încântarea cuiva care a descoperit peștera lui Aladin.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, senor, dar nu le pot accepta, declară Laura cu răceală, cu palmele strânse în poală.

Scoase un țipăt de surpriză când brațele lui o prinseră de talie și bărbatul o ridică la înălțimea lui ca s-o privească în ochi. Poziția precară o obligă să se sprijine de umerii lui, iar el o lăsă să aterizeze în picioare, prinzând-o în brațe.

– "Senor"? întrebă el. Când am intrat m-ai întâmpinat ca pe iubitul tău, iar acum sunt "senor"? Ai alergat din nou în fortăreața ta pentru că am condus ca un nebun de la Cordoba, înfruntând căldura și oboseala, străduindu-mă să fiu cât mai repede înapoi, înainte de anunțarea logodnei, când tradiția ne va despărți? Pentru acest efort, sunt dat afară din viața ta și ușa îmi este trântită în față?

– Am spus că a fost drăguț, murmură ea, ascunzându-și fața.

– A fost mai mult decât drăguț, se răsti el enervat, ridicându-i bărbia cu degete nerăbdătoare. Cred că e nebunia de care vorbeai! M-am așteptat să te bucuri, dar e clar că nimic din ceea ce fac nu-ți este pe plac. Majoritatea bărbaților s-ar aștepta să fie recompensați; tu mă tratezi cu răceală!

– V-am rănit, murmură ea, nefericită.

– Nu pot spune că mă simt foarte fericit, mârâi el, cu ochii începând să lucească de furie.

– Știu că sunt nepotrivită să fiu următoarea contesă de las Montanas, începu Laura încet, temându-se să nu facă lucrurile și mai rele, știu că ați încercat doar să mă faceți să arăt mai aproape de cum ar trebui, dar mă simt oricum nepotrivită, fără graba dumneavoastră de a mă schimba atât de repede. Știu că trebuie să mă schimb, dădu ea din cap neliniștită, că trebuie să arăt altfel. Nu vă voi dezamăgi. O să am multă grijă, dar nu pot începe din senin.

Ochii ei alunecară spre cutiile care o înconjurau.

– Nu pot trece de la cine sunt la cine vreți să fiu într-o singură zi, încheie ea.

Ridică privirea spre el, așteptând să-l vadă furios, dar strânsoarea lui se transformă într-una tandră, iar privirea cu care o fixa era uimită.

– Asta crezi? întrebă el, fără să-i vină să creadă. Crezi că vreau să te schimb?

Mâna lui îi prinse obrazul, privind-o lung. Chiar dacă era imaginea aristocrației, cuvintele lui o uimiră:

– Vreau să rămâi așa cum ești, Laura. Îți cer s-o faci! Nu vreau o creatură strălucitoare și lustruită. Dorințele mele sunt legate de tine așa cum ești. Dacă te simți nepotrivită, continuă el, privind-o cu atenție, e timpul să te protejez, așa cum am promis. E timpul să afli că ești mai mult decât potrivită pentru mine. În ceea ce privește hainele, te-ai plâns că n-ai adus decât haine potrivite pentru muncă. N-am vrut decât să te bucuri, așa cum ai vrut și tu seara trecută. Nu sunt decât un cadou.

– Îmi pare rău...

Degetele ei neliniștite se împletiră în jurul cravatei lui de mătase, iar el îi mângâie părul.

– O să le accepți? o întrebă. O să deschizi cutiile și o să fii fericită ca orice femeie cu haine noi și multe cadouri?

Laura dădu din cap, ridicând privirea spre el și zâmbind ușor.

– Da. Mulțumesc, Rodrigo.

El o fixă cu privirea lui intensă, iar lumina din ochii lui nu mai era una de mânie, ci de dorință. Tânăra femeie se înfioră, în timp ce brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei. Se priviră lung, în tăcere, iar Rodrigo îi prinse bărbia.

– Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă, Laura!

Nu fusese niciodată ea cea care să inițieze schimbul de sărutări, de aceea se simțea oarecum neliniștită. Dar nu era decât ce dorea din

toată inima, așa că îi cuprinse gâtul cu brațele, ridicându-se în vârful picioarelor să-l sărute.

El nu răspunse în nici un fel la ușoara apăsare a buzelor ei; mai mult decât atât, brațele lui îi dădură drumul. Numai palmele o mai atingeau ușor. Îl sărută mai apăsat, cerând un răspuns, iar strânsoarea lui începu să se accentueze.

Nu făcu nici o mișcare până când nu-l sărută cu pasiune, aproape cu disperare. Degetele lui se plimbară pe corpul ei sensibil, atingându-i gâtul, apoi pieptul și fixându-se în cele din urmă pe șoldurile ei.

Ajunsă la o limită aproape insuportabilă, Laura gemu de plăcere, simțind corpul lui puternic presând-o, mângâierile îndrăznețe aprinzându-i sângele în vene.

Brusc, bărbatul o ridică în brațe, întinzând-o apoi pe pat, după ce măturase cu un singur gest cutiile.

Laura era incapabilă să spună ceva, cucerită de dorința născută de atingerile lui, dorindu-și ca timpul să se oprească în loc. Degetele lui grăbite începuseră deja să-i descheie nasturii rochiei.

Auzi geamătul lui de plăcere când nu mai fu nici o barieră între pielea fierbinte și degetele lui.

– Rodrigo!

Laura se înfioră când buzele luară locul degetelor, dansând pe pielea sensibilă a gâtului, apoi mai jos, spre sâni. Tremura de dorință, sub mângâierile lui pasionale. Nu-și dorea decât să fie luată în stăpânire de el. Dar în clipa în care mâinile lui se strecurară de-a lungul picioarelor ei suple, atingând pielea satinată a pulpelor, se crispă, ridicându-se imediat, cu fața roșie și respirând greu. Spre uimirea ei, Rodrigo zâmbea.

– Aproape te-am scos din fortăreața ta, draga mea, râse el, ridicându-se în picioare și trăgând-o după el, începând apoi să-i încheie nasturii. Crezi în continuare că nu ești potrivită pentru mine?

Te-aș lua de soție în uniforma aceea nesuferită, dacă acesta este singurul mod în care accepți să vii la mine. Lumea poate crede ce vrea. Când suntem împreună, nimic altceva nu mai există. Nu-mi aduc aminte decât cât de mult te doresc.

– Aproape mi-ai rupt rochia, murmură ea cu voce tremurătoare, cu capul pe umărul lui, neînduplecându-se să-i dea drumul.

– Mai sunt altele în cutii, ridică el din umeri, iar în Sevilia altele de cumpărat, dacă le voi rupe și pe acestea. Haide, să alegem o rochie pentru cină. În această seară vom anunța logodna, iar rochia pe care o porți acum e foarte șifonată.

Laura se îmbujoră, întâlnind privirea lui atentă.

– Fața ta se îmbujorează ca un trandafir, observă contele, uneori de furie, dar cel mai des când te privesc; e ciudat pentru cineva care simte atâta dorință. O să fie neobișnuit să fiu iubitul cuiva cu atâtea sentimente tandre și cu o timiditate profundă. Laura, mă întreb adesea ce simți cu adevărat? Ce gânduri trec prin mintea ta cea preocupată?

Îi ridică bărbia cu degete ferme, forțându-i ochii să-i întâlnească pe ai lui.

– Într-o zi, vei fi în brațele mele și-mi vei spune tot ce vreau să știu. Într-o zi, voi fi atât de total iubitul tău, încât îmi vei mărturisi tot ce e adânc în sufletul tău.

Până atunci, voi aștepta, mulțumit că te am în posesia mea, chiar dacă mintea nu-ți aparține decât ție.

Tânăra femeie se eliberă, luându-și halatul și retrăgându-se în baie, dureros conștientă că nu vorbise despre dragoste, că era plin doar de dorință și de nevoia de a o poseda. Nici măcar nu-și spusese "soț", când se referise la viitorul lor. Va fi iubitul ei și nimic mai mult. Își făcea legile lui proprii și, fără îndoială, după căsătorie va face și legi pentru ea.

Liniștită de baia fierbinte, cu inima rănită începând să se vindece, se întoarse în dormitor, unde Maria se încrunta privind cutiile împrăștiate prin cameră și patul cu așternuturi răvășite.

– Nu v-ați deschis cadourile, senorita, o acuză ea, ochii întrebători interesându-se ce altceva i-a ocupat timpul.

– Eram prea obosită, Maria, improviză ea, cu o aroganță asemănătoare cu cea a lui Rodrigo, conștientă că, dacă intenționa să fie stăpâna castelului, trebuia să se poarte la fel cu soțul ei. Știu ce conțin, o să te rog mai încolo să mă ajuți.

Merse atât de bine, încât aproape strică totul izbucnind în râs. Atitudinea Mariei se schimbă imediat, începând să aranjeze patul cu un zâmbet fericit, liniștită de nonșalanța cu care se purta Laura. Dar se opri brusc, la fel de surprinsă ca Laura, în clipa în care Carlota Martinez intră în cameră, fără măcar să bată la ușă.

– Vreau să stau de vorbă cu sora Marsh– între patru ochi! anunță ea cu nerăbdare. Lasă-ne singure!

Fără îndoială, nu urma o discuție prietenească, iar Maria ezită, aruncând o privire

în direcția Laurei, cerându-i confirmarea. Acest lucru o irită și mai tare pe Carlota.

– Lasă-ne! O să fii chemată doar dacă avem nevoie de tine!

– E în regulă, Maria, interveni Laura cu o voce calmă și liniștită, calmând-o pe cameristă.

Aceasta ieși încet, dar Carlota era prea enervată ca să aibă răbdare să se închidă ușa, înainte să înceapă să vorbească.

– Văd că Rodrigo ți-a cumpărat cadouri, se răsti ea. E datorită eforturilor pentru mama lui, sau datorită serviciilor aduse lui?

– Ce anume vreți să spuneți? întrebă Laura, iritată de aroganța spaniolei și de implicațiile remarcelor ei.

– Cred că e evident! L-am văzut pe Rodrigo intrând în cameră împreună cu camerista aceea fără minte, apoi am văzut-o plecând. A

ieșit și el, dar mult mai târziu. Sunt sigură că nu ești decât o pasiune trecătoare pentru el, continuă femeia, neagră de furie. Sunt obișnuită cu asta, dar partenerele lui nu locuiesc de regulă în aceeași casă.

– Cred că mai bine ați părăsi camera mea, senorita Martinez.

Furia Laurei creștea văzând cu ochii, dar cealaltă femeie o ignoră.

– Iar eu cred că mai bine ai părăsi Spania, soră Marsh! Serviciile tale nu vor mai fi necesare după ce mă voi căsători cu contele. Contesa Helen nu va avea nevoie de o asistentă medicală; îi va fi mai bine într-un sanatoriu.

– Senorita, sunteți sigură că senor conte vă va lua de soție? întrebă Laura în cele din urmă.

Cuvintele femeii fuseseră mai mult decât șocante pentru ea, dar mintea ei refuza să creadă. Știa foarte bine că Rodrigo n-ar putea permite ca mama lui să fie trimisă la un sanatoriu, cum intenționa această ființă crudă. Carlota ar fi cea mai monstruoasă noră pe care o poate avea cineva, și era imposibil să creadă o clipă că Rodrigo ar fi vrut s-o ia de soție.

Laura era sigură că dragostea lui era în totalitate pentru femeia delicată care aștepta acum operația. Atitudinea Carlotei față de contesă era prea evidentă, astfel încât contele nici nu s-ar fi gândit la ea ca la o soție.

– Am vorbit destul de des cu contele despre viitor, continuă tânăra femeie, și n-a menționat o apropiată căsătorie cu dumneavoastră. Îmi dau seama că spuneți acest lucru doar ca să provocați necazuri.

– Desigur că n-a spus nimic. Îi face plăcere să aibă o amantă, una mai mult decât dornică de compania lui. Contele și cu mine suntem deja logodiți. Păstrăm acest lucru secret, până când mama lui se va simți destul de bine ca să primească această veste. Din câte ai observat, acea femeie nu mă place. Sănătatea ei este o neplăcere continuă; desigur, nu-i putem încă spune. După operație însă, va fi nevoită să accepte adevărul.

Expresia sceptică a Laurei părea s-o amuze pe Carlota.

– Inelul, soră Marsh! exclamă ea, scoțând un lanț de aur de sub rochie de care era agățat un inel cu diamant. Din câte spuneam, este un secret, dar nu voi accepta ca amanta lui să stea sub același acoperiș cu mine. Dacă nu promiți că vei pleca de la castel, o să-i spun contesei chiar acum.

Laura rămăsese neclintită, fără să-și creadă ochilor, când ușa se deschise din nou și Rodrigo intră în cameră, urmat de aproape de Maria.

– Laura, te rog să mă ierți că n-am bătut la ușă, dar Maria era sigură că ai putea avea nevoie de ajutor, deși nu prea cred că nu poți face față acestei situații.

Ochii lui întunecați în căutară fața, iar ceea ce zări pe figura ei nu-i îmblânzi expresia.

– Ce cauți în camera senoritei Marsh?

Tonul mușcător nu avea nici urmă de politețe, iar fața Carlotei se înroși, aroganța ei scăzând văzând cu ochii.

– Făceam o vizită, Rodrigo, zâmbi ea cu dulceață, dar nu primi nici un răspuns.

– În acest caz, poate că e vremea să închei vizita. O să ne vedem cu toții la cină. Maria, condu-o pe senorita Martinez afară și așteaptă-mă la ușă!

Era impresionant seniorul castelului, iar Laura se întrebă cum o să-i spună ce aflase. Desigur, nu știa că femeia îi arătase deja inelul. Nici măcar nu părea să-i pese de ce crede acea Carlota. Continuă s-o privească pe Laura cu atenție, până când ușa se închise după cele două femei.

– Ce îți spunea? întrebă el, devenind un străin amenințător și nu bărbatul care o ținuse în brațe. Și să nu încerci s-o protejezi de mânia mea. Vreau să știu ce are să-ți spună cineva care n-a avut curtoazia să-ți adreseze vreun cuvânt până acum.

Tânăra femeie se sperie, dându-și seama că Rodrigo observase că femeia o ignora constant, bucurându-se la gândul că părea să-l fi enervat, chiar dacă nu spusese nimic. Dar mai era inelul...

– A venit să-mi spună că e logodită cu tine.

Îl privi în față, temându-se de clipa în care va auzi confirmarea de care se temea.

– Și tu ai crezut-o, firește, se răsti el. Desigur, vreau să am două soții. Ar fi firesc pentru un barbar, așa cum mă vezi tu!

– Nu, n-am crezut-o! răspunse ea pe același ton, cu ochii strălucind de mânie și de lacrimi reținute. Chiar dacă m-am îndoit puțin în clipa în care mi-a arătat inelul.

Ochii lui se îngustară.

– Așadar, ai văzut celebrul inel de logodnă al familiei Montanas?

Fiecare cuvânt părea s-o lovească precum o undă de șoc, iar lacrimile amenințau s-o înece.

– Așa se pare, murmură ea, întorcându-se cu spatele, dar contele o întoarse spre el.

– Descrie-l!

– Știi foarte bine cum arată! E un diamant imens!

O lacrimă i se prelinse ușor pe obraz. Rodrigo o urmări cu privirea uimit, dar nu se calmă.

– Și dacă ți-aș spune că n-am dreptul să-ți ofer inelul de logodnă al familiei? Prin tradiție, este păstrat de contesă, așa cum s-a întâmplat de generații. Este un smarald, într-o montură veche și extraordinar de frumoasă. Este un inel unic, neprețuit!

În timp ce vorbea, bărbatul privea lacrimile care-i udau obrajii.

Laura era uimită, așteptând ca mânia lui s-o lovească, așteptând să fie acuzată că n-are încredere, iar el continuă, ignorându-i lacrimile:

– Inelul va fi al tău numai când vei naște un moștenitor al castelului, iar atunci va fi datoria ta să-l păstrezi și să-l oferi fiului nostru, la logodna lui. Când o să-mi faci un băiat, o să-ți dau diamante

în dar, e de asemenea o tradiție. De această dată, o să fie o schimbare: diamantul va fi înconjurat de safire, care să se potrivească ochilor tăi mânioși și care se îndoiesc mereu de mine!

Ochii ei nu mai erau mânioși, ci plini de lacrimi, dar Rodrigo continuă s-o ignore.

– Ai prea puțină încredere în cuvântul meu și se pare că-i vei permite oricărei nebune să te facă să te îndoiești.

– Poate că aș putea înfrunta totul mai ușor dacă m-aș potrivi mai bine aici, clătină ea din cap. Carlota e mai degrabă genul tău, e...

– Destul cu prostia asta! exclamă el, prinzând-o în brațe. Lacrimi? Te-am văzut plângând o singură dată, iar atunci o făceai de supărare. Acum de ce plângi, draga mea? Crezi cumva că suntem iubiți și de aceea se simte destul de încrezătoare ca să inventeze minciuni? Ei bine, nici măcar n-am fost vreodată iubiți.

– În acest caz, de ce este aici? întrebă Laura, întorcându-și fața de la el.

– Tatăl ei a fost prieten cu tata. A venit aici încă din copilărie. De această dată, am ținut-o aici ca să te fac geloasă, dar tot ce am reușit a fost s-o alarmez pe mama. Până acum, n-ai dat nici un semn că ești geloasă...

Mânia lui o irita. De ce era supărat?

– Foarte bine, atunci ce cazul să plece! Spunea că nu vrea să ai o amantă, dar nici eu nu vreau și te avertizez, Rodrigo...

Se opri brusc, văzând zâmbetul larg de pe figura lui.

– Ah, dragonul meu mic, gelozia ta se arată, în cele din urmă! exclamă el, ștergându-i lacrimile cu tandrețe. Acum, pot să-ți șterg lacrimile și să te iubesc mai mult. Asta vrei, nu-i așa?

Buzele lui îi luară în stăpânire gura, în timp ce mâinile o mângâiau încet, liniștitor.

– Gata, murmură el. Din această clipă, nu vei mai fi rănită, nu voi mai permite. După această seară, vei purta inelul cu smarald al

familiei și vei fi în siguranță. Voi aștepta cu răbdare să fii a mea. Nu-ți face griji. Am ce-mi doresc mai mult, lacrimile și corpul tău tremurător îmi spun.

O privi în ochi cu satisfacție, apoi îi dădu drumul și o chemă pe Maria, zâmbindu-i cu blândețe.

– Ai mulțumirile mele pentru că m-ai anunțat că senora Martinez a venit aici. Acum văd că am făcut bine când te-am ales să ai grijă de logodnica mea.

Figura Mariei era o pictură de bucurie și de uimire.

– Fără îndoială, tot castelul va fi încântat că următoarea contesă de las Montanas va fi tot o englezoaică. Știu că toți o iubesc. Nici n-am trecut cu vederea faptul că loialitatea pentru senorita Laura ți-a dat curajul să mă sfidezi.

Maria se îmbujoră, dar contele râse.

– Nu-ți face probleme. Datoria față de ea e mai importantă decât orice alt ordin și asta mă mulțumește. Atât de mult, încât ești prima care află că ne-am logodit. Ai aflat chiar înaintea contesei. Acum, pregătește-o pe senorita pentru cină, apoi poți să dai vestea mai departe, așa cum sunt sigur că abia aștepți s-o faci. Cererea oficială va avea loc înainte de cină. Știi ce să faci?

– Da, senor conte!

Camerista intră în cameră, atacând imediat cutiile, iar Rodrigo mai aruncă o privire în direcția Laurei. Mânia din ochii lui era vizibilă, iar tânăra femeie se înfioră, chiar dacă știa că era adresată Carlotei. De acum, viitorul ei părea stabilit. Laura nu se gândea decât că-și dorește din toată inima ca reacția contesei să semene cu cea a Mariei.

Când coborî la cină, Rodrigo o aștepta în hol. Faldurile rochiei albastre de șifon pe care o alesese din colecția de rochii scumpe îi cădeau elegant în jurul gleznelor.

– Vino, șopti contele, privind-o cu admirație. Ești minunată și totul va fi bine. Din această clipă, întreg castelul te va proteja.

Cuvintele erau liniștitoare și frumoase, aducându-i o strălucire ireală, care rămase pe figura ei în timp ce pătrundeau în sala de mese.

Formalitatea intrării o făcu pe contesă să se ridice în picioare, brusc emoționată.

– Mamă, declară Rodrigo formal, vreau să ți-o prezint pe senorita Laura Marsh, care a fost de acord să fie soția mea.

Contesa trase aer în piept, iar Laura o privi neliniștită. Avea două motive s-o facă: pe de o parte, riscul unui șoc produs de emoție, pe de altă parte, eventualiatea să nu fie de acord. La urma urmei, era doar o asistentă medicală, poate nepotrivită pentru a fi următoarea contesă de las Montanas. Mai mult decât atât, știa foarte bine de unde provenea.

Pentru o secundă, femeia nu spuse nimic, apoi făcu un pas în față și o îmbrățișă pe Laura cu mai multă putere decât și-ar fi imaginat.

– Ultimele mele griji au luat sfârșit! Cred că și-a găsit nașul, murmură ea la urechea tinerei femei. Fă-l fericit, Laura!

Măcar dacă ar putea! Se întoarse să-l privească, iar bărbatul îi cuprinse umerii într-un gest în același timp protector și posesiv. Nu privise spre ea în acea clipă, deoarece se uitase spre Eduardo cu un zâmbet, dar simțise imediat că-l privește. Protecția pe care o promisese era deja în jurul ei.

Aprobarea lui Eduardo era vizibilă, iar bărbatul veni să-i sărute mâna. Laura se simți ca și cum descoperise brusc prezența unui frate. Carlota rămase pe loc, palidă și crispată.

– Haide, Carlota, spuse Rodrigo cu voce fermă, nu ne-ai urat toate cele bune. E foarte bine că ai fost aici în ultimele zile. Acum, după ce ai fost de față la logodna mea, poți să ne părăsești cu inima împăcată.

Cuvintele lui erau clare pentru toată lumea, inclusiv pentru femeia care se apropia încet.

O invita să plece cât mai repede, iar Laura spera că n-o va mai vedea vreodată.

– Voi fi invitată la nuntă, Rodrigo? întrebă ea zâmbind, dar cu ochi întunecați și mânioși.

– Desigur, dădu el din cap. Ar fi ciudat dacă n-aș face-o. Tatăl tău a fost cel mai bun prieten al tatei, și îmi imaginez că vei dori să mă vezi căsătorit cu Laura.

Laura se înfioră, speriată de expresia de pe figura Carlotei, chiar dacă brațul protector din jurul umerilor se strânse în jurul ei. Era ceva dintr-un animal sălbatic în ochii întunecați a spaniolei, o mânie care spunea că nu va ceda niciodată. Rodrigo spusese că este cam ciudată, dar acum era și mai clar. Chiar dacă buzele roșii zâmbeau, ochii ei erau reci. Din nou, brațul lui Rodrigo se strânse mai tare în jurul ei, încruntarea lui făcând-o să se retragă din fața persoanei care intrase deja în inimile celor de la castel.

Contesa dispăruse, iar contele o conduse pe Laura în hol, ținând-o de mână în timp ce mergeau spre masa lungă, acoperită cu flori. Mama lui aștepta acolo, împreună cu toți servitorii care fuseseră disponibili atât de repede. Formaseră un cerc imens, fiecare ținând un pahar de șampanie, cu fețe pline de bucurie și încântare, așteptând s-o vadă mai bine pe tânăra care va fi soția contelui.

Cutia în care se afla inelul era veche, destul de veche încât să fi fost cea originală, iar contesa scoase inelul și i-l întinse fiului ei. Rodrigo luă mâna Laurei cu degete sigure, strecurându-i inelul pe deget.

Ea ridică privirea, iar el o fixă cu intensitate, în ochii lui fiind vizibilă o emoție care aproape îi făcu inima să se oprească în piept. Era ca un fulger, dar pentru o clipă părură să fie singuri în holul imens.

Mâna lui puternică îi cuprinse degetele, prinzând-o posesiv de mână, privind-o în ochi cu o expresie solemnă.

– Ești a mea, murmură el doar pentru urechile ei. Acum, pe degetul tale strălucește inelul, și nu te voi lăsa să pleci. Dacă mă vei părăsi vreodată, te voi urma și te voi ucide.

Ridică mâna ei în aer, ca toată lumea s-o vadă, iar vraja cuvintelor lui fu ruptă de anunțul contesei:

– Logodnica lui Rodrigo Esteban Diaz, conte de las Montanas!

– Să trăiască! răsună un strigăt din toate piepturile celor adunați în marele hol.

Paharele se ridicară în aer, iar Rodrigo sărută mâna logodnicei lui.

Apoi, fu condusă de-a lungul holului și prezentată fiecărei persoane în parte, nume pe care nu le va reține, dar mâna ei era în siguranță în cea a contelui și nu se temea de nimic. Dimpotrivă, o izbucnire de fericire îi cuprinsese inima, dându-și seama că acum nimic n-o mai poate separa de bărbatul pe care-l iubește și care zâmbea acum lângă ea.

– Mă simt ca o prințesă, murmură ea, uimită că era în centrul acestei ceremonii tradiționale.

– Pentru prima oară, arăți cu adevărat vulnerabilă, răspunse el. Și te-aș lua în brațe ca să-ți calmez temerile, dar Maria e deja pregătită penru rolul ei și, din această clipă până la căsătorie, de talentele ei depinde viața noastră a amândurora. Mai ales a ta, dacă o să rămâi un dragon curajos sau te vei transforma într-o porumbiță timidă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, aruncând o privire spre cameristă, care era în centrul unui grup de femei care discutau cu hotărâre.

– Am ales-o să te păzească, zâmbi Rodrigo, și știu că o va face. Acum nu mai este propriu-zis servitoarea ta, ci paznicul tău. Mă bucur că avem o scuză să grăbim nunta, altfel toată lumea ar fi scandalizată, întrebându-se de ce este nevoie de această grabă aproape indecentă!

Laura se îmbujoră, simțind un semnal de alarmă când întâlni privirile hotărâte ale Mariei, dar degetele lui îi mângâiară ușor pielea sensibilă a brațului și fericirea ei era aproape completă.

De-a lungul timpului, multe cupluri se căsătoriseră astfel, în holul acesta imens. Probabil că nu fusese vorba despre dragoste de la început, dar nu toate căsătoriile fuseseră nefericite. Poate că, odată cu venirea copiilor, Rodrigo o va privi altfel, poate că într-o zi o va privi și cu dragoste, nu numai cu dorință.

Capitolul 9

Invitații la nuntă începuseră să se adune: rude îndepărtate, vechi prieteni, oameni pe care Laura nu-i văzuse niciodată și pe care probabil nici nu-i va mai vedea. Aproape toate camerele din castel erau pline, iar contesa părăsea camerele ei destul de rar, conserându-și cu înțelepciune puterile pentru sarcina care-i era rezervată ca mamă a ginerelui.

Pregătirile tradiționale erau ușor de urmărit, astfel încât foarte multe puteau fi lăsate pe mâinile altora. Cum Laurei nu i se dăduse voie să ajute, petrecea cea mai mare parte din timp stând de vorbă cu contesa, chiar dacă nu-i putea împărtăși toate temerile și suferințele.

Zilele se târau încet, și nu-l zărea pe Rodrigo decât la cină, când camera era plină de musafiri.

Se părea că era în regulă, tradiția era cea care dicta comportamentul tuturor, iar Maria părea să se fi schimbat acum dintr-o tigresă protectoare într-un dragon periculos care o urmărea peste tot. Tânăra femeie avea impresia că va fi certată și dacă va privi în direcția logodnicului ei.

Află că miresele din familia Montanas intră în catedrală singure, fără un braț care să le sprijine, iar explicația oferită de Eduardo nu i se păru prea amuzantă: probabil că în zilele strămoșilor lui Rodrigo,

mireasa era răpită și nu avea lângă ea nici un membru al familiei care s-o sprijine. Logodnica unui las Montanas intra singură în catedrală și parcurgea întregul drum în rochia albă și virginală, iar acest gând era destul de înspăimântător.

Pregătirile de amploare care aveau loc la castel începură s-o neliniștească, amintindu-i nesiguranța ei și gândurile că nu se potrivește cu acest rol. Era ceva pe care trebuia să-l înfrunte fără Rodrigo, deoarece acum îl vedea mai mult pe Eduardo decât pe viitorul ei soț. Acesta era atât de distant și de înstrăinat, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva regretă că fusese de acord cu cererea ei în căsătorie. Stătea cât mai departe de ea la masă, replicile lui erau vagi și politicoase, până când tânăra femeie începu să se simtă de-a dreptul străină.

Începu să se plimbe singură prin grădină, dar și această încântare era micșorată de grijile pe care și le făcea pentru contesă. Nu vor avea lună de miere, deoarece nici unul dintre ei nu voia s-o părăsească pe contesă, iar Laura petrecea cea mai mare parte din timp urmărind-o cu îngrijorare. Știa de la Miguel că echipa de medici va fi gata în ziua nunții, iar de atunci nu vor avea decât să aibă încredere în abilitățile lor.

În ziua de dinaintea nunții, avu loc o repetiție la catedrală. Contesa nu făcuse acest drum lung, așadar Rodrigo fu singurul care observă teama de pe figura Laurei când coborî din mașina lui Eduardo la întoarcerea la castel. Nu mâncase nimic la prânz, apoi fugise și de camera ei, incapabilă să mai suporte aglomerația și agitația din jur și vorbăria Mariei.

Era liniștitor să se plimbe prin grădină, dar ușurarea fu de moment, până când Rodrigo se opri în fața ei, făcând-o să tresară surprinsă. Probabil și el se hotărâse să facă o plimbare de unul singur și poate că o va acuza că încalcă tradiția, venind după el.

Laura se întoarse să plece, dar el o prinse de braț cu fermitate și o întoarse spre el, ridicându-i bărbia ca s-o privească în ochi.

– Vino! ordonă el cu o voce fără urmă de tandrețe. Luptă-te cu mine, strigă la mine, dar nu te teme.

– Dar... tradițiile?

– La naiba cu tradițiile! se răsti el, trăgând-o în brațe. Nu vreau decât să știu că nu mă vei părăsi, că ai destul curaj să stai cu mine în ciuda acestor lucruri străine, care te sperie.

Lumina din ochii lui o nedumerea, iar atitudinea lui nu i se părea prea încurajatoare.

– N-ar trebui să ne întâlnim singuri, îi aminti ea, iar figura lui se întunecă de supărare.

– Ți-am mai spus, nu fac decât ce vreau. Te-am văzut că vii aici. Ți-am văzut și fața la catedrală și la întoarcerea la castel. Vrei să mă părăsești.

– Nu! exclamă ea, începând să se enerveze din cauza atitudinii lui și a strânsorii dureroase. Nu sunt o școlăriță speriată. Voi fi soția ta, îți aduci aminte? Da, îmi este teamă, dar asta nu înseamnă că nu-mi voi respecta cuvântul dat. În Anglia am trăit o viață obișnuită și, dacă m-aș fi căsătorit cu David sau cu oricare alt bărbat, cineva, poate chiar un prieten, m-ar fi condus la altar. N-aș fi într-o catedrală imensă, în care să mă simt ca un star de cinema care nu-și aduce aminte replica. Da, mi-e teamă!

– Asta e tot? Vei face față unui viitor în care vei fi contesă de las Montanas și soția mea?

O privea cu intensitate în ochi, de parcă ar fi vrut să citească în sufletul ei, strângând-o atât de tare, încât protestă cu un geamăt.

– Nu mă pot abține, clătină el din cap. Sunt disperat să fii a mea. Nu te voi putea lăsa să pleci.

– Nu vreau să plec.

Laura era sigură că, dintr-un motiv sau altul, el avea nevoie de asigurări. Acest bărbat, obișnuit să trăiască după propriile reguli și decizii, avea un colț întunecat în inima lui care trebuia calmat și

liniștit, iar degetele ei îi atinseră fața cu tandrețe, gata să-și mărturisească dragostea.

El o privi surprins, începând să se relaxeze după izbucnirea de agresiune.

– Simți tandrețe față de mine? întrebă el cu o uimire aproape arogantă.

– N-aș îndrăzni, senor conte, replică ea zâmbind, dând la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte.

Zâmbetul lui fu singura recompensă pe care și-o dorise.

– Dulcea mea Laura, șopti el, uneori îmi spun că, la fel ca mine, ai îndrăzni să faci orice. Ceremonia nu e foarte lungă și se va încheia înainte să-ți dai seama. Restul vieților noastre este mai important. N-ai decât s-o vezi ca pe o zi mai dificilă de la spital.

Tânăra femeie râse tare, iar Rodrigo o lăsă singură, după ce o sărutase ușor pe buze. Nimic nu se schimbase, dar descoperise un loc sensibil în armura lui și care, în loc s-o deranjeze, o făcea să-l simtă mai aproape și mai uman.

Laura avu nevoie de tot curajul în ziua nunții. Se anunța o zi fierbinte, așa cum fuseseră și zilele trecute. Maria plânse și un șir întreg de slujnice se perindară prin apropiere, trăgând cu ochiul și șoptind între ele, în timp ce era pregătită pentru ceremonie. Când ajunse în catedrală, era deja rece ca gheața, în ciuda căldurii zilei și a trenei lungi a rochiei.

Rochia grea de mătase și părul argintiu o făceau să arate ca o apariție de vis, iar tradiția fu perturbată, pe măsură ce oaspeții se întoarceau uimiți s-o admire, în timp ce pășea încet spre altar.

Fără un văl sub care să se ascundă, tânăra femeie își spuse că nu va ajunge niciodată, sau că va face o greșeală îngrozitoare, cum ar fi să se împiedice. Ridică însă bărbia și își îndreptă spatele, pășind cu hotărâre, chiar dacă picioarele îi tremurau. O zi mai dificilă de spital. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze, chiar dacă ochii îi rămaseră mari și neliniștiți.

Apoi, Rodrigo întoarse capul, privind-o lung din cap până-n picioare, fixându-se apoi pe fața ei speriată. Zâmbi ușor și făcu un pas s-o întâmpine, cu mâna întinsă. Laura își aminti declarația lui: "la naiba cu tradițiile", în timp ce contele de las Montanas își conduse singur mireasa la altar, fără să-i pese că încalcă și ultima tradiție.

Se întoarseră apoi la castel pentru petrecerea de după ceremonie, iar tânăra femeie avu impresia că numărul oaspeților crescuse, deși nu mai conta. Oricât ar fi părut de ciudat, era fericită, mai fericită decât fusese vreodată, chiar dacă în timpul ceremoniei soțul ei redevenise un străin înalt și întunecat, mereu atent la tot ce se petrecea în jurul lui. Chiar dacă ceremonia propriu-zisă luase sfârșit, oaspeții dădeau dovadă de un formalism și un comportament rigid care o făcea să creadă că marea lor majoritate aveau titluri nobiliare. Încercă să nu se lase impresionată de aroganța unor persoane, dar rareori înțelese despre ce este vorba din conversația purtată cu repeziciune. Era imposibil să creadă că era acum contesă de las Montanas, soția acestui spaniol înalt și curtenitor, dar care nu știa să zâmbească.

Laura fu cea care o observă pe contesă dispărând cu discreție după primele toasturi, iar instinctul o făcu s-o urmeze. Contesa era în apartamentul ei, atât de dornică să fie în siguranța propriei camere, încât lăsă ușa deschisă iar Laura se putu strecura încet în spatele ei și o văzu lăsându-se să cadă pe un scaun.

– Mă simt bine, se întoarse ea la auzul pașilor Laurei, străduindu-se să se îndrepte în scaun, dar tânăra femeie nu fu păcălită.

– Îl voi chema pe medic.

Se îndreptă spre telefon și descoperi că avusese dreptate, deoarece contesa nu făcu nici o încercare s-o împiedice.

Era foarte târziu, iar Laura tresări pentru a zecea oară, simțind că ochii i se închid. Stătea împreună cu Rodrigo de ore întregi în spital, așteptarea monotonă fiind întreruptă de nesfârșitele cești de cafea și de sunetul pașilor lor.

Nu putea decât să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru viteza cu care se mișcase Miguel, adunând echipa de medici și făcând pregătirile pentru operație. Așadar, contesa fusese dusă direct în sala de operații.

Rodrigo fusese tăcut în tot acest timp, iar Laura era neliniștită din mai multe motive. Nu putea suporta s-o piardă pe contesă acum și, dacă ea va muri, Rodrigo se va transforma într-o statuie de gheață, dând vina pe ea pentru că-l convinsese să accepte operația.

Își aminti uimirea oaspeților când apăruse în mijlocul lor în blugi și cămașă albastră, dând la o parte toată formalitatea și acționând cum îi spuneau anii de practică. Privirile uimite nu însemnaseră nimic pentru ea, în timp ce se îndreptase repede spre Rodrigo. El părăsise petrecerea fără o privire în urmă, urmând-o în mașina lui în timp ce ea urcase în ambulanță împreună cu contesa.

Această perioadă scurtă, împreună cu femeia palidă și obosită, o făcea pe Laura să-l privească acum cu dragoste și compasiune pe bărbatul de lângă ea, deși el aproape nu-și dădea seama că ea era acolo.

– Laura, trebuie să stau de vorbă cu tine, spusese contesa, respirând cu greutate.

– Nu, mai târziu. Acum trebuie să vă odihniți și să nu spuneți nimic.

Dar contesa era prea neliniștită să se poată odihni, iar tânăra femeie, conștientă că neliniștea îi putea face mult rău, o lăsă să vorbească.

– Înainte să mă internez în spital, trebuie să-ți spun despre Rodrigo. Dacă voi muri, nu vei afla niciodată, și trebuie să știi.

Mâinile contesei o prinseseră cu ultimele puteri.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, dar voiam să fie fericit și am așteptat. Nu sunt foarte bună la înșelătorii, dar pentru Rodrigo aș face orice.

– Desigur, spusese Laura. Orice mamă ar face la fel pentru fiul ei.

– Nu este fiul meu.

Șocul o făcuse pe Laura s-o privească uimită, iar femeia continuase:

– Felipe și cu mine ne-am cunoscut în Anglia, unde el își făcea studiile. Era foarte tânăr, tata era unul dintre profesorii lui și venea deseori la noi. Ne-am îndrăgostit unul de altul, iar el m-a cerut de soție. Am refuzat. Știam că nu voi putea avea copii și, de asemenea, știam că este datoria lui să aibă un moștenitor. S-a întors în Spania și apoi am aflat că s-a căsătorit cu o femeie pe care o cunoscuse la Madrid. Și ea era englezoaică, presupun că de aceea s-a căsătorit cu ea.

Femeia oftase, iar Laura încercase s-o oprească.

– Era o fată slabă și speriată, nepotrivită pentru Felipe și pentru rolul de stăpână a castelului, continuase contesa cu hotărâre. După nașterea lui Rodrigo, a hotărât să fugă de responsabilități. Dispărea pentru o vreme, oriunde numai să fie cât mai departe de poziția pe care n-o putea susține. Fiul ei avea cinci ani când a plecat din nou, iar Felipe n-a mai putut s-o aducă înapoi: a fost ucisă pe un versant al muntelui, de o inundație. Oricum, noi încă ne iubeam, iar Felipe a venit după mine. Îl adusese cu el pe Rodrigo, un băiețel întunecat și tăcut, care înțelegea mai multe decât se crezuse la prima vedere. Se simțea respins. Se simțea ca și cum fusese părăsit, pentru că nu însemna nimic pentru ea. Mi-a luat foarte mult timp să-l fac să înțeleagă că nu putuse accepta responsabilitățile Castelului de Foc și povara statutului. În cele din urmă a înțeles și n-a mai vorbit despre ea. De la început, mi-a spus "mamă" cu vocea lui rece și fermă și n-a mai avut încredere în nici o altă femeie. Au fost multe femei în viața lui, draga mea, dar nici una nu l-a făcut fericit. Când te-am văzut, când am văzut ce efect ai asupra lui, cum i-ai rezistat și cum l-ai înfruntat, am sperat că și-a găsit perechea. Dacă îl părăsești, o să-i distrugi viața pentru totdeauna.

– Îl iubesc, spusese ea, gândindu-se cu milă la băiatul rămas singur, care crescuse în sălbăticie, capabil de afecțiune doar pentru femeia care-i umpluse golul din viață când era singur și vulnerabil.

Își dădea seama că nu va mai permite să mai fie vulnerabil vreodată. Înțelegea foarte bine de ce sentimentele lui nu puteau fi altceva decât dorință și poate, cu timpul, prietenie.

Laura aruncă o privire spre soțul ei și tresări, descoperind că o privea încruntat.

– Lasă-mă să-l trimit pe Eduardo să te ducă acasă, spuse el calm. Ai avut o zi foarte obositoare. Arăți epuizată.

– Nu, vreau să rămân, declară ea, ridicându-se în picioare și începând să se plimbe.

Trebuia să rămână și simțea că restul vieții ei depindea de supraviețuirea contesei. Acum înțelegea de ce Rodrigo se temuse atât de operație: nu putea să-și permită să piardă singura femeie care-i fusese sprijin în copilărie.

Era dimineață, când Laura deschise ochii. Lumina pătrundea prin perdele, dar era sigură că era deja la castel. Memoria îi reveni imediat. Operația fusese un succes, iar contesa supraviețuise. Își amintea că se urcase în mașină după ce li se spusese că n-o pot vedea, dar amintirile se opreau aici.

Soneria telefonul o făcu să tresară și să se întoarcă, dar mișcarea încremeni la jumătate, descoperind că Rodrigo era lângă ea. Capul lui acoperit cu păr întunecat se odihnea pe pernă, iar în cele din urmă soneria telefonului reuși să-l trezească.

Cu un geamăt, se ridică într-un cot și ridică receptorul.

– Da?

Laura era fascinată de vocea lui profundă, ca mârâitul unui tigru și de pielea întunecată, vizibilă odată cu alunecarea cearșafurilor. Era clar că era gol sub așternuturi. O privire rapidă spre propria persoană o liniști. Ea nu era goală, reușise să se îmbrace în cămașa de noapte care o aștepta.

Nu-și dădea seama ce se vorbea, dar conversația fu destul de lungă și Rodrigo se rostogoli pe spate, cu receptorul în mână, făcând din

când în când câte un comentariu scurt. Brusc, și el păru să-și dea seama unde se află, deoarece privirea întunecată se îndreptă spre ea. Se priviră lung, conștienți că se aflau în apartamentul nupțial al castelului.

În cele din urmă, el lăsă receptorul jos, fără să-și ia ochii de la ea, și se întoarse pe o parte.

– Se simte bine, murmură el cu blândețe. Era Miguel. A avut o noapte liniștită și, chiar dacă nu avem încă voie s-o vizităm, își revine repede.

– Mă bucur, dădu ea din cap, știind că ochii ei erau mari și speriați. Cum... cum am ajuns aici?

– Te-am adus în brațe în această dimineață, senora contesă, o ironiză el. Erai epuizată și ai adormit în mașină înainte să ajungem la castel. Te-am adus în camera noastră. După cum spunea Maria, arătai ca o mică fantomă adormită.

El se opri, urmărind amuzat privirile ei, care treceau de la pieptul lui întunecat la albeața imaculată a cămășii de noapte.

– Maria a... începu ea

– În nici un caz! N-are voie în apartamentul nupțial și știe acest lucru. Zilele în care trebuia să aibă grijă de tine au luat sfârșit. De altfel, adăugă el ridicând o sprânceană, cred că e de datoria mirelui să-și pregătească mireasa epuizată pentru culcare.

Tânăra femeie se îmbujoră, iar soțul ei întinse o mână s-o mângâie încet pe obraz.

– Ai fost foarte cuminte, o informă el. Am fost foarte tentat să las cămașa de noapte pe scaun, dar erai o tentație prea mare... M-am străduit să te îmbrac și am rămas pe partea mea de pat toată noaptea. Nu pot spune că am dormit bine. Nu așa mi-am imaginat noaptea nunții.

Laura închise ochii, amețită la vederea dorinței de pe figura lui, simțind cum tot corpul i se tensionează în așteptare, respirând deja mai repede, deși nici măcar n-o atinsese.

Îl simți mișcându-se spre ea, apoi prinzând-o în brațe și acoperindu-i fața cu sărutări. Un fior o cuprinse, iar el veni mai aproape.

– Să nu-ți fie teamă, draga mea, șopti el. Ne dorim unul pe altul; lasă ca totul să vină de la sine.

Tonul vocii lui profunde și liniștite, mângâierile delicate o făcură să se relaxeze, dar și să se apropie mai mult de el. Încă pe jumătate adormită, era vulnerabilă, iar el o trata cu o blândețe de care nu-l crezuse capabil. Se întoarse să-l sărute, căutându-l cu pasiune, dar el se retrase, dându-i voie doar să-l atingă ușor.

– Încet, frumoasa mea Laura, murmură Rodrigo. Încet, până când focul va începe să ardă.

Mâinile lui coborâră apoi spre umeri, trăgând-o spre el și strecurându-și degetele sub bretelele cămășii de noapte. Laura gemu, simțind mângâierea intimă și neașteptată, iar curând buzele urmară traseul degetelor. Trase încet de bretele, eliberând-o treptat din închisoarea de mătase albă, mângâindu-i pielea moale a abdomenului.

Tânăra femeie se înfioră de teamă în clipa în care el dădu la o parte cuverturile, arzând-o cu privirea lui întunecată. Dar soțul ei o calmă cu mișcări blânde, făcând-o să-și revină înainte să se apropie din nou de ea, sărutând-o cu pasiune până când un sunet gutural îi scăpă de pe buze.

– E în regulă, spuse el încet, mângâindu-i picioarele lungi. Nu-ți fie teamă să spui ce simți, mica mea porumbiță argintie. Aceleași sentimente sunt și în mine. Nu ești singură.

Continuă s-o sărute cu pasiune, mai intim decât o făcuse vreodată. Chiar dacă era speriată, Laura era prea prinsă în vârtejul pasiunii ca să protesteze. Mângâierile și sărutările lui o purtau pe culmi pe care nu mai fusese vreodată, făcând-o să simtă o nevoie arzătoare.

Cuprinsă de fiori, îl strânse cu putere în brațe, tremurând și privindu-l rugător. Corpul lui puternic se cutremură, iar bărbatul murmură la urechea ei:

– Pentru numele lui Dumnezeu, vino la mine!

Dincolo de durerea momentană, se întinseră valuri de plăcere și de senzații noi și neobișnuite. Totul dispăru în jurul lor, iar lumea se învârti din ce în ce mai repede, ridicându-i pe culmile pasiunii.

Laura pluti încet înapoi la realitate, conștientă abia acum de totul din jur, de corpul lui puternic întins lângă al ei. Rodrigo se mișcă încet, punându-i capul pe piept, și strângând-o în brațe cu pasiune.

Contele rămase tăcut o vreme, până când Laura începu să se simtă ciudat, de parcă l-ar fi dezamăgit.

– A fost în regulă? șopti ea în cele din urmă, fără să mai poată suporta tăcerea.

Dacă îl dezamăgise, voia să știe.

– În regulă? se întoarse el s-o privească. Prima dată când te-am văzut în pădure, când ți-am văzut frumusețea, când te-am ridicat în brațe, mi-am spus că o să mă duci în paradis. Am fost în paradis, și a fost atât de bine, încât vom merge din nou, împreună.

Văzându-i expresia, râse ușor, tachinând-o.

– Azi nu putem merge la spital. În castel sunt încă oaspeți pe care nu țin neapărat să-i văd. Mi-e teamă că suntem prinși în camera aceasta. Ce putem face? O să stăm în pat, făcând excursii repetate în lumea pe care am descoperit-o împreună.

Laura îl prinse în brațe, trăgându-l mai aproape, dorindu-și din toată inima să-i spună cât de mult îl iubește, dar neavând curajul.

– Mă încurajezi, draga mea, șopti el încet, sărutându-i sânii goi.

– Aveți nevoie de încurajări, senor conte? întrebă ea râzând.

– Nu când sunt în brațele tale, contesă, clătină el din cap, trăgând-o în brațe. Hm, cred că ți-e foarte foame, mica mea. Ieri n-ai mâncat nimic, sau așa susține Maria. În curând, voi cere un mic dejun imens, dar mai întâi îmi voi potoli o foame pe care n-o pot satisface decât cu tine.

Dornică din nou să-i aparțină, Laura se mulă pe corpul lui puternic, copleșită de fericire. Ochii întunecați care o fixau erau aprinși ca de un foc interior.

– Ești a mea, murmură el cu pasiune. Îmi aparții, vei fi mama copiilor mei, și vei sta lângă mine până la moarte. Dacă mă vei părăsi vreodată, te voi găsi și te voi ucide!

Mângâierile și săruturile lui aprinse îi alungară teama de moment, iar valurile pasiunii îi purtară din nou pe culmile lor.

– Știi că acum ești a mea pentru vecie? o întrebă el cu voce răgușită.

– Știu, Rodrigo, dădu ea din cap, cuprinzându-l cu brațele și sărutându-l cu tandrețe.

– Sunt prins în vraja ta, așa cum te-am prins și eu pe tine, murmură el. O să trăim împreună și o să murim împreună, micuțo. Dar nu ne vom despărți niciodată.

– Asta este tot ce vreau, Rodrigo, îl asigură ea cu voce blândă. Să fiu cu tine și să încerc în fiecare zi să-ți fiu pe plac.

– Cum ai putea să nu încerci? zâmbi el, cercetându-i fața cu o privire pătrunzătoare.

Laura închise ochii, încercând să scape de privirile lui. Ar fi fost o nebunie să-i spună că-l iubește. Poate că într-o zi, când vor avea copii, când se va simți sigură pe poziția și pe căsătoria lor, poate o să-i spună, scăpând pentru întotdeauna de teamă.

– Cred că e timpul să te hrănesc, declară el, ridicându-se din pat și trăgând-o spre el. Poți să faci o baie, în timp ce mă ocup de meniu.

Când privirile lui alunecară peste corpul ei gol, Laura se îmbujoră. El începu să râdă și o ridică în picioare, îndreptând-o cu fața spre baie.

– Pot să-ți promit că te voi vindeca repede de timiditate, o asigură el. Dacă mă aștepți, putem face duș împreună.

Râsul lui încă îi răsuna în urechi, în timp ce se îndrepta în grabă spre sala de baie.

Capitolul 10

Câteva zile mai târziu, în timp ce se întorceau de la vizita făcută contesei la spital, Laura rămase tăcută, stând pe scaunul din dreapta lui Rodrigo. Drumul împădurit spre castel o încânta întotdeauna, cu copacii lui magnifici, în umbra cărora păreau că se ascund creaturi de poveste.

Aruncând o privire spre ea, Rodrigo încetini și se lăsă pe spate, aruncând apoi o privire în jur.

– Îți place foarte mult acest drum, nu-i așa?

– Da, dădu ea din cap. E atât de secret și de... sigur.

– Te simți în siguranță cu mine?

Ochii lui misterioși păreau la fel de greu de pătruns ca umbra de sub copaci.

– De ce nu m-aș simți? răspunse Laura, întorcând capul. Suntem căsătoriți și încep să mă obișnuiesc și eu cu viața pe picior mare.

Nu voia să-l critice sau să-l ironizeze, dar respirația lui grăbită îi spuse că o făcuse.

– Nu vorbesc despre lucruri materiale și concrete. Te-am întrebat dacă te simți în siguranță cu mine, insistă el, privind-o cu calm. Îmi dau seama că ești foarte controlată, dar uneori ești de-a dreptul retrasă.

Laura, cât va dura până când viețile noastre se vor amesteca ziua la fel de bine cum o fac noaptea?

Obrajii ei roșii părură să-l irite și să-i arunce o privire de exasperare amestecată cu ceva care, dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi putut fi disperare.

Din noaptea nunții, surprinsese de câteva ori pe figura lui această expresie, dar care dispărea imediat. Uneori simțea ochii lui care o urmăreau cu atenție, studiind-o ca și cum ar fi dorit să-i citească în suflet. În acele clipe, se simțea stingheră, spunându-și că nimeni nu poate avea afecțiunea lui, în afară de contesă.

Era nerăbdător să fie liber, să încalece pe Diablo și să se piardă în sălbăticia dealurilor, căutându-și pacea. Dacă ar fi iubit-o, ar fi fost altfel. Dar n-o iubea și nici nu se prefăcea.

Nu avea ce să spună, iar ambii soți continuară drumul în tăcere. Nu se certau, deoarece orice neînțelegere era rezolvată foarte repede de Rodrigo. La primul semn că nu sunt de acord într-o privință, o lua în brațe și o subjuga imediat. După câteva încercări, Laura nu mai avea nici o dorință să i se mai opună.

– Ce naiba caută aici?

Exclamația lui o luă prin surprindere.

– Cine?

Din câte putea spune, nu era nimeni prin apropiere. Curtea era goală, luminată de soare.

– Carlota! Tocmai a intrat în grajd. Am recunoscut de departe bluza aceea hidoasă de un verde deschis, pe care o poartă în zilele cu ceață. Am văzut-o!

Opri repede mașina, sărind de pe locul șoferului și ocolind mașina să-i deschidă portiera.

– Intră în casă!

Era un ordin, iar el se întoarse spre grajd, îndreptându-se cu pași mari spre el, fără să întoarcă nici o clipă privirea. Orice ar fi văzut, era

hotărât să investigheze, și era mânios. Laura avea impresia că se înșelase și începu să se îndrepte spre ușa de la intrare, dar abia se mișca. O cuprinse brusc un sentiment ciudat.

Simțurile ei erau alertate, iar instinctul o avertiză că este ceva în neregulă. Se întoarse imediat spre grajd, urmându-l pe Rodrigo, cu sentimentul unui pericol.

Făcuse câțiva pași, când nechezatul unui cal dinspre grajduri o înlemni. Nici măcar nu avu timpul să pășească înainte, că Diablo țâșni din interior.

Părea ca o viziune din iad, cu coama strălucind, cu ochii mari și sălbatici, dând din cap cu frenezie. Pentru o secundă rămase pe loc, dornic să găsească o ieșire, dar mașina bloca ușa. Laura, luată prin surprindere, făcu greșeala să se miște. Armăsarul o văzu imediat și se îndreptă în goană spre ea. Un singur gând plutea în mintea ei: "Vrea să mă omoare!"

Știa că dacă se va întoarce să fugă, armăsarul o va călca în copite; dinții dezveliți erau un semn clar al intențiilor lui. În copilărie văzuse un cal atacând într-un mod asemănător și știa că n-are nici o scăpare, dacă nu reușește în vreun fel să-l distragă. Îl văzu pe Rodrigo ieșind în fugă din grajd, urmat de doi grăjdari, dar era imposibil să ajungă la timp. Singura ei soluție era să-și păstreze sângele rece.

În ultima clipă, Laura reacționă, țipând și dând din brațe, rotindu-și poșeta, iar calul se opri o secundă, cu ochi injectați. După cum se așteptase, se ridică pe picioarele din spate, dând din copite și nechezând într-un mod pe care nu-l crezuse posibil. Părea de-a dreptul ieșit din minți.

Făcu o mișcare laterală, evitând lovitura care ar fi fost mortală. Știa foarte bine că nu va mai reuși să repete mișcarea; armăsarul era prea rapid, prea hotărât, prea isteț. Se dădu înapoi, pregătit să atace din nou. Rodrigo ajunse la el chiar în acea clipă.

Palid la față și părând capabil de crimă, făcu singurul lucru posibil, repezindu-se la cal ca un fulger și lovindu-l în umăr, în cel mai sensibil loc. Calul se clătină și căzu.

Contele și cei doi grăjdari fură imediat asupra lui, legându-l cu frânghii solide.

– Pușca! strigă Rodrigo, sărind în picioare, cu mâna întinsă spre pușca de vânătoare pe care o ținea un al treilea grăjdar.

Laura rămase nemișcată. Înfruntase moartea ani de zile, iar acum frumosul armăsar se afla în fața sfârșitului.

Diablo se străduia să se ridice, dar îi era imposibil. Cu toate acestea, părea într-o furie distructivă, clătinându-și capul puternic, cu coama magnifică udă de sudoare... și de altceva!

– Stai! Rodrigo, așteaptă!

Laura alergă spre ei, evitând dinții calului și ignorând strigătul soțului ei, prinzându-l de braț ca să-i arate sângele ce curgea în valuri de sub coama armăsarului. Zăriră cu toții ceea ce observase și ea– mânerul unui pumnal se ivea din gâtul armăsarului, pe jumătate ascuns de coama deasă. Lucrătura scumpă nu lăsa urmă de îndoială; cu toții văzuseră pumnalul. Era unul din cele două expuse împreună cu alte relicve în marele hol al castelului.

Rodrigo îl scoase din rană, înjurând cu asemena furie, încât Laura avu impresia că o să-i ia foc urechile. Din fericire, nu înțelegea ce spune, dar era suficient să vadă figurile speriate ale grăjdarilor. În timp ce animalul se înfioră, toți își dădură seama ce-l adusese într-o asemenea stare.

– Bietul de tine!

Laura întinse batista spre rană, ca un pansament care să oprească șuvoiul de sânge, iar calul întoarse capul.

– Laura!

Rodrigo nu fu destul de rapid s-o împiedice, dar neliniștea lui era inutilă.

Nebunia îl părăsise pe Diablo, care acceptă palma ei liniștitoare.

– Dumnezeule! Dacă mai îndrăznești să riști atât de mult, o să te bat! se răsti Rodrigo, ridicând-o în picioare, dar scăpă repede de furia lui, căzând într-un leșin profund.

Când își reveni era în pat, iar capul o durea cumplit.

– Te-ai lovit la cap, o anunță Rodrigo, înlocuind compresa pe care o ținuse pe fruntea ei. Ești cam prea rapidă pentru mine. Acum înțeleg de ce ai nevoie de bonetă, glumi el.

– Nu l-ai împușcat pe Diablo, nu? întrebă ea neliniștită.

– Nu, clătină el din cap. Mi-ai spus să aștept și asta fac. Este calm și se poartă normal. E clar că durerea i-a provocat criza de nebunie, dar a încercat să te omoare. Nu mai pot avea încredere în el.

– Nu vreau să-l omori, șopti ea, cu lacrimi în ochi.

– Nu pot să-ți risc viața, dar vom discuta despre acest lucru cu altă ocazie, răspunse soțul ei, ștergându-i lacrimile. De ce m-ai oprit? Acum s-ar fi terminat. Ți-ai riscat din nou viața, apropiindu-te de el. De ce?

– Îl iubești, dădu ea din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Știu ce înseamnă pentru tine. Eduardo spunea că te liniștești doar cu Diablo, călărind prin pădure. Știu că în ultimul timp ți-ai dorit s-o poți face.

– Ți-ai riscat viața ca să salvezi un animal la care credeai că țin foarte mult? exclamă Rodrigo, privind-o nedumerit. Ai crezut că-mi va părea rău de el? Că merita riscul vieții tale? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Laura închise ochii, incapabilă să-l privească.

– Ai nevoie de el, șopti ea. N-aș fi putut să îndur să suferi după pierderea lui.

– De ce, Laura? o prinse el în brațe cu putere. De ce nu trebuie să sufăr?

– Te iubesc, declară ea cu ochii în lacrimi, întorcându-se să-l privească. Știu ce părere ai despre dragoste. Știu că nu vrei să te

iubesc și că nu mă vei iubi vreodată, dar nu-mi pasă. Te iubesc, iar asta îmi e de-ajuns.

– Nu e de-ajuns! exclamă el, ridicând-o în brațe. Dragostea mea! Crezi că n-am nevoie de dragostea ta? Că n-o vreau? Am avut nevoie de ea din clipa în care te-am zărit. Dar mi-a fost atât de teamă! Suntem diferiți în foarte multe privințe, soare și umbră, veniți din lumi diferite. Aveai o carieră, o viață care nu mă includea, dar trebuia să fii a mea, oricum ar fi fost. Ai fost încăpățânată din prima clipă, dar era teamă în ochii tăi când mă priveai. Știam că, dacă îți vei da seama că m-am îndrăgostit de tine la prima vedere, o să pleci din Spania atât de repede, încât o să am nevoie de câteva luni bune pentru a te găsi. Mi-aș fi petrecut întreaga viață căutându-te! Am zărit ochii tăi strălucitori, firea ta focoasă și asta a fost tot! Știam că dacă voi declara că vreau să pleci, te vei încăpățâna să rămâi, doar din...

– Din spirit de contradicție? îl ajută Laura, zâmbind.

– E un cuvânt potrivit?

– Descrie foarte bine reacția mea față de tine, râse ea, mângâindu-i fața cu degetele. Dar Eduardo a spus...

– Eduardo nu știe tot, draga mea. Nu știa decât că ești aici. I-am dat telefon la Cordoba și i-am spus: "este aici, am găsit-o". A venit foarte repede acasă, ca să te cunoască. Tot ce ți-a spus era intenționat în favoarea mea, zâmbi Rodrigo. Ce idee, că am atâta nevoie de acest cal! N-am mai călărit din ziua în care te-am găsit, cu excepția zilei când am mers împreună la plimbare. Nu voiam decât să stau cât mai aproape de tine.

Bărbatul oftă profund.

– Cu fiecare zi, te iubeam mai mult. Ești tot ce-mi trebuie. Dacă am dragostea ta, am la dispoziție întregul paradis.

O sărută pe frunte cu blândețe, apoi se încruntă cu hotărâre.

– În ceea ce-l privește pe Diablo, voi lua un alt cal.

– Nu! insistă Laura. Vreau să-l păstrezi.

A suferit mult, de aceea a reacționat astfel. O să mă placă, în cele din urmă.

– Nu te placem cu toții, în cele din urmă? râse soțul ei. Nu cred că există vreo persoană de la castel care să nu fie cucerită de tine. Eu, cel mai mult.

După ce Miguel declară că este în regulă, Laura fu ajutată să se așeze confortabil în pat de Maria, căreia i se permise să stea cu stăpâna ei în timp ce Rodrigo se îndreptă spre grajd. Când se întoarse, arăta mânios. Mai mult decât atât, părea dornic de răzbunare.

– A fost Carlota, mârâi el. Nu ți-am spus că i-am zărit bluza? A intrat în grajd, spunând că vrea să călărească până la întoarcerea noastră și că va pune singură șaua pe cal. Am văzut-o când fugea, avea mașina parcată în pădure. Poate chiar am trecut pe lângă ea. O să mă duc mâine s-o întreb cum i-ar plăcea să petreacă o vreme la rudele ei din Mexic. Cred că se va simți mai bine acolo decât la închisoare.

Ieși din cameră ca o furtună, dornic să facă o baie, iar Laura fu mulțumită că nu era în pielea Carlotei. Rodrigo era un dușman periculos, iar Carlota făcuse o greșeală imensă. Laura nu avea nici o intenție să intervină.

Stătea în pat, gândindu-se la această situație, când soțul ei se întoarse de la duș.

– Te mai doare capul, draga mea? întrebă el încet, iar când tânăra femeie clătină din cap, adăugă: dacă nu, de ce ești atât de tăcută și de gânditoare? Ai descoperit că totuși nu mă iubești?

Chiar dacă glumea, ochii lui erau neliniștiți, iar Laura îi întinse brațele, privindu-l cu afecțiune.

– Trebuie să stăm de vorbă, îl anunță ea. Trebuie să lăsăm să apară la iveală toate gândurile, îndoielile și temerile noastre.

Bărbatul se retrase, privind-o întrebător, dar Laura nu mai voia să existe secrete.

– Rodrigo, știu despre mama ta.

Contesa mi-a spus în drumul spre spital, când credea că poate muri. Vrei să stăm de vorbă?

– Nu! mârâi el, întorcându-i spatele o secundă, apoi privind-o cu ochi îngustați. De aceea spui că mă iubești? Asistenta medicală a ieșit la iveală și-i este milă de mine?

– Rodrigo, când ești cu mine, nu mă simt ca o asistentă medicală, răspunse ea cu calm. Mă simt ca o femeie. Presupun că-mi pare rău de tine, dar nu din milă, ci din prea multă dragoste. Ai o mamă care te-a iubit din copilărie, iar faptul că nu te-a născut ea nu înseamnă aproape nimic. Poate că ar trebui să-mi fie milă de mine; nu mi-am cunoscut mama, iar tata a murit de ceva timp. Nu mai am pe nimeni.

– Mă ai pe mine!

Rodrigo se apropie de ea, trăgând-o în brațe.

– Nu mai ai nevoie de nimeni. Am destulă dragoste pentru o duzină de familii!

– Așa te iubesc și eu, dădu ea din cap. Nu vreau să mai plângi pentru o femeie pe care abia ai cunoscut-o. Ai o mamă minunată și o soție care te adoră. Să lăsăm întunericul pentru lumina soarelui!

– Creatură vicleană! zâmbi el larg. Folosești propriile mele arme împotriva mea. Trebuie să fiu mai atent, dacă vreau să-mi păstrez mica pasăre argintie.

O cuprinse cu brațele, trăgând-o spre el și sărutând-o cu pasiune.

– Cine te-a îmbrăcat în cămașa aceea? murmură el. Știi că va ajunge pe podea.

– Maria m-a ajutat să mă pregătesc pentru culcare, șopti ea. Nu voiam să-i dau explicații, așa că am făcut cum a vrut.

– Și acum, vei face cum vreau eu?

– Dar pot să te opresc?

Se priviră cu intensitate, zâmbind ademenitor.

– Poți să te lupți cu mine, iubito, dar presupun că-mi va face plăcere, declară el, aruncând cămașa de noapte pe podea.

Palma lui cu degete răsfirate se plimbă pe pielea sensibilă.

– Acum nu mai sunt surprins când te ating, șopti el. Acum, fiecare parte din tine îmi este cunoscută. Te mângâi cu amintirea trecutului, bucuria prezentului și nerăbdarea viitorului.

– Ești atât de frumos! șopti Laura, prinzându-i fața în palme.

– Eu? Frumos?

Bărbatul se retrase, zâmbind surprins.

– Perfect, îl asigură ea, sărutându-l cu pasiune. Ca un zeu din pădure, întunecat și puternic. Crezi că și copiii noștri vor semăna cu tine? Adevărați Montanas?

– Va trebui să vedem, nu crezi? Cine știe? Nu e decât un singur mod de a afla...

Cuvintele se pierdură în murmure de plăcere.

Câteva luni mai târziu, Rodrigo se plimba împreună cu Laura prin grădină, admirând castelul în lumina blândă a toamnei.

– Așteaptă, o cuprinse contele cu brațul, în timp ce se îndrepta spre banca pe care stătea contesa, însoțită de Eduardo și de Miguel. Nu vreau să te împart încă. Încă îl suspectez pe doctorul Hernandes; chiar și acum cred că simte ceva pentru tine. Te-a vrut pentru el, dar ești a mea, doar a mea, adăugă el posesiv, mângâindu-i pântecele proeminent.

– N-are decât un interes profesional, îi spuse Laura cu severitate, întorcându-se să-l privească. Dacă asta crezi, poți cere un alt medic pentru naștere, dar e cazul să te decizi. Nu se știe niciodată.

– Nu, draga mea, clătină el din cap. E cel mai bun. Poate sunt prea posesiv. Mă ierți?

– Ah, ador această stare, râse ea. Mi se face pe plac, sunt răsfățată și alintată. Uneori, trebuie să mă ascund de mama ta și de Maria.

– Ești obosită? întrebă el neliniștit. O să te duc în brațe.

– Pe amândoi? îl ironiză ea.

– Da, frumoasa mea, o asigură el.

Dacă nu ești obosită, mă gândeam că poate vom admira focurile.

Laura era dornică să revadă spectacolul. Trecuse atâta timp de când urmăriseră împreună dansul flăcărilor!

– De ce te-ai purtat atât de ciudat când am venit aici prima oară? întrebă ea brusc, amintindu-și cearta de la întoarcere.

– Ah! Era necesar să nu vezi sfârșitul jocului, mărturisi el, prinzând-o în brațe.

– Acum vreau să-l văd! declară tânăra femeie cu hotărâre.

– Acum nu mai este nici un pericol, murmură el. Ești deja a mea.

– Cred că vreau să aflu care este acel motiv misterios, insistă Laura.

– E vorba despre o legendă, draga mea, explică Rodrigo. La castel sunt destul de multe legende, după cum ai aflat, dar aceasta este cea mai puternică. Când contele de las Montanas se îndrăgostește, iubita lui nu trebuie să vadă finalul până când nu este a lui. Dacă o va face, nu va fi adevărata lui dragoste. Din cauza acestei legende nu te-am lăsat să vezi finalul.

– Mă iubeai încă de atunci? întrebă ea, visătoare.

– De când te-am văzut prima oară, inima mea a fost vrăjită, murmură el.

– Rodrigo, ești superstițios! îl tachină ea, privindu-l cu dragoste.

– Nu neapărat, zâmbi el. Suntem în secolul douăzeci, nu? Dar e mai bine să fii în siguranță, decât să-ți pară rău, nu crezi?

– Contesa știe despre flăcări? întrebă Laura, sprijinindu-se de soțul ei.

– Desigur! Este foarte legată de tradiții.

– Ce bine ar fi fost dacă aș fi vorbit cu ea, clătină tânăra femeie din cap. Aș fi știut mai de mult că mă iubești.

– Și m-ai fi pus pe jar, râse el. Oricum, poate că nu ți-ar fi spus. Secretul este păstrat la fel ca inelul de logodnă. Când fiul nostru va fi matur, o să-i vorbim despre această tradiție.

– Dar dacă avem o fată?

– O să avem două porumbițe de argint. Ce poate dori mai mult un bărbat? murmură el, sărutând-o cu dragoste. Și va însemna că ne vom mai strădui să avem un băiat, fără să ne pese cât de mult încercăm. O să fie plăcerea mea, contesă!

O cuprinse cu brațele, sărutând-o pasional.

– Chiar dacă n-am fi avut nici o șansă să avem un moștenitor, tot te-aș fi iubit, murmură el. Ai fi rămas aici în continuare, contesă de las Montanas. Cred că sunt norocos că suntem atât de compatibili, dar ești tot ce-mi doresc, pentru întreaga viață.

Se întoarseră împreună spre castel, urmărind îmbrățișați dansul flăcărilor.

Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Sfârșit